

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΔΑΡΤΗΡ ΜΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝΙ ΔΑΡΕΙΣΤΗΡΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Αι 'Αμερικανίδες αγοράζουν
τους άνδρες.

Αι πολυτάλαντοι 'Αμερικανίδες μεταβαίνουν, ως γνωστόν, κάθε χρόνο εις τὸ Παρίσι διὰ νὰ παρακολουθοῦν τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας, ἀλλ' ἰδίως διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἐλεύθερα. Ὑπὸ ἑνα ψεύτικο ὄνομα, συνάπτουν γνωριμίας καὶ ἐναντὶ ἀδρός ἀμοιβῆς, ἐφοδιάζονται μ' ἕνα... ἑξοκλό, ὁ ὁποῖος ἀπ' ἐνὸς εἶναι ὁ ἀναγκασιώτικος ἐραστής ἀπ' ἐτέρου ἐκτελεῖ χροὴ ξεναγοῦ καὶ τὰς ὁδηγεῖ εἰς τὰ διάφορα «ξερίεργα» κέντρα τοῦ Παρισιῦ.

Τελευταίως ἐφθάσε εἰς τὸ Παρίσι, ὅπως γράφουν τὰ γαλλικὰ φύλλα, ἡ Δ-νὶς 'Εδιθ Σνόου τῆς οποίας ὁ πατὴρ εἶναι δυσεκατομμυριούχος καὶ βασιλεὺς τοῦ γάλλου εἰς 'Αμερικήν. Ἡ Δ-νὶς 'Εδιθ ἔφερε μαζί της ἕνα τοσάκι, γὰρ τὰ μικρά της ἔξοδα, ἀνερχόμενον εἰς 500.000 δολάρια ἢτοι 37½ εκατομμύρια δραμῆς. Ἡ Δ-νὶς 'Εδιθ, ἡ ὁποία εἶναι μόλις 19 ἐτῶν καὶ ἤρχετο διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ Παρίσι ταξιδεύουσα μάλιστα καὶ μόνη κατέλυσε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεῖα. Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς της μετέβη μετὰ μίαν φίλης της εἰς ἕνα παρισινόν κέντρον διὰ νὰ διασκεδάσῃ. Εἰς τὸ ἐν λόγω κέντρον ὑπηρετοῦσε ὡς χορευτὴς κάποιος ἀραιότατος νέος καὶ γνωστός «ἑξοκλό» ὀνόματι Πῶλ Ντωρᾶν. Οὗτος ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὡνόμασε εἰς τὸ τραπέζι μίαν ἄλλην 'Αμερικανίδα μετ' ἑνὸς ἀπὸ τὰς εἰς τὴν πόλιν καλὰ ἡ νεορᾶ 'Εδιθ. Γι' αὐτὸ εἶπε καὶ δῶτι τῆς ἄρρεσεν ὁ χορευτὴς ἡ ἰδιότητος 'Αμερικανίδος ἀπὸ ἧς καμποῦσα ποτήρια σαμπάνια καὶ ἄναψε τὸ κεφάλι της, ἔστειλε τὸ γκαρσόν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ντωρᾶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ τραπέζι της, προσφέροντας εἰς αὐτὸν διὰ τὰς ὑπηρεσίας του 10 χιλιάδες δολάρια. Ὁ τελευταῖος ὅμως, πληροφορηθεὶς προφανῶς ἀπὸ τὴν συμπατριώτισσάν της ποῖα ἦτο ἡ περιουσιακὰ κατάσταση τῆς μίς 'Εδιθ, ἠρνήθη κατηγορηματικῶς νὰ δεχθῇ τὴν ἐπιθυμίαν της. Καὶ τότε ἤρχισεν ἕνας ἄγριος μειοδοτικός διαγωνισμὸς μετὰ τῆς μίς 'Εδιθ καὶ τῆς 'Αμερικανίδος τὴν ὁποίαν συνόδευεν ὁ νεαρὸς χορευτὴς ποῖα δὴ προσφέρει περισσότερα διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ. Ἐν τῇ ὁμῶς ἡ μίς 'Εδιθ ὑπέγραψεν ἕνα τοσὴν 100 χιλιάδων δολαρίων καὶ τὸ προσέφερε εἰς τὸν... θανμαστήν της. Κατόπιν τῆς γενναίας ταύτης προσφοράς ὁ Ντωρᾶν ἐγκανέλευσε τὴν ἄλλην 'Αμερικανίδα καὶ ἀνέχωρε μετὰ τῆς μίς 'Εδιθ διὰ νὰ συνεχίσουν τὸ γλέντι.

Τὴν ἐπομένην ὁμῶς ἡ μίς 'Εδιθ τὸν κατήγγειλε εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς ὅτι ἐπωφελήθη τῆς μέθης της διὰ νὰ τῆς ἀφαιρήσῃ 100 χιλιάδες δολάρια. Ὁ Ντωρᾶν ὅμως ἀρνεῖται νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ποσόν, ἐπικαλούμενος τὴν μαρτυρίαν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ κέντρου, διότι ὡς ἰσχυρίζεται ἡ μίς 'Εδιθ ἔξεμισθασεν τὰς ὑπηρεσίας του δι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κατόπιν συμφωνίας δι' ἑκατὸν χιλιάδες δολάρια τὰ ὁποῖα καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν του.

Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις δὴ παραπεμφθῇ εἰς τὰ δικαστήρια ἐκτός ἐάν ἡ πολυτάλαντος 'Αμερικανὶς ἀποσύρῃ ἐν τῷ μεταξύ τὴν ἐπιδοθεῖσαν μὴνυσιν πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ σκανδάλου.

Ἡ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ.

Μετὰ τὴν Ἰταλίαν ἡ ὁποία ἀπ' οὗτου ἀνέλαβε πρωτοβουλία τοῦ Μουσολίνι μὲν ἐστρατεῖαν διὰ τὴν αὐξήσιν τῶν κατοίκων της, εἶδεν αὐτοὺς ἀξαναμένοντες εἰς διάστημα 2 ἐτῶν

κατὰ 3.750.000, καὶ ἡ Γαλλία ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα της. Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀνέλαβε νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς πολυτέκνους καὶ οἱ νομάρχαι ὑποβάλλουν ἐκθέσεις πρὸς τὴν κυβέρνησιν διὰ τὰς οικογενεῖας τῶν πολυτέκνων αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται εἰς τὴν περιφέρειάν των.

Ἐκ τῶν μέχρι τούδε συγκεντρωθέντων ἀποτελεσμάτων προκύπτει ὅτι ἡ πολυπληθεστέρη γαλλικὴ οἰκογένεια εἶναι τῆς γῆρας Περεδὼτ τοῦ χωρίου Κορινουαί, ἡ ὁποία εἶναι γῆρας ἀπὸ εικοσιπενταετίας. Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς εἶναι εἰς τὴν δημοσιευμένην φωτογραφίαν 74 ἀλλ' ἡ δὴ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ 82 ἀτομα τὰ ὁποῖα ὁμῶς δὲν κατάρθωσαν νὰ συγκεντρωθοῦν ὅλα μαζί. Ἡ εὐτυχὴς Κα Περεδὼτ ἔχει ἐν τῇ ζωῇ 15 ἀγῶνα καὶ 4 κορίτσια. Ἐχει 53 ἐγγόνια καὶ 9 δισέγγονα.

Τὰ Γαλλικὰ περιοδικὰ τὰ ὁποῖα δημοσιεύουν τὰς ἀνωτέρως λεπτομερεῖας προσθέτουν ὅτι εἰς τὴν Κα Περεδὼτ, θ' ἀπονεμῇ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως παράσημον.

Τὸ τέλος μίας ἀκροβατίας.

Εἰς ἕνα τοίχον τῆς Νέας Ὑόρκης οἱ θεαταὶ οἱ ὁποῖοι ἀνέχοντο εἰς 8.000 ἐγένοντο μόνον μίαν σπαρακτικὴν σκηνήν. Κατὰ τὸ πρόγραμμα μίαν νεορᾶ Κινέζην ἀκροβάτιν ὀνόματι Τσιν-Τσιν-Τσιν-Τσιν ἡλικίας μόλις 17 ἐτῶν θὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν κλωβὸν τῶν λεόντων καὶ θὰ προσέβαινε εἰς διαφόρους ἀκροβατικὰς ἀσκήσεις ἐπὶ ἐνὸς τεταμένου σχοινίου εἰς ὕψος 8 μέτρων. Ἐν τῇ νεορᾷ ἡ ὑποτακτικὴ ὑπὸ τὴν ζωηρὴν συγκίνησιν τοῦ κοιντοῦ ἐσηλῶθεν εἰς τὸν κλωβὸν ὅπου ἐφυλάσσοντο οἱ λέοντες

Ἡ πολυπληθεστέρη οἰκογένεια τῆς Γαλλίας ἀνήκουσα εἰς τὴν γῆραν Περεδὼτ καὶ ἀποτελεσμένη ἀπὸ 82 ἀτομα.

καὶ ἤρχισεν νὰ ἐκτελῇ τὸ πρόγραμμά της. Ἐκεῖνο ὁμῶς τὸ βράδυ οἱ λέοντες ἦσαν ἐξαιρετικὰ ἄγριοι καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐπιδράσιν πολὺ ἐπὶ τῆς ἀκροβατίας διότι ἐνθ' ἐπερίπαιε ἐπὶ τοῦ σχοινίου τὴν εἰδαν οἱ θεαταὶ νὰ τρέμῃ. Καὶ εἰς μίαν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπελευθερὶν ὁ σταφὴ πρὸς τοὺς κοινὸν πού τὴν χειροκροτοῦσε ἔλασε τὴν ἰσορροπίαν της καὶ ἔπεσε ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ τῶν λεόντων. Οἱ τελευταῖοι πρῶτον προλάβουν οἱ φύλακες οἱ ὁποῖοι ἴσταντο ἐξωθὶ τοῦ κλωβοῦ νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειαν τῆς δυστυχὸς ἀκροβάτιδος, ἐπέπεσαν ἐναντίον της καὶ τὴν κατεσπάρξαν.

Πολλοὶ ἐκ τῶν θεατῶν ἰσχυρίζονται ὅτι ἡτο δυνατόν ἐν τούτοις νὰ διασωθῇ ἡ δυστυχὴς κόρη ἐάν οἱ φύλακες ἐπυροβόλουν καὶ ἐφόρουν τοὺς λέοντας, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀξία τούτων εἶναι μεγάλη, κατὰ διαταγὴν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἱπποδromoῦ, ὁ ὁποῖος καὶ δὴ διαχρῆσθαι ἐπέσπευσε νὰ εἰσελθὼν εἰς τὸν κλωβὸν ἵνα μὲ τὰ μαστιγὰ τῶν ἐπαναφύροντων εἰς τὴν τάξιν τὰ θηρία.

Μία γυναῖκα τοῦ λαοῦ ἡ ὁποία ἔγινε αὐτοπτη; τῆς σπαρακτικῆς σκηνῆς παρεφρόνησεν.

Οἱ ἔρωτες τῶν ληστάρχων.

Αἱ μεξικανικαὶ ἀρχαὶ ἀπὸ εἰς μίαν ἐποχὴν ἀπὸ πενταετίας νὰ ἐξοντώσων τὴν ληστογίαν Πέτρο Ντ' Ἀλντσερι, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἐπικρυφθῇ ἀντὶ 5 ἐκατομμυρίων δραμῶν ἀπεφάσισαν τελευταίως κατόπιν ἐνὸς κατὰδικτικῶν ἀρχῶν στολισκόν ἀπὸ 8 ἀποπλάνα πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ κρυπτηγέτου τοῦ ληστάρχου εἶναι τὸ ἑξῆς:

Ἐνας ἐκ τῶν πλουσιωτέρων Μεξικανῶν γαιοκτημόνων εἶχε μίαν κόρην, ἡλικίας 18 ἐτῶν ὡραιότην, τῆς οποίας ἡ ὡραιότης ἐκπνεύετο διὰ τῆς μεγάλης προικὸς της. Ὁ Πέτρο Ντ' Ἀλντσερι διήλθεν μίαν ἡμέραν ἐκ τῆς ἐπαύλεως τοῦ πλουτοῦ γαιοκτημονοῦ, εἰς τὴν ὡραιότην θυγατέρα του καὶ τὴν ἐνέσπασεν. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅμως ὅτι καὶ ὁ ληστής ἦτο ἀπὸ τῶν ὡραιωτέρων ἀνδρῶν καὶ ὅτι καὶ ἡ νεορᾶ κόρη γίνετο, ὅτι ἀνὰ πρῶτον πού τὸν διακρίνει ὁ ληστής μετ' ὀλίγων ἡμέρας παρουσιάσθη εἰς τὸν πατέρα της καὶ χωρὶς περιστροφὰς τοῦ ἐξήγησε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Ὁ πλούσιος γαιοκτημὸν ἐντρομος διὰ νὰ κερδίσῃ καὶ ἔζητη μίαν μικρόν προθεσμίαν διὰ νὰ σκεπθῇ ὅθεν. Ὁ Ντ' Ἀλντσερι τοῦ παρεχώρησε ὅλην ἡμέραν τοῦ ἐδήλωσεν ὅμως ὅτι τὴν 9 ἡμέραν ἀποδοῖκαί τε ἡ νεορᾶ Βεατρίκη θὰ ἐγίγνετο θυγάτηρ τοῦ συνέστησεν δὲ νὰ μὴν εἰδοποιήσῃ τὸν ἀρχά, διότι ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει, θὰ ἡγενοῦτο νὰ φερθῇ σκληρά.

Ὁ γαιοκτημὸν εὐθὺς ὡς ἀνεχώρησεν ὁ ληστής ἐπέσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὰς ἀρχὰς αἱ ὁποῖαι ἐτοποθέτησαν φρουρὰν ἐξ 25 ἀνδρῶν πρὸς φρουρὴν τῆς ἐπαύλεως του. Τὴν νύκτα ὁμῶς τῆς 8 πρὸς τὴν 9 ἡμέραν ὅλη ἡ ἀστυνομικὴ φρουρὰ καὶ οἱ φύλακες τῆς ἐπαύλεως κατελήλθον ἀπὸ τὸν ὕπνον, κατόπιν ναυαγίου τοῦ ὁποῖου ἀγνοῦσαν πᾶς τοὺς ἐδόθη ὁ ληστής, κατέφθασε μετὰ τῆς συμμορίας του πρὸς τὴν ἐπαύλιν καὶ ἀνεχώρησαν ἀνεόλητος. Μετὰ τὴν ἀνεχώρησιν αὐτῆς εἰς τὸ κρυπτήριόν του τὴν ἐπείσπευσε εἰς τὸν πατέρα της μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ κόρη του δὲν εἶναι τόσο ὡμορφὴ διὰ νὰ παραμεινῇ περισσότερο ἀπὸ 3 ἡμέρας μετὰ τοῦ Πέτρο Ντ' Ἀλντσερι.

Ἐκεῖνο πού προσέδιδε κομικὴν ὄψιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν εἶναι ὅτι ἡ νεορᾶ κόρη ἐδήλωσεν ἐπιστομῶς ὅτι ἀρνεῖται τὸν ληστήν καὶ ὅτι θὰ θεωρήσῃ τὸν ἐαυτὸν τῆς εὐτυχῆς δεχθῇ οὕτως νὰ τὴν νυμφευθῇ.

ὅπου οἱ ΝΕΚΡΟΙ ΔΕΝΟΝΤΑΙ
ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΣΗΚΩΘΟΥΝ

Ὁ παρισινὸς «Χρόνος» γράφει περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ιδέας περὶ νυχτὸς ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι ἐπίστευον ἐπὶ σῆς εἰς τὴν ὑπαρξίν της νυχτὸς καὶ ἔλασαν τοὺς νεκροὺς τῶν ὀπλισμένων διὰ εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν ὅταν θὰ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν ζωὴν. Κατὰ τὴν παλαιολιθικὴν ἐποχὴν, ὅταν μόνον ἐπιστεφθετο ὅτι ἡ ζωὴ ἐξηκολούθη καὶ πέραν τοῦ τάφου, ἀλλὰ καὶ ἐφοβήθη τὴν ἐπὶ ἀνδρῶν τῶν ἀπὸ τῆς ἀποθανόντων. Διὰ τούτου ἐδοκίμασαν καὶ πάλι μὲ τὰ ὅπλα των καὶ ἀφῆκαν εἰς τοὺς τάφους των τροφὰς διὰ τὴν συντήρησιν των, ἀλλὰ συγγνώμης ἐκάλεισαν καὶ τὸν τάφον των μὲ ἕνα βαρὺν λίθον διὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐλθόν.

Οἱ παλαιολιθικοὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικής ἔδενον ἐπὶ πλέον πολὺ σκληρὰ τοὺς νεκροὺς διὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν μετὰ τῶν ζώων. Μὲ τὸ δέσμον καὶ τὸν βεβρύτατον λίθον ἐπὶ τοῦ τάφου των ἦσαν βεβαίως ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχοντο πλέον ὁ νεκρός.

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΑΣ

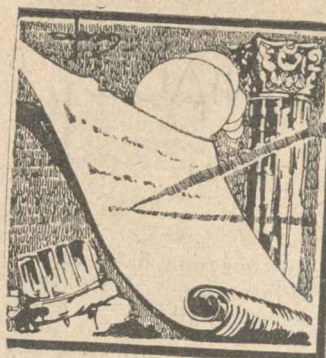
Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΔΙΔΟΝΤΑΙ

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ὁποῖον προκάλεσεν ὁ διαγωνισμὸς τοῦ «Τικ-Τάκ» διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς ὡραιότερης Ἑλληνίδος, ἤρχισε νὰ μεταδίδεται ἀπὸ τὴν πρωτείδουσα καὶ εἰς τὸς ἐπαρχίους ἀκόμη καὶ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ὡν παρισινὸν τοῦ Ἑξωτερικοῦ. Ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπὸ τὸ Σουδάν, τὴν Ἀμερικήν, τὴν Κόρινθον καὶ ὅπου ὑπάρχει Ἑλληνισμὸς, καταφύσαντες εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς φωτογραφίαι ὑποψηφίων. Ἐστὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ «Τικ-Τάκ».

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ὁποῖον προκάλεσεν ὁ διαγωνισμὸς τοῦ «Τικ-Τάκ» διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς ὡραιότερης Ἑλληνίδος, ἤρχισε νὰ μεταδίδεται ἀπὸ τὴν πρωτείδουσα καὶ εἰς τὸς ἐπαρχίους ἀκόμη καὶ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ὡν παρισινὸν τοῦ Ἑξωτερικοῦ. Ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπὸ τὸ Σουδάν, τὴν Ἀμερικήν, τὴν Κόρινθον καὶ ὅπου ὑπάρχει Ἑλληνισμὸς, καταφύσαντες εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς φωτογραφίαι ὑποψηφίων. Ἐστὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ «Τικ-Τάκ».

Διὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία προκρίνει τὴν δημοσιεύσιν ὅσων, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, μποροῦν νὰ λοβῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὰς ἄλλας τὰς ἀπορρίπτει χωρὶς νὰ ἐξηραίνεται ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγον. Διὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ἀνέναν μέτρον. Αἱ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι ὑπὸ βάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐπιτροπῆς ἡ ὁπο

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ

Του κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Λέγαμε διάφορες ερωτικές ιστορίες, τραγικές και κομικές, για να περάσουν οι ατελείωτες ώρες της χειμωνιάτικης εκείνης νύχτας. Και κάποιος υπεστήριξε εκείνη που δεν μπορεί κανένας ν' αμφισβητήσει: ότι η αγάπη, κάνει και τον πιο λογικό άνθρωπο ικανό για τις μεγαλύτερες τρέλλες.

—Εσείς λοιπόν μιλάτε τώρα για τις αγάπες των λογικών ανθρώπων, πετάχτηκε ο Χ. Για σκεφθήτε λιγάκι... όταν οι λογικοί μπορούν να κάνουν τέτοιες τρέλλες, τι μπορεί να κάνει ένας τρελλός όταν αγαπήσει... "Η, έστω κι' ένας μισοτρελλός, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι στον κόσμο που είχαν την ευτυχία ν' αγαπήσουν. Αλλά υπάρχουν και τόσοι, αδικημένοι, που όχι μόνο δεν αγαπήθηκαν, αλλά όταν κάποτε είχαν την τύχη να σηκώσουν τα μάτια τους για να κοιτάξουν μια κοπέλλα, αντικρύσανε την κοιροΐδια και την περιφρόνηση... Ένας τέτοιος άνθρωπος, εινε ικανός για το μεγαλύτερο εγκλημα. Τον οδηγεί εκεί η απελτία του τον τρώει σε βαθμό παραφροσύνης, θα σ'ας διηγηθώ λοιπόν τώρα μια τέτοια ιστορία, που συνέβηκε στην πατρίδα μου εδώ και πενήντη χρόνια...

Η πιο όμορφη κοπέλλα του χωριού, ήταν η 'Ελενίτσα, η κόρη του Σταύρου, ενός απ' τους πιο πλούσιους ιδιοκτήτες. Όχι όμορφη, αλλά πενταόμορφη. Η φήμη της είχε φτάσει και στα πιο μακρινά χωριά της περιοχής, και ο πατέρας της καμάρονε που είχε τέτοια κόρη, κόρη που την ζήλευαν όλες και την ποδοΐσαν όλοι.

Την είχε σπουδάσει την κόρη του ο Σταύρος και της έμαθε τόσα γράμματα που ίσως δεν χρειάζονται σε μια χωριατοπούλα... Και από νωρίς είχε φροντίσει για την αποκατάστασή της. Θά την έδινε στον Παύλο, το γιό του γιατρού, που σπούδαζε την επίσημη του πατέρα του στην Αθήνα... Τά παιδιά παίζανε μαζί από μικρά και, όταν ο Παύλος παίζανε μαζί με την Αθήνα, βλέποντουσαν δυο-τρεις φορές το χρόνο, στις διακοπές. Κι' έτσι είχε δημιουργηθεί μεταξύ τους ένα αίσθημα που μπορεί να ήταν κι' αγάπη.

Στο σπίτι και στα χτήματα του κύρ-Σταύρου όμως δούλευε κι' ο Γιάννος. Ο Γιάννος ήταν ένας τύπος μισοπάλαβο παιδιού, που γέλαγε μαζί του το χωριό. Πόσων χρόνων ήταν δεν έλεγε. Ίσως δεν θάξερε ούτε ο ίδιος. Μά και κανένας άλλος δεν ήξερε. Όταν τον έβλεπες ποτέ τον έκανες για είκοσι πέντε και πότε για τριάντα. Αυτός ο Γιάννος λοιπόν, που γελούσε μαζί του στο χωριό και τον πείραζε με το παραμικρό, φαίνεται πως αγάπησε την κόρη τ' άφεντικού του. Όταν περνούσε την κόρη του, στεκόταν ώρα πολλή και την κύτταζε μ' άνοιχτό το στόμα κι' εξακολουθούσε ακόμα κι' όταν χάνονταν να κυττάζει αψηχημένος προς το μέρος που έφυγε. Κάθε φορά που ήξερε πως από κάπου θα περνούσε η 'Ελενίτσα έπιανε το μέρος εκείνο για να την ιδεί. Άλλες φορές την ακολουθούσε από μακριά κι' όταν αυτή τον ρωτούσε τι ήθελε που την έπερνε το κατόπι, αυτός άπαντοίσε πως πήγαινε από τον ίδιο δρόμο. Δημιουργούσε μονάχος του άφορμες όπως αργότερα εξηγήθηκε, για να την βλέπει. Πολλές νύχτες, περασμένες δώδεκα, τον έβλεπε πάνω απ' τα παράθυρα της να στέκεται ώρες ολόκληρες σάν χαζός, κυττάζοντας τα κλεισμένα παραθυρόφυλλα...

Μά όταν έβλεπε την 'Ελενίτσα, τα μάτια του πετούσαν φλόγες κι' έπαιρναν μιάν άλλο-κοτη λάμψη...

Κάποτε η 'Ελενίτσα, τρώαζε από τες ματιές αυτής και τοίπε:

—Γιατί με κυττάς έτσι βρε Γιάννο;

—Γιατί είσαι όμορφη 'Ελένη!.. Πολύ όμορφη...

—Εκείνη η άνοητη, όπως όλες οι όμορφες γυναίκες, τό πήρε άπάνω της. Την κολάκευε ακόμα και ο θυμασμός του Γιάννου.

—Ωστε σ' αρέσω; Γιάννο; Σ' αρέσω; τον ρώτησε...

—Αν μ' αρέσεις!...

Έκανε ο Γιάννος και γέλασε ήλιθια, ενώ τα μάτια του Φανέρωναν όλους τους πόθους του που φοβόταν να τους εξομολογηθί...

Σιγά, σιγά, κι' όσο ο καιρός περνούσε τό παλαβό εκείνο χωριατόπαιδο έγινε πιο επιθετικό. Ζύγωνε περισσότερο στην κόρη του άφεντικού του και πάποτε έκανε και χειρονομία να την αγκαλιάσει, αλλά σταμάτησε...

Τότε άρχισε να τον παίρνει χαμπ'οι και τό χωριό. Ο Γιάννος άγαπάει την 'Ελενίτσα! Όλοι τό μάθανε κι' όλοι γελάγανε και τον περι-ρρίζανε:

—Έλα Γιάννο. Την αγαπά!.. Μή μιάς τό κορίτσι.

—Αί, την αγαπάω, λοιπό;... άπαντούσε, εκείνος. Γιατί, έσείς πως αγαπάτε; Άνθρωπος δεν είμαι κι' έγω ν' αγαπήσω;

—Και τί θα κάνης; Θά την πάρης;

—Θά την πάρω! Θά την κλέψω!...

Η αγάπη της 'Ελενίτσα, είχε φουντώσει στην καρδιά του Γιάννου...

Τό πρώτα πήγε ως τ' αυτιά του κύρ-Σταύρου. Και τό αποτέλεσμα ήταν να τον διώξη από τη δουλειά του, ύστερα από ένα καλό ξέλο... Ο Γιάννος όμως δεν έφτυγε από τό χωριό, ούτε έπήγαινε να δουλέψη άλλοι, κι' άς τον ζητούσαν. Όλη την ήμερα καθόταν κοντά στο σπίτι της 'Ελένης και κύτταζε κατά τά παράθυρά της.

Την περίμενε να βγί. Κι' όταν έβγαине, κι' έκανε τον περίπατό της με τις φίλενάδες της κατά την άκροποταμιά, γιατί τό χωριό μάς είχε ένα μεγάλο ποτάμι, τός έπηρε από πίσω. Τό πρώτα έγινε έστω κι' όλες γελοΐσαν. Και πιο πολύ η 'Ελενίτσα... Ο Γιάννος έφωτευμένος! Τι κομικό!...

—Εται, ήθελε τό καλοκαίρι. Και στο χωριό έφτασε ο Παύλος, ο γιός του γιατρού. Είχε τελειώσει πιά τις σπουδές του κι' έρχόταν με τό δίπλωμά του, για να πάρη τη θέση του πατέρα του, που θα ξεκουραζόταν πιά ύστερα από τόσων χρόνων δουλειά. Όπως είχαν μιλήσει από καιρό οι δυο πατεράδες, τά συμφώνησαν τώρα οριστικά: Κανόνισαν όλα και

μια πού τα παιδιά ήθελαν κι' ήταν παρόμοιο ξενάρι, έγιναν οι άρραβόνες. Ο κύρ-Σταύρος, είχε παραγγείλει από την Αθήνα τουαλέττες για την κόρη του, κι' εκείνη έπαι-ταζε πιο πολύ και καμάρονε σε φίλες και σε ξένες. Σε δυο μήνες ορίστηκε να γίνουν οι γάμοι.

Κάθε απόγευμα σχεδόν, ο Παύλος, έπιανε την άρραβωνιαστική του, έμπαιναν στη βάρκα και την άφιναν να τους κυλάη, στα ήμερα νερά του ποταμού. Στα χτήματά τους, που ήταν κοντά στις όχθες του ποταμού, είχαν πάλι με τη βάρκα...

Τότε βοηγαν την ευκαιρία κι' οι χωριότι να γελάσουν πιο πολύ με τό Γιάννο. Όταν τον έβλεπαν, χλωμό και σκεπτικό, τοίλανε:

—Βρε Γιάννο, 'Τι είν' αυτό;.. Έτσι φ'όφισης να στην πάρη αυτός;

Ο Γιάννος στην άρχή δεν άπαντούσε. Σε πέρασαν όμως λίγες μέρες, άρχισε να λέει:

—Σωπάτε, σωπάτε! Θά ιδίθε τι θα κάνω. Κι' έμεινος:

—Αίντε μπράβο να σέ ιδώθε...Τι παλαβό είσαι αν δέ τό δείξης.

Μέσα στην ψυχή του τρελλού κι' άσχημο εκείνον παιδιού, παίζονταν ένα δράμα. Μά και τον είδαν να κάθεται ώρες σκεπτικός στην άκροποταμιά και να κλαίει. Και τότε γελούσαν περισσότερο. Όσο πιο μεγάλος είναι ο πόνος μας, τόσο πιο πολύ γελάνε οι άλλοι. Έτσι είναι.

Η μέρες περνούσαν. Έφτασε η ήμερα του γάμου. Θά γινόταν την Κυριακή. Άλλά την Παρασκευή, δηλαδή δυο μέρες πριν συνέβη κάτι που κανένας δεν τό περίμενε. Όπως κι' αν άπόγευμα ο Παύλος είχε πάρει τη βάρκα και κι' έκανε τον περίπατό του με τη μηνητή του. Φτάσανε σ' ένα μέρος όπου έφτυε να κατεβούνε. Πήδησαν έξω. Μόλις προχώρησαν όμως στους θάμνους που ήταν άφθονοι στην άκροποταμιά, πετάχτηκε ένας άνθρωπος με άγρια όψη μπροστά τους. Ήταν ο Γιάννος. Στάξερια του κρατούσε ένα μαχαίρι. Και πριν προφτάση κανείς από τους δυο να τον έμπούν χύμης σάν αστραπή και βύθισε τό μαχαίρι στο στήθος του Παύλου. Ένα «άι!» κι' άδύστυχος άρραβωνιασμένος εξαπλώθηκε στενάζοντας. Η 'Ελενίτσα είχε λιγοθυμήσει.

Σε λίγο, ο Γιάννος, έφτασε στην πλατεία του χωριού. Εκείνη την ώρα ήταν πολλοί έμεινοί εκεί. Σήκωσε ψηλά τό μαχαίρι, το δείξε όπως ήταν κατακόκκινο ακόμα από τό αίμα και φώναξε, ενώ τό πρόσωπό του έδειχνε ύπερτάτη ικανοποίηση:

—Είδατε τί έκανα; Είδατε;

Κι' όταν αργότερα, οι χωροφυλάκες τον πήγαιναν στην αστυνομία, φώναζε πάλι:

—Γιατί; Δεν είμαι κι' έγω άνθρωπος ν' άγαπήσω;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Η ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΤΟΥ "TIK-TAK"

Επειδή μιάς καταγγέλεται ότι εις τινες Έπαρχιακούς πόλεις το «Τικ-Τακ» πωλείται προς δραχμής 3,50 γνωρίζομεν εις τους άνωγνώστους μας ότι το «Τικ-Τακ» τόσον εις τας Αθήνας και Πειραιά όσον και εις τας έπαρχιας πωλείται άντι δραχμών 3 μόνον.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΑΡΔΙΕΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΜΟΙΑΖΟΥΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΜΑΝΙΕΝ

Ήτανε ένα από τα φθινοπωρινά δειλινά που τα ήλιοβασίλεματα είναι γεμάτα μαγεία και ποιήσι. Στην ταράτσα της Villa Ortensias, απρόσπλη, όπου άνοιγόντανε ένα θαυμάσιο, φαντασμαγορικό υπορρέι να πη κανείς θέαμα, το κόλπου του Ύψερτ στο Φέκαμπ, με τους όμορφους βράχους που ή άχτίδες του ήλιου, που βασίλευε αυτή την ώρα, του έδιναν ένα γλυκό χρυσοκίτρινο χρώμα και με την σμαραγδένια θάλασσα ή Πολέττα ντε Βιλάν στην έπί-μοση άπαιτησι του Βίλν Φέντερ να γίνη γυναικά του μόλις γυρίζουν στο Παρίσι, άπαν-τότεσ αφηρημένα:

—Θά δώθε...θά σκεφθώθε...Έχομε καιρό άς τίε. Εινε δυνατό εκείνη που σάς άρέσει αυτό τό όμορφο Νορμανδικό τοπίο να σάς πηρή πολύ διαφορετική μέσα στη μεγάλη πόλη του Παριού.

Ο Βίλν έμφορσε έλαφρά στην άπάντησι αυτή:

—Λοιπόν δεν σάς άρέσω; Δεν αισθάνεσθε τίποτα για μένα;

Σας να μενόντοσε γιατί τον έλύπησε, έ-πηρε τα χέρια του, που απ' την συγκίνησι ήσαν παγωμένα:

—Πώς όχι, σάς βρίσκω πολύ καλό, πολύ ευγενικό, μονάχα...

Με τό πρόσωπο γεμάτο χαρά απ' αυτή την σχετική ευέλπιδι διαβεβαίωσι σφίγγοντας τά χέρια της.

—Μονάχα:

—Είμαι χαρισμένη, και τό διαζύγιο εινε εις βάρος του συζύγου μου.

—Και έπειτα.

Θελω να πώ μ' αυτό πώς δεν ύπηρξα άπαισιμένη με τον άνδρα μου. Λοιπόν δι-στάτω πολύ να κάνω δεύτερη δοκιμή.

Ο Βίλν με ύπρος πούδ ευθύμου, γιατί έν-νοιασε πως τό ζήτημα έφερε καλή τροπή τη στιγμή που φαινότανε διατεθειμένη ή Πολέττα να συζητήσει, συνέχισε:

—Γι' αυτό τό λόγο, συνεχίζει να με κά-νετε δυστυχισμένο και ίσως να γίνετε και σεις δυστυχισμένη! μα αυτό εινε κοιταμάρα. Όπως όλα τά προσάπα δεν μοιάζουν τό ένα με τό άλλο και ή καρδιάς δεν μπορούν να μοιάζουν.

Δεν μπορούν να προσαρμωσθούν σε όποιο-δήποτε χαρακτήρα δηλαδή όπως λένε πρέπει να βρη τό ταίρι του κανείς για να ταίριαζει. Άπρίστατε δυστυχισμένη μ' αυτόν τον άν-δρα που γιατί δεν είχε ούτε τον ίδιο χαρα-κτήρα με σάς και γιατί δεν είχατε της ίδιες αντιλήψεις και τά ίδια αισθήματα. Με μένα θά ελθε ευτυχισμένη γιατί νομίζω πως έξωφ να σάς καταλαβαίνω και πρό παντός έξωφ να σάς άπανώ...

Όπως άλλως τε ο τέως συζύ-γός σας εινε πολύ δυνατόν να μωρέση και ή άλλη ευτυχισμένη μιά άλλη γυναίκα της ό-μοιας ή χαρακτήρας και ή αντιλήψεις, να συμ-φωνούν με τον δικό του χαρακτήρα και με τις δικές του αντιλήψεις.

Εινε άδύνατο, εφώ άς ή Πολέττα έφρονετικά και κάπως αποτροπισμένη απ' τη σκέψη του και απ' τό συλλογισμό του αυτόν.

Ο τέως συζύγός της γι' αυτήν εινε άνίκανος να τρώαζε με καμιά γυναίκα, και να περβή ευγενικά. Ο Λουί Μαρονί ήταν ένας χωριά-της, ένας πρόδοτος, ένας άγενής. Και συνε-πλήρως:

—Εάν τον δικαιολογήται...

Δεν θέλω καθόλου να τον δικαιολογήσω' έλεγα απλούστατα μόνον τότο: ότι ένας που δεν ταίριαζε με μια γυναίκα δεν άποκλείεται να ταίριαζε με μια άλλη, όχι γιατί ειναι καλός ή κακός αλλά άπλούστατα γιατί βρήκε τό πα-ντούσι που τό χρειάζεται. Άλλ' άς άφίσωμε αυτόν που τόσο σάς έκανε κακό...

Πόσο ευτυχής θά είμουν αν έφτυγα από τό Ύψερ άρραβωνιασμένος πιά μαζί σας!!! Στην άλλη άκρη της ταράτσας αυτή τη στιγμή έπρόβαλε ή θαλαμηπόλος.

—Μία κυρία, λέγει, έπιθυμεί να μιλήση εις την Κυρία. Δεν γνωρίζει προσωπικώς την Κυρία αλλά λέγει πως τό ζήτημα για τό όποτον θέλει να της μιλήση ειναι πολύ σοβαρό.

Ευχρηστική ή Πολέττα γιατί της παρου-σιάστηκε ή ανέλιπτη ευκαιρία να διακίνη τη συζήτησι χωρίς να ειναι υποχρεωμένη ν' άπαν-τήση οριστικώς στα έρωτήματα τό Βίλν, εύγε-νικά έγκατέλειπε τον έρωτευμένο:

—Θά με συγχωρέσετε άγαπητέ μου φίλε; Έλάτε με σαστίσετε...

Έλάτε να συναντη-θώμε άπόμε στο καζίνο.

Κάτω στο σαλόνι ή Πολέττα βρέθηκε έμπρός σε μια ιεραρά κυρία σχεδόν της ηλικίας της, τόσο ξανθιά όσο άκριβώς αυτή ήτανε μελαγ-χροινή, και λεπτοκαμωμένη εν αντιθέσει προς αυτήν που ήτο μάλλον εύτραχής.

—Με συγχωρέτε, κυρία μου, είπε δειλά-δειλά, ή άγνωστη κυρία, γιατί παρουσιάζομαι στίτι σας χωρίς να σάς είδοποιώ, είμαι όμως βε-βαια πως άμα μάθετε τό σκοπό της επισκέ-ψεώς μου θά μου συγχωρέσετε τη τόλμη μου. Η κυρία Βιλάν την παρεκάλεσε να καθισή και άπ' ού έσυρε κι' αυτή ένα φατέγι κοντα της της ειπε:

—Δεν άμφιβάλω πως σοβαρός λόγος σάς ήνάγκασε ναρθήτε προς συνάντησί μου.

Ειναι πολύ, πολύ, καιρός, άλήτησεν ή άγνωστη, που προσπαθώ να σάς εύω κυρία μου. Τη στιγμή δέ που δεν έν γνώριζα ούτε τό όνομά σας ούτε τη διεύθυνσί σας κατολαβαί-ετε πως δύσκολιες συνήτησα και πόσες προσπάθειες κατέβαλα για να μωρέσω να σάς βρω.

Η Πολέττα μετέπιπτε από έκπληξος εις έκ-πληξιν χωρίς να προδίη την περιέργειά της όμως ήρκετο εις τό να κινή από καιρού εις καιρόν τό κεφάλι της τρόπον τινά σάν νάθελε να δείξη πως συνεμερίζετο έστω και εκ των ύστερων την στενοχώρια της επισκέπτριάς της.

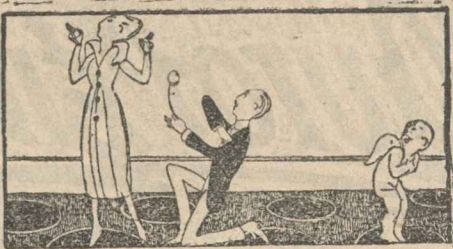
—Ηθέλα, καλή μου κυρία, συνεχίζει ή νεαρά επισκέπτρια, να σάς βρω γιατί έμαθα πως άγορεύατε εις τό δημόσιο πλειστηριασμό πρό καιρού ένα γραφείο στύλ λουί καινίς.

Ειναι πολύ δυνατόν αυτό κυρία μου! Λοι-πόν; Τό πρόσωπο της ξανθής κυρίας έγινε κατακόκκινο και με μια συγκίνησι που κατέ-βαλε μεγάλη προσπάθεια ν' άποκρίνη από την άπαθι και ψυχρά μπορεί να πη κανείς Πολέττα, άρχισε να διηγείται:

Όταν έμεινα σ' ένα πανσιόν ντε famiy στη Χάβρη μόνη μου και περιμένα να επιστρέψη ή άρραβωνιαστική μου από την Άμερική που είχε πάει για σπουδές υποθέσεις του άρρό-στης, και μάλιστα τόσο σοβαρά που ή διευ-

Θέλω να πώ μ' αυτό πώς δεν ύπηρξα ευτυχισμένη με τον άνδρα μου.

θύτρια του Πανσιόν ήναγκάσθη να με μετα-φέρη στο νοσοκομείο. Έχει έμεινα πολλές ή-μέρες σχεδόν σε μια κατόστασι άνισθησίας. Οι γιατροί κατέβαλαν κάθε προσπάθεια για να με σώσουν και επί τέλους ύστερα από μα-κρά πάλη μεταξύ ζωής και θανάτου παρέ-καμψα τον κίνδυνο και μπήκα στο στάδιο της άναρρώσεως. Πιστέψτε με όμως καλή μου Κυ-ρία πως καταρρώμαι και τους γιατρούς και τη τύχη που μου θέλησαν να με σώσουν και να με άφίσουν να ζήσω.

—Τι λέτε Κυρία μου, ελθετε πολύ ένενυρι-σμένη. Δεν μωρώ να ξέρω φυσικά που θέλετε να καταλήξετε αλλά έπιτρέψτε μου να σάς πώ πως ποτέ δεν πρέπει ν' άπελτίξετε κανείς στη ζωή, που ειναι γεμάτη τόσο από πίκρες όσο και από ευτυχία. Ύστερα από μια δυστυχία έπακολούθη μια ευτυχία. Λοιπόν μη στενοχω-ρείθε και μη άπαγορεύεσθε. Είμαι βεβαία πως οίονοδήποτε και αν έχετε λόγους για ν' άσθε σήμερα άπληκτισμένη όταν ψυχραιύ-σητε λίγο θαρξίσετε να διαβλέπετε στο βά-θος του όρίζοντος κάποια όχτιδα νέας έλπι-δος ευτυχίας. Άλλως τε, αυτές ή διαδοχικές έναιλλαγές ευτυχίας και δυστυχίας προσδίδουν τό απαραίτητο θέλητρο στη ζωή μας που άλλωστια θάταν μονότονη και πληκτική.

—Τας εύχαριστώ κυρία μου για τά παρή-γορα λόγια σας, αλλά ειναι τόσο μεγάλη ή συμφορά που μ' έπληξε ώστε...

Δεν είνα καλά κυρία μου παρά για να μά-θω πως ο άγαπημένος άρραβωνιαστικός άπέ-θανε μέσα στο βαπόρι που τον μετέφερε από την Άμερική.

Δυο γονδρά δάκρυα ξεγλίστησαν από τά μάτια της και άρχισαν ν' αλλοκάνουν τα μά-γουλα της άπαρηγόρητης επισκέπτριάς.

Η Πολέττα συγκινημένη έμυθούσε:

—Συμεμερίζομαι ή συμφορά σας, τι θά μω-ροΐσα να κάνω για σάς;

Η νεαρά επισκέπτρια άφου έσοκούπισε με τό μικρό της μαντιλάκι τά δάκρυά της και με μια προσπάθεια ύπερτάτη συγκρατούσα τά συγκίνησι της προσέθεσε:

—Ακούστε, κυρία μου. Από τον άγαπημένο μου άρραβωνιαστικό, μια άνεκτιμήτη καρδιά ευγενική, ένα ευγενικό και τρυφερό άνδρα, δεν μω μένει για άνάμνησι τίποτε. Δεν έχω ούτε μια φωτογραφία του και αυτή ή άλλη-λογραφία άκόμη τά γεμάτα τρυφερότητα και έρωτα γραμματά του τά έχασα τον καιρό που είμουν άρρωστη γιατί όταν βγήκαν σε άναγ-καστικό πλειστηριασμό τά έπιπλα της πανσιόν στην όποιαν διέμενα στη Χάβρη, μαζί με τά άλλα έπιπλα έπιπλώθηκε και ένα γραφείο Λουίκαινίς, που ήτο στο δωμάτιο που έμεινα και μέσα στα συρτάρια του όποιου είχα φυ-λάξη όλα του τά γράμματα.

Αυτό τό γραφείο τό άγοράσατε σεις, καλή μου κυρία, τυχαίως στο πλειστηριασμό και ά-κριβώς όλες μου οι έλπίδες από τό καλωσύνη τη δική σας έξαρτώνται...Μήπως βρήκατε μέσα στο συρτάρι που κρύβεται κάτω από τη θέσι του μελανοδοχείου αυτά τά γράμματα;

Δεν ήξευσα πως πάνω από τό μελανοδο-χεί ύπήρχε ένα μυστικό συρτάρι άπάντα ή Πολέττα Μαντείο, κυρία μου, την έπιθυμία σας και πηγαίνω άμέσως να δώ κατά πόσον θά μωρέσω να σάς έξυτηρητήσω και να σάς εύχαριστήσω.

Στό δωμάτιο της ή Πολέττα ντε Βιλάν, άφου έκάθησε στην πολυθρόνα του κομπού της γρα-φείου, παραμέρισε τό μελανοδοχείο. Κάτω από τό μελανοδοχείο βρήκε ένα έλατήριο, τό έπίπεσε με τό δάκτυλό της και άμέσως ένα μέχρι της στιγμής άφανές κάλυμμα ύπεκώρθηκε και άπε-κάλυψε ένα συρτάρι, γεμάτο από έπιστολές. Μηχανικά και άδιάφορα σχεδόν έπήρε μιά, χωρίς να νοιώση καλά καλά ότι μ' αυτό που έκανε, διάπραξε μια άδιακρισία και άρχισε να την διαβάξη.

(Τό τέλος εις τό χροσέξες)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ

B' (τελευταίον)

Μέσα σ' ένα πολυτελές σαλόνι ο μυστηριώδης άγνωστος πού άπηγαιε την κυρία με τα μαύρα περιπόρεσε νευρικά καπνίζοντας άλλα πολλά σιγαρέτα.

Σε μία στιγμή ή πόρτα άνοιξε σιγά κι' ένας φρακτοφορεμένος ύληρετής παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της. Έβριζε μία ματιά στον άγνωστο πού τ' άπείχε τον τώρα ήταν στραμένα προς την πόρτα, κοίμπωσε το σακάκι του και προχώρησε ένα βήμα.

Ο άγνωστος τόν άντελήφθη και γύρισε απότομα προς το μέρος του:

— Τι συμβαίνει Βασίλη; ρώτησε με ύφος ανθρώπου πού ύποφέρει.

Ο ύληρετής ύποκλήθηκε βαθειά και τ' άπάντησε:

— Μ' έστειλε ή κυρία να σάς ρωτήσω άν μπορείτε να την δεχθήτε.

Ο άγνωστος άναψε ένα ακόμη τσιγάρο, χαμογέλασε ειρωνικά, είδε κατάματα τόν ύληρετή του και σβόνοντας το σιγά του τ' άπάντησε:

— Πες στην άξιότιμον κυρία σου ότι είμαι εις την διάθεσίν της.

Ο Βασίλης ύποκλήθηκε πάλι και χάρηκε πίσω από την βαρύν πόρτα του σαλονιού.

Σάν έμεινε μόνος ο άγνωστος έβγαλε το μαντήλι του και σκουπίζοντας τα γυαλιά του μουμούρισε:

— Καϊμένε Γιάνκο πώς κατήντησες! "Υστερα έπεσε μάλλον βαρύν σ' ένα φωτέϊγ, άκούμπησε τα γυαλιά του σ' ένα ανατολικό τραπέζι πού βρισκόταν δίπλα του και βυθίστηκε σέ σκέψεις.

Δέν θάχαν περάσει όπω; περισσότερα από 10 λεπτά όταν δυό δειλά χτυπήματα τον έκαναν να σκιρτήση.

— Εντρέ! φώναξε με φωνή πού πρόδιδε τη ταραχή του.

Συγχρόνως σχεδόν ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ή κυρία της Κηφισιάς με τα μαύρα.

Έκλινε έλαφρά το κεφάλι, άφησε το χέρι της να πέσουν άτονα μισοκλεισε τα μάτια της και περίμενε.

Ο άγνωστος ύποκλήθηκε κι' ύστερα κάινοντας μια χειρονομία ειπε στην κυρία ρωτηματικά:

— Μπορείτε να καθίσετε κυρία;

Εκείνη άργά με βήμα ήμεμονικό με νευρικούς σπασμούς στο κορμί όμως προχώρησε και κάθισε άπέναντι στη θέσι πού στεκόταν ο άνδρας.

Καθίσαιτε κύριε, τού ειπε και τού έδειξε ένα φωτέϊγ αντίκρου της.

Κάθισαν ο ένας άπέναντι στον άλλον. Ο άγνωστος έφερε το χέρι στη τσέπη του γιλέκου του, έβγαλε από εκεί μία θαυμάσια χρυσή σιγαροθήκη και την πρότεινε άνοιχτή στην κυρία.

Εκείνη άπλωσε τα λεπτά δακτυλάκια της πού έτρεμαν, πήρε ένα τσιγάρο, το χτύπησε έπάνω στο περιποιημένο νύχι του άντελήρετός της και το έφερε στο σιγά.

Ο άλλος της τόν άναψε, άναψε κι' αυτός και βγαίνοντας μία τούλα καπνού από τα ρουθούνια του γύρισε σ' αυτήν τού βλέμμα του:

— Ζητήσατε να με δίτε κυρία νομίζω....

Αυτό είναι αλήθεια. Ζήτησα να σάς δώ για να λυθή μία για πάντα ή μεταξύ μας διαφορά.

Θά τού ήθελα κι' εγώ αυτό αγαπητή κυρία. Πάντως έχετε ύψ' όψιν σας ότι δέν είμαι διατεθειμένος να κάω καμμία ύποχώρησι....

— Όσον άφορρά....

Ο τραπέζιτης Ζ. (γιατί αυτός ήταν ο άγνωστος) δέν κρατήθηκε έκανε μία προσπάθεια φυλακισμένου θηρίου πού προσπαθεί να σπάση τού σιδερένιο κλουβί του διέκοψε με μία

κίνησι του χεριού την κυρία και τινάχθηκε έπάνω.

—Πρέπει να καταλάβη πλέον ή κυρία, ότι δέν μου είναι δυνατόν να παίζω αυτόν τόν άτιμον ρόλον έπειδή για ν' άποφύγω μία άνεπαρόρρωτη οικονομική καταστροφή βροθήκα στη δύσκολο θέσι να χρησιμοποίησω την προίκα της!... Άρκετά... Δέν μπορώ να έξευτελιζώμαι να άτιμάζομαι πλέον.

Η κυρία με τα μαύρα (σύζυγος του τραπέζιτου Ζ.) ρούφηξε μία τούλα καπνού, τινάξε τη σάχη του τσιγάρου της, χαμογέλασε, τόν κύττωσε με την άκρη της μάτιας της, σήκωσε τούς ώμους της και τ' άπάντησε:

—Σεχάσατε φαίνεται τη συμφωνία μας και ληπούμαι πού εδρίσκονται στη δυσάρεστο θέσι να σάς την ύπενθυμίσω. Είχαμε πει, «...οδυσσειακά θά είμεθα μεταξύ μας ξένοι. Τίποτε δέν θά μās συνδέη. Ο καθ' ένας θά είναι έλεύθερος, έφόσον μπορέι να κρύβεται από τα μάτια της κοινωνίας ότως τού άρέσει...». Αλλά τ' άσεχάσατε φαίνεται!...

Ο κ. Ζ. χλωμός τώρα, ξανακάθισε στη πολυθρόνα του, στήριξε στους άγκώνες το κεφάλι του και άνακάττησε με τα δάχτυλα τού μαλλιά του.

Σιγά, άρχισε να μιλά...

...άφηνίσε το αλόγο σας

...«...Τότε να! Τότε δέν μās συνέδεε τίποτε μόνον τού συμφέρον να καταδικάσεται στη συνέδησίν σας τού τραγικό αυτό ξενάρι. Για την διαγωγή της άπέναντι τού άνδρός της και ατόν γιατί δέχτηκε την έξευτελιστική συμφωνία πού τού άπέθυσσε ή κυρία με τα μαύρα. Μ' όλα ταύτα είμαι βέβαιος ότι άν λάβητε ύπ' όψιν σας τās συνθήκας ίπώ τός όποιες συνειδηθούν - και τās όποιες θά παραθέσω κατωτέρω έν έκτύσει - θά μεταβάλητε γνώμη και θά άκυρώσετε την πρώτην σας άπόφασι. Και τώρα προσέξτε με:

Έκείνη κόρη ενός άνοτάτου άξιωματικού παντρεύτηκε έαν άνδρα πού δέν άγάπησε ποτέ και πού για πρώτη φορά έγνωρισε την μέραν των γάμων της, ύποταχθείσα εις τās άσχημής άντιλήψεις της κοινωνίας πού άνήκει εις την έπιθυμία του πατρός της. Έκείνος, άνδρας με μεγάλην όνομα και άφορετά μεγάλην περιουσίαν, μά χωρίς καρδιά και στερημένος τελείως των προσημάτων εκείνου πού είναι απαραίτητα σ' έαν άνδρα για να άρέσει στις γυναίκες, άξιωματικός τού ίπικου τότε, γιός έπισης ενός άξιωματικού πού δέν γνώριζε τίποτε άλλο παρά μόνον να διατάσση και να άπειρή έκτέλεσιν των διαταγών του βροθήκε ένα βροδύ παντρεμένος με μίαν άγνωστον άπλω έπειδή διετάχθη να τόν κάνει.

Τόν κάλεσε ένα πρσι στο δωμάτιό του ο πατέρας του και άφού τόν έβγαλε 5 φορές έξω από τού δωμάτιο έπειδή δέν τού άπέσσε

«...Σας έφερα στην άγκαλιά μου λιποθυμσμένην και ήμουν άποφαιος κι' έπιγυμνός γιατί, εκείνη την ώρα πρώτη φορά στη ζωή μου δοκίμασα την ευτυχία!

Και όμως. Σείς, μεσ' τη λιποθυμία μου, προσέφατε κάποιον όνομα. Τό όνομα εκείνου πού μου κατέστρεψε τη χαρά και μου ένλησε την γαλήνη. Κι' όταν άνοιξατε τα μάτια σας και άντι εκείνου είδατε έμένα να σάς περιπαύομαι με άποθήσατε και ζητήσατε έκείνον τού δειλό πού στεκόταν μακριά μη τολμώντας να λησιιάση.

Και δέν σάς κράτησα κακία γι' αυτό. Κι' ή κόρη έπειδή έβλεπα να τόν αγαπάτε προτίθησα να έξακολουθή να παίζω τόν ρόλο πού μου άναθήσατε και δέν τόν κάλεσα να πλύνη με το αίμα του την καταρασμένην τιμή μου. Άπ' αντίας προς χάριν σας έμεινα λεπτός και έγενής μαζί του και τόν δεχόμουν στο σπίτι μου ακόμη!

Είχα την έντύπωσι πώς μία μέρα θά βλέπατε τις θυσιές μου. Την άποσίωσι μου, τόν σπαραγμό μου και θ' άλλαζατε στάσι άπέναντί μου. Δις τυχώς όμως έπεσε έξω...

Κι' ακόμα σήμερα σάς, βρήκα στην άγκαλιά του...

Ε! τι θέλατε να κάνω επί τέλους κυρία μου; πέστε μου τι θέλατε να κάω; τίποτε παραπάνω άπ' ότι θά έκανε κάθε άνδρας πού σέβεται τόν εαυτό του, πού με δυό λόγια είμαι άνδρας,!

Τράβηξα τού πιστόλι μου και τού έφρονά ήθελα να τόν έβλεπα νεκρό σά πόδια μου και σά, άπ' έπάνω του να τόν θρηνηται!

Αυστηρώ, όμως ήταν τυχερός και την γλύτωσε. Τό χέρι μου έτρεμε!...

Η κ. Ζ. έσβυσε τού τσιγάρο της και κάθισε στο παραθύρο μελαγχολική. Στο όμορφο προσωπάκι της είχε ξεχυθή μια νεκρική χ'ιωμάδα. Ο άνδρας της τελείωσε πειά. Δέν είχε τίποτε άλλο να προσέθω. Χάθηκε πειά βαθειά στη θέσι του, κάρφωσε τού βλέμμα του σε ένα σημείο της σάλης και τα δάχτυλα του νευρικά έπειζαν με τα κρόσια τού καθίσματος.

Ίσως αγαπητοί άναγνώσται από όσα διαβήσατε παραπάνω να καταδικάσεται στη συνέδησίν σας τού τραγικό αυτό ξενάρι. Για την διαγωγή της άπέναντι τού άνδρός της και ατόν γιατί δέχτηκε την έξευτελιστική συμφωνία πού τού άπέθυσσε ή κυρία με τα μαύρα.

Μ' όλα ταύτα είμαι βέβαιος ότι άν λάβητε ύπ' όψιν σας τās συνθήκας ίπώ τός όποιες συνειδηθούν - και τās όποιες θά παραθέσω κατωτέρω έν έκτύσει - θά μεταβάλητε γνώμη και θά άκυρώσετε την πρώτην σας άπόφασι. Και τώρα προσέξτε με:

Έκείνη κόρη ενός άνοτάτου άξιωματικού παντρεύτηκε έαν άνδρα πού δέν άγάπησε ποτέ και πού για πρώτη φορά έγνωρισε την μέραν των γάμων της, ύποταχθείσα εις τās άσχημής άντιλήψεις της κοινωνίας πού άνήκει εις την έπιθυμία του πατρός της. Έκείνος, άνδρας με μεγάλην όνομα και άφορετά μεγάλην περιουσίαν, μά χωρίς καρδιά και στερημένος τελείως των προσημάτων εκείνου πού είναι απαραίτητα σ' έαν άνδρα για να άρέσει στις γυναίκες, άξιωματικός τού ίπικου τότε, γιός έπισης ενός άξιωματικού πού δέν γνώριζε τίποτε άλλο παρά μόνον να διατάσση και να άπειρή έκτέλεσιν των διαταγών του βροθήκε ένα βροδύ παντρεμένος με μίαν άγνωστον άπλω έπειδή διετάχθη να τόν κάνει.

Τόν κάλεσε ένα πρσι στο δωμάτιό του ο πατέρας του και άφού τόν έβγαλε 5 φορές έξω από τού δωμάτιο έπειδή δέν τού άπέσσε

(ή συνέχεια εις την 27ην σελίδα)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΗ

Τού Γ. ΖΟΦΕΟΥ

Τα φτερά τού άνεμόμυλου γύριζαν γρήγορα μία ρυθμική και χαρούμενη κίνηση. Η φρίση έλάει, σάν να πανηγυρίζει. Κι' οι άνθρωποι, θάλεγκανε κανείς, πώς είναι όλοι γελαστοί, σάν να συμπεθούν και αυτοί στη γενική χαρά.

Γύρισε στο χωριό, γύρισε στο μύλο τού πατέρα της ή Έσθήρ, ή κόρη τού Ζαλού, τού μιλωνά... Τόν γυρισμό της Έσθήρ πανηγυρίζουνε τα φτερά τού άνεμόμυλου και ο κόσμος και ή φρίση όλη.

Τι χαριτωμένο κορίτσι, αλήθεια, πού είναι ή Έσθήρ και πώς πέφνουν ήληρη και τα σπαρτά ακόμη στο πέραςμά της. Η κόρη τού μιλωνά είναι χαρούμενη, γιατί είναι δημοφής. Τό ξέρει κι' ή Έσθήρ, και γι' αυτό καλλωπίζεται και ντύνεται κομψά και χαριτωμένα, γιατί και ή πύλη κορδελίτσα της δίνει μία ξεχωριστή χάρι και γοητεία.

Χρόνια πολλά την είχε κοντά της ή νυνά της στη χώρα και εκεί την έμαθε γράμματα πολλά, ξέρει να κάνει μονάχη της τού κόσμου τούς λογαριασμούς, ξέρει νοικοκυριό και τάξι.

Α, τί καλή νοικοκυρά πού θά γίνη και τί ευτυχία θά φέρη σε κείνον πού θά την πάρη γυναίκα του... Πολλά την τριγυρίζουνε βέβαια, μά εκείνη φυλάγεται και σε κανέναν δέν λέγει τ' αναίς. Άμα θάρ ή ή ώρα της θά ξέρη πού να διαλέξη. Ας τότε είναι άποφασισμένη να δείχνει κάθε επιφύλαξη και σ' ατύτους πού την τριγυρίζουνε με γλυκόλογα, άποκρίνεται με μία φροσι πειραχτική. Τη διαγωγή της στή κανέναν από τούς δικούς της δέν μπορεί να την νιώσει. Για τούτο την βλέπουνε όλοι με κάποια ύποψία και ή Έσθήρ άπανταί σ' αυτό με ένοχέλιο τρανχητό και άμέριμον.

Μά πώς να την νιώσουνε τάχα οι δικούς της; Ο πατέρας της, ή μάνα της, ο άδελφός της και οι δυό άδελφάδες της δέν τραγουδούν ποτέ τους, δέν γελούν ποτέ τους, είναι χωριάτες με ζαρώμενα μούτρα, μελαγχολικά μάτια, ή περιπαρησά τους είναι βαρεία και όλο στροβοινοττάζονε τούς άλλους με δυσπιστία. Σ' ένα τέτοιο περιβάλλον ή Έσθήρ έξακολουθεί να ζή ξένοιαστη, πάντα κοκέτα, άναζητώντας τα πού όμορφα μαντήλια και τα πού φίνα εκαρπνίσια. Γι' αυτό ή Έσθήρ και ο θύμω γερμίζουνε τού σπίτι. Βλέπει ν' άναθεί στα μάτια της μάνας της και των άδελφών της μία λύσσα τρολλών. Την άποτρέφονται σάν νάννα χολερυσμένη. Κι' όταν εκείνη κάνει πώς βγαίνει έξω, οι άλλοι μαζεύονται και κορυμολύνουνε σά τον πατέρα της, τη μάνα της και τις άδελφάδες της τούς μισούνε και κάποτε τούς βοϊζούνε μάλιστα...

Μά είναι καιρός πια να πάρουν όλα αυτά, πρέπει να μάθη τού χωριό τί ειπε ο πατέρας της, πού άρωματίζει ακόμη πού πού τού νεανικό της στήθος. Οι άνθρωποι όμως τού μύλου ξέρουν τώρα

τί έχει ή κόρη τους και ή άδελφή τους. Ξέρουν γιατί όλοένα γελάει και τραγουδάει, ξέρουν πούς έχθρος την έχει κυριεύσει, πού είναι τού κακού πού θρονιάστηκε από καιρό μέσα στο κορμί και στην ψυχή της. Τό μεγάλο τούτο μυστικό τό ξεσκεπάσε ο παπās τού χωριού. Μία μέρα πού τόν άπάντησαν στά χωράφια, τόν σινωδέψανε ως τού πρεσβυτέρου. Στο δρόμο τούταν τη θλίψη τους, τούς φόβους τους. Κι' εκείνος ο κακομοίρης πήρε επί τέλους την άπόφασιν ν' άνοίξη τού στόμα του. Στάθηκε στη μέση τού δρόμου, σταί

Δυό χέρια, γεμάτα ρόβους, σκληρά...

ρωσε τα χέρια, τούς κύτταξε με σιχτο και μουμούρισε:

—Ε, μάδέτε το, λοιπόν, άφού τό θέλετε. Η Έσθήρ σας είναι χαμένη. Την κατέγει ο δαίμον της ύπεροψίας.

Κι' ο χωρικός παπās τράβηξε μονάχος του τού δρόμο του και χαρούμενος γιατί τα λόγια του κανάνε τσάη έντύπωση, πού οι μιλωνάδες μέινανε μ' άνοιχτό τού στόμα από την έκπληξη.

Ο μάτρωπα Ζαλού και οι δικοί του γυρίσανε στο σπίτι τους άλαφιασμένοι. Δέν χιροφύσε πια καμμία άμφιβολία. Κρατούν στά χέρια τους πια την Έσθήρ: ή Έσθήρ είναι δαμονισμένη...

Γι' αυτό λοιπόν όλα τα παλληκάρια τού χωριού τρέχουνε από πίσω της... Δαμονισμένη εκείνη, έδαμονίζε και όλους τούς άλλους, ως και τούς γέροντες ακόμη, πού περπατούσανε με κόπο σκυμμένοι πάνω στο ραβδί τους, μά και τα παιδιά ακόμη, πού παίζανε ξέννοιισα στ' άλλωνά...

Έχει δαμονισμένοι όλο τόν κόσμο, γι' αυτό όλος ο κόσμος την αγαπάει, πάει κοντά της και την κυττάζει με χαμόγελο, με λαχτήρα... ένθ' άπεναντίας ατύους, τόν ίδιο πατέρα της, τη μάνα της και τις άδελφάδες της τούς μισούνε και κάποτε τούς βοϊζούνε μάλιστα...

Μά είναι καιρός πια να πάρουν όλα αυτά, πρέπει να μάθη τού χωριό τί ειπε ο

παπās, πρέπει να ξέρουν όλοι, ότι ή Έσθήρ είναι δαμονισμένη. Όσο γι' ατύους, δέν τούς μένει τίποτε άλλο παρά να κανούν τα ξόρνια πού πρέπει να δίδουν τα κακά δαμόνια από τού παιδί τους. Ποιοί είναι αυτοί οι έξορισμοί τό ξέρουν δά όλες οι γοητές τού χωριού.

Έτσι μία μαύρη σκοτεινή χειμωνιάτη μερά, την ώρα πού φυσούναυσε ο βορριάς και τα φτερά τού άνεμόμυλου στροφογυρίζανε σάν φρενιασμένα, ή κόρη μανταλώθηκε σάν γύρισε ή Έσθήρ στο μύλο. Δέν άκούγότανε πια τίποτε άλλο, παρά τού τρίξιμο πού κανάνε οι μηχανές τού μύλου και τόν φτερόν τού σπρόγγυλου. Ο άγέρας διπλάσιασε τη μανία του και ή βορρή πέφτει με τού τουλούμ.

Μέσα στο μισόφωτο τού μύλου δυό χέρια, γεμάτα ρόβους, σκληρά σάν δρυς, πιάσανε από τα μπράτσια, από τη μέση και από τού λαμό τη μικρή και άμέριμνη Έσθήρ και την έαπλώσανε με τη βία και τή γής. Έπειτα άνασηκώσανε τα φουστά

νια της, γυμνώσανε τις σάρκες της και μ' ένα τρυπάνι της τρυπάνε την κοιλιά. Τό εργαλείο γυρίζει και ξαναγυρίζει... Τό αίμα τρέχει ποτάμι, ή κόρη φωνάζει μ' όλη της τη δύναμη, μά σε λιγάκι μήτε να φωνάξη πια έχει τη δύναμη... Μόνο βαρυναστένάζει και οι λυγμοί της χάνονται μέσα στην καταγίδα...

Υστερα από την κοιλιά, άλλη μία τρύπα ακόμα στο ένα πόδι, έπειτα στο άλλο, μια τελευταία τρύπα στο μέτωπο. Και τού αίμα, αλικο, κατακόκκινο, καυτό, τρέχει άδιάκοπα από τις άνοιχτές πληγές...

Μάνα και άδελφάδες παρακαλούνε, γονατισμένες, να πετύχουνε τού ξόρνια... Και ως φαίνεται, πετύχανε, γιατί ο δαίμονς έφυγε και ή Έσθήρ δέν κινείται πια...

Οι έξοριστές σηκώνονται τότε, κοντοβάζουνε ή μία την άλλη και άνταλλάζονε βλέμματα γεμάτα τρέλλα...

Ένώ ο μύλος όλοένα γυρίζει τα φτερά του, σά να θέλη να σκεπάσει με τόν κρότο του την άμαρτία και την άμάθεια τών ανθρώπων, πού σασπισμένοι καρφώνουνε τα μάτια τους πάνω στ' άθρο θύμα τους.

ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Δυό φίλοι κάθονται στο καφενείο και συζητούν ζωηρά. Ο ένας παρατηρεί, ως τόσον, ότι εινε κάμποιση όρα πού τα μάτια τού άλλου καττάζουν έπίμονα σ' ένα μέρος, στο ίδιο πάντα, πού εινε κοντά στην πόρτα.

—Τι διάβολο καττάζει τσάη ώρα στην πόρτα; τού λέει επί τέλους.

—Τι καττάζω! Έγώ τα μάτια μου στο καυτό μιν γιατί φοβάμαι να μή μού τού κλέψουν!... Τό δικό σου εινε δέκα λεπτά τώρα πού έκανε φτερά.

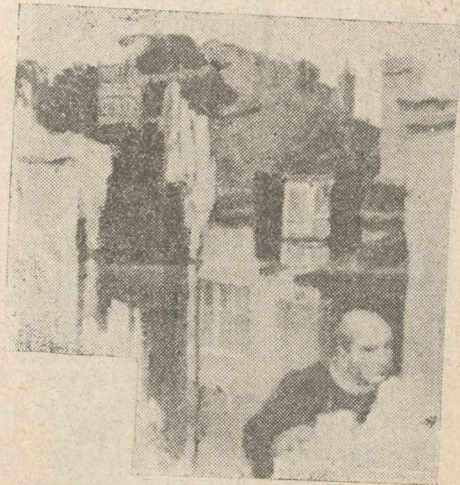
ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΣΕΖΑΝ

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ

Πριν πάω μαζί μου κανένα σουβενιό. Μήπως έχετε τίποτα θρησκευτικά είδη; — Αναμφιβόλως, κύριε άββά. Εύχαριστητή να με ακολουθήσετε.

Με παρέσυρε σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου πράγματι υπήρχαν ένα σωρό πράγματα της εκκλησίας... Έβαλα στο μάτι έναν Έστανουμένο από έβανο. Μπροστά σ' αυτή τη σωρεία των θρησκευτικών αντικειμένων, μουρχότανε πιά βολικά να φέρω την κονβέντα στα αισθήματα που ο κ. Γκασπάρ έτρεφε γι' αυτά. Μια προτίμησι που μαρτυρούσε ταυτοχρόνως μια πραγματική καλαισθησία και μια αλόγιστη πείρα. Είχαμε όλον τον καιρό να κοινοβεντιάσουμε μαζί. Κανένας πελάτης δεν έπρόκειτο πιά να περάσει την γούλα του κήπου. Ο κ. Γκασπάρ μου διηγή-

Πήρα λοιπόν το δρέμιο...

γησε πως είχε ανατραφεί από μια μητέρα εύσεβη, αλλά δεν δυσκολεύθηκε διόλου να αναγνωρίσει ότι, μολοντί διατηρούσε ένα βαθύτατο σέβας προς την εκκλησία, είχε χάσει απομακρυνθεί απ' αυτήν, γι' αυτό οριζή στις απολαύσεις της ζωής.

Τού εξεδίηλωση όλη τη λύπη που μου προξενούσε μια τέτοια όμολογία, όπως και τη θλίψη της μητέρας του, η οποία άσφαλώς θα αισθανότανε το ίδιο, ακούοντας τον γιό της να μιλά έτσι, ως την ετυμολογική ημέρα που ο υψιστος θα τον καλούσε κοντά του. Κατάλαβα άμέσως ότι είχα άγγισει μια ατασθητή χορδή μέσα στην καρδιά του κ. Γκασπάρ. Μπορεί να έφθασε σε μια στιγμή δύσκολη και ταραγμένη της ζωής του, μια στιγμή που ο άμαρτωλός δεν έχει ποροδμή ακόμα έντελως και που άρχίζει να αντιλαμβάνεται την ματαιότητα όρισμένων από λάθρεων και προσπαθεί ν' απαλλαγεί από τήν άνηθια δεσμά των... Μαντάλωσε λοιπόν την πόρτα της εισόδου και με ανέβασε στο δωμάτιό του.

Προτού να γονάτιση γιά να εξομολογήσει παρατήρησα άθελά μου πάνω σ' ένα κομοδίνο μια φωτογραφία, που δεν ήταν άλλη από της άγνωστης μου του δημοτικού κήπου. Έπρεπε να εγκαταλείψω το Χ. την επομένη. Δεν ξέρω ποιά συναισθήματα μ' έσπρωξε τη στιγμή που σήγα-

να στον σταθμό, να περάσω απ' το σπίτι του κ. Γκασπάρ.

Όταν έφθασα, βρήκα τή παραθύριον κλειστό. Στην πόρτα μια γυνή επέμεπε κλαίγοντας τους επισκέπτες. Ήταν ή παραουλεύτρια του κ. Γκασπάρ. Ερχότανε συνήθως κάθε πρωί και έφεγγε την ώρα του προγεύματος, επειδή άρχαιπαλώς έτρωγε στο έστιατόριο. Ήταν ήρθε εκείνη την ήμερα, βρήκε τον φρέντη της άκίνητο. Τρελλή από το πόνος της έτρεξε να βοηθί ένα γατάκι, που άγινωσκε ότι ό άσθενής, καρδιακός παρηνός, είχε πεθάνει από μια συγκοπή της καρδιάς. Ένας παλός της ένορίας ήρθε ήρθε φθασμένος εκεί. Ο ιατροδυναστής έπως και ό συνάδελφός του, διεπίστωσε ένα φυσιολογικό θάνατο και έπέτασε την ταφή.

Ξαναγύρισα στο Παρίσι πολύ τραγμένος απ' αυτή την ύπόθεσι. Οι γατάκια είχαν άσφαλώς αναφέρει την κρίσι του σύμφωνα με την ψυχή και την συνείδησή τους. Κι' εγώ έπεφυλαχθήκα να τους έσω εν άμφιβόλω, άγνωστας παντελώς την ιατρική επιστήμη. Ός τόσο δεν άφείσα να μη θυμηθώ το έπατατικό πείραμα να μη θυμηθώ το έπατατικό πείραμα έβρος της άγνωστης του δημοτικού κήπου. Παρατήρησα ότι ή φωτογραφία που είδα μέσα στο δωμάτιό του κ. Γκασπάρ είχε εξοφανισθεί την επομένη. Την είχε πάρη ό άρχαιπαλός; Την άφείρε κανένας άλλος; Η ή ίδια ή άγνωστη κυρία; Έλεγα μέσα μου πως ένα σπινθηρικό διηγήριο μπορεί να προκαλέσει μια συγκοπή, που να φαίνεται σαν φυσικό θάνατο. Τέλος πάντων, πως αυτή ή άγνωστη κυρία ήξευρε ότι ό κ. Γκασπάρ έπείκετο να πεθάνη την άλλη μέρα άκριβώς. Μπορώ να διαβεβαιώσω με πεποίθησι ότι ό δυστυχής αυτός φαινότανε ότι έφείρε μια ύγεια άνηροσότη, πως δεν είχε πείνω στο πρόσποτό του κανένα από τή μάδια που είναι τόσο έκδηλα σ' όλους τους καρδιακούς...

Τό καθήκον μου έξ άλλον ήταν να σ' ωπύσω. Τά γεγονότα αυτά που είχαν πείληθί από την εξομολόγησι του κ. Γκασπάρ, ήσαν στενόντα συνδεμένα με την εξομολόγησι την ίδια, ώστε να μπορώ να καταστήσω ένήμερη τη δικαιοσύνη. Τριάντα χρόνια πέρασαν από τότε. Άν ή άγνωστη ή άκίνητη, πρέπει να είναι μια γρηά γυναίκα, που φυλάει μαζί της το μυστικό της και που θα το φυλάει έως μέγχοι να πεθάνη...

ΖΑΚ ΣΕΖΑΝ

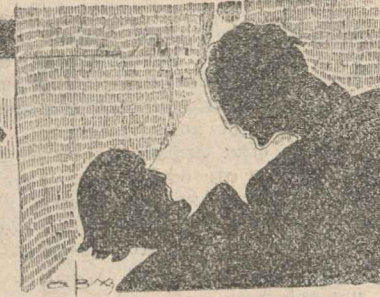
ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΔΙΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΤΖΑΙΗΜΣ

ΤΟΥ Ο. ΧΕΝΡΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος)

Τά μάτια ένευσαν όχι. «Πέστε της — ό φίλος γινόταν έλαφρότερος — ή έίκοσι χιλιάδες δολάρια... τή χρημάτι της... Τά μάτια που σταμάτησαν γύρω στο δωμάτιο — Έχετε βάλει αυτά τή χρημάτια πουθενά;

Η φωνή του δόκτωρος Τζέιμς έλαρνε πως τόνους μιας σιωπής γιά να μωρεσθή να άποσπώ το μυστικό από τον άσθενή που έκανε γρήγορα τη νοσητικότητα του.

— Έλε μέσα σ' αυτό το δωμάτιο; Ξανα-ρώσε.

Χάσσε πως είδε μια καταφατική απάντη-σά μάτια του άρρωστου. Ο σφριγμός του κάτω από τή δάχτυλα του γατρού γινότανε πιά άδύνατος. Στο μυαλό και στην καρδιά του δόκτωρος Τζέιμς ξύπνησαν τώρα τή ένστικτα του άλλου επαγγέλματός του. Άμέσως, όπως ενεργούσε σ' όλη του, άποφάσισε να μάθω που ήσαν τή χρημάτια αυτά, με την έπιλομένη και βέβαιη θυσία μιας ανθρωπίνης ζωής.

Βγαίνοντας από την τσέπη του το βιβλιάριο των συνταγών του, έγραψε μια συνταγή που ταίριαζε στην περίπτωση του άρρωστου. Πηγαίνοντας στην πόρτα του άλλου δωματίου, φώναζε με σαλή φωνή την μάσην ίσπύετρα, της έδωσε την συνταγή και της έλε να πεί σ' ένα φαρμακείο να πάρη το φάρμακο.

Όταν εκείνη έφυγε, μιλώντας με τον έαπό της, ό γατρος πήγε στο πλευρό της κλίκας. Εκείνη κοιμότανε βαθιά. Ο σφριγμός της ήταν λίγο δυνατότερος. Τό μετωπό της ήταν δροσερό, έκτός στο μέρος όπου ήταν ή φλόγωση του χτυπήματος και ένας έλαφρός ιδρώτας τή σκέπαζε.

Άν δεν την άνηροσούσε κανένας, θα κοιμότανε γιά κάμωσες ώρες. Βρήκε τή κλειδί στην πόρτα και την κλείδωσε καθώς έβγαινε.

Ο δόκτωρ Τζέιμς κάρταζε τή ρολόι του. Ήταν βέβαιος πως μισή τοιλάχι στον ώρα ήταν δική του, άφωσ πριν από τόσο ώρα ή γρηά ίσπύετρα θα ήταν άδύνατο να γυρίσει πίσω. Ύστερα έφραζε και βρήκε μαζί κανένα με νερό σ' ένα ποτήρι. Άνοιγώντας την ιατρική του βαλίτσα έβγαλε από κεί την μπαλίτσα που περιείχε τή νιτρογλυκερίνη, έτό λάβε όπως τόνόμαζεν ή άδελφότης των διωκτικόν.

Μια σταγόνα από τή έωχρο εκείνη, κάπως παγν, όγρό, την άρσενε να πέση μέσα στο ποτήρι. Έβγαλε την άσημένα θήκη της έπιδοτεμικής του σφίγγας κ' έποποθέτησε τη βελόνα στη θέσι της. Μετρώοντας προσεχτικά τή νερό με τή μέτρο της σφίγγας του, διέλασε τή σταγόνα εκείνη σε μισό σχεδόν ποτήρι νερού.

Ποδ δύο μόλις όρδων την βραδιά εκείνη, ό δόκτωρ Τζέιμς είχε με την ίδια εκείνη σύ-σφραγή βάλει τή άδύνατο όγρό σε μια τριπλά και είχε άνοιξει στην κλειδαριά ένός χρηματωακτικόν και είχε καταστρέψει, με μια έλαφρά έκρηξι, τή μηχανισμό που έκανόνεζε τή κλειδωμα της κλίκας. Εσκότεινε τώρα, με τή ίδιο μέσο, να καταστρέψη τον κύριο μηχανισμό ένός ανθρωπίνου όντος — να σπείση την καρδιά του — και κάθε μια ένέργεια του γινότανε γιά τή χρημάτι που άδούρισκε.

Τά ίδια μέσα με διαφορετική όμως μορφή. Ένώ εκείνη ήταν ό γίγαντας με τή μεταλλική δύναμη του, αυτός έδω ήταν ό αλγικός τού όποιου τή χέρια έφύσσονταν κάτω από τή νύχια. Τό όγρό που είχε τώρα μέσα στο ποτήρι και στη σφίγγα, ήταν τώρα μια διάλυση γλυκόνης, τή δυνατότερο τοξωτικό που γινόταν ή ιατρική επιστήμη. Άπό σφίγγας είχαν σπάσει τή γερή πόρτα ένός σιδε-

ρένιου χρηματοακτικόν' με τή ένα πεντη-κοστό μανής σταγόνας έπρόκειτο τώρα να σταματήση γιά πάντα τόν πολυτελο μηχανισμό μιας ανθρωπίνης ζωής.

Όχι όμως άμέσως. Δεν τή ήθελε έτσι. Πρώτα διαχρότανε μια γρήγορη άσχημα της ζωτικότητας, μια δυνατή τόνωση που θα δι-νόταν σε κάθε όργανο, σε κάθε ένέργεια. Ή καρδιά θα άπαιτούσε γενναία στη μοίρα αυτή τόνωση τή αίμα στις φλέβες θα έγύ-οιζε γρήγορα στην πηγή του.

Καθώς ό δόκτωρ γνώριζε καλά, ή έπεί-τωση σ' αυτό του είδους την καρδιακή πά-θηση σημαίνει θάνατο, τόσο βέβαιο όσο και από μια σφαίρα. Όταν ή βουλωμένη άρτη-ριές πάθινε συμφορή από την άσχημένη νοή του αίματος που θα πήγαινε σ' αυτές από τή ελάδις του διαφύκτου, γρήγορα θα έμπαδίζαν τή διόδω του και ή πηγή της ζωής ήάπανε τή ροή της.

Κοιμάται από εξάντλησι και στέ-νεχώρια...

Ο γατρος ξεσκέπασε τή στήθος του ά-αίσθητου Τσαντλερ. Με γρηγοράδα και έπι-τιδεότητα άδειασε υποδομικώς τή περιεχό-μενη τή σφίγγας του στους μύς κοντά στην καρδιά.

Σε τρία λεπτά ό Τσαντλερ άνοιξε τή μά-τια και μίλησε με φωνή άδύνατη αλλά κα-θαρή ρωτώντας πως τον περιποιότανε. Ο δόκτωρ Τζέιμς τού έσήγησε και πάλι την παρουσία του εκεί.

— Πού είνε ή γυναίκα μου; ρώτησε ό ά-σθενής.

— Κοιμάται, από εξάντληση και στενωχώ-ρια, έλεπν ό γατρος. Δεν θα τή ξυπνώσα, έκτός αν...

— Δεν είνε άνάγκη. — Ο Τσαντλερ μιλού-σε με κοιμένες λέξεις από τή δύσπνοια — Δέ θα ήταν εύχαριστήμενη... να την ξυπνήσετε... άμα την ξυπνώσατε... γιά μένα.

Ο δόκτωρ Τζέιμς τράβηξε μια καρτέλα κοντά στο κρεβάτι. Ή σφίγγας δεν έ-πρεπε να πάη χαμένη.

Ποδ άλλων λεπτών, άρχισε με τούς βα-ρείς, εύχάριστες τόνους πόν άλλων επαγγέλ-ματός του προσπαθούσα να μω πήρε γύη σχετικώς με χρημάτια.

— Είπα, μήπως, που είνε αυτά τή χρη-μάτια;

— Όχι, έλεπν ό γατρος.

— Ποδ άλλων... πρέπει να είνε, έλεπν με

δυσκολία ό άρρωστος, παρ' ότ χρηματοα-κτικόν... εκεί;

Με τή μάτια του έδειξε μια γυναί τού δω-ματίου, όπου τώρα, γιά πρώτη φορά, ό γα-τρος είδε ένα μικρό σιδερένιο χρηματωακτι-κό, μισοκρυμμένο από την άσχημα μιας κοι-νίας τού παραθύρου.

Σηκώθηκε κ' έντόταζε τή σφίγγα τού άρ-ρωστου. Χτυπούσε δυνατά με μεγάλες διακο-πές εν τώ μεταξύ.

— Σηκώστε τή χέρι σας, είνεν ό δόκτωρ Τζέιμς.

— Ξέρετε... πως δεν μπορώ να κοινηθώ... γατρος.

Ο γατρος πήγε γρήγορα στην πόρτα τού χώ-λου, την άνοιξε και άκροάστηκε. Ήσυχία έδούλενε παντού. Χωρίς άλλες περιστροφές πήγε στην κλίστα και την εξέτασε. "Ίσως και μ' έναν άλλο τρόπο να μπορούσε να την άνοιξη μέσα σ' ένα λεπτό.

Γονατίζοντας στο πάτωμα έβρισε τή αυτί του στο μηχανισμό που με τή συνδυσάση των άρτηρών τού δείκτου άνοιγε, και σιγά-σιγά έγύρισε τή πόμολα.

Τό έσωτερικό της κλίκας ήταν άδειο, ούτε ένα χρηματωακτικό χρονοδέν βρισκόταν εκεί. Ο δόκτωρ Τζέιμς σηκώθηκε κ' έπήγε πύ-σω στο κρεβάτι.

— Ποτέ... δεν τή ξανάδα αυτό, έλεπν ότο-φένοντας, γατρος και διαφύκτης! Ο συν-δυσμός αυτός... σας φέρνει κέρδη... γα-τρος;

— Ήσωνα... πολύ άντιόμοιος... γιά κείνα τή χρημάτια. Δεν κινδυνεύατε... όμως... από σένα... άγαστήτε γατρος. Είνε άσφαλή. Πολύ άσφαλή. Είνε στα χέρια... των πατητών... στο έπιδοτεμικό. Είκοσι χιλιάδες... χρημάτια... τής "Αμυς. Τάπαξα σ' όλογο... έχασα... και την τελευταία δεκάρα. Έκαμα πολλές άνοη-σίες... λαοπρότ... με συγχωρείς... Γατρος, ήμουν όμως πάντα... ένταμς σ' άλλα υιοί.

Ο γατρος άκρέστηκε σε μια μόνον άπάν-τηση στα χανστικά περιγράμματα τού άλλου.

— Ποτέ όμως... δεν έχτύπησα μια γυναί-κα!

Την παρατήρησε που τούκοιμε ό δόκτωρ Τζέιμς πρέπει ό άλλος να την κατάλαβε κα-λά μέσα στα υπαλήμματα της ντροπής και της άδωκτικότητας του, γιάτί άπεδείχθη τή coup de grace. Μία κοκκινάδα βαθιά σκέπασε τή πρόσποτα του, μια έπινειδιστη rosamortis. Ή άνασθη σπαιώτισε και, με χωρίς σχεδόν σπασμό, ό Τσαντλερ ξεψύχησε.

Μόλις παρδύσε τή πνεύμα έφτασε και ή μάση, που έφερε τή φάρμακο. Με τή ένα τον χέρι, έλαφρά πείζοντας τή κλειστή κα-πάκια των ματιών, ό δόκτωρ Τζέιμς της ά-νεκόνισσε τή τέλος. Ή μάση δεν έδειξε λύ-πη, αλλά τή φόβο εκείνη που αισθανότανε από κληρονομικότητα γιά τή άγνωστο ή άνηροσότητα και που την έκαμε να κλαίη και ν' άρχιση τή συνήθισμένη ιερομιάδα της.

— Να τώρα! είνε στα χέρια τού Κυρίου. Ο Θεός άς τόν δικάση γιά ότι έκαμε. Στα χέρια τού Θεού βρισκόμαστε τώρα, γιάτί ή μίς "Αμυ έδούλε και τή τελευταία της δολ-λάριο γ' αυτό έδω τή καθαρισμό που δέ μεταχειρίστηκε κ' όλος.

— Πέστε μου γιά να κατάλαβα καλά, εί-πε ό δόκτωρ Τζέιμς, θέλετε να πείτε ότι ή κυρία Τσαντλερ είνε έντελώς χωρίς χρημά-τια τώρα;

— Χρημάτια, γατρος; Ξέρετε τί έκαμε την μίς "Αμυ να λησθώση; Ή πείνα, κύριέ μου. Δεν είχαμε τίποτε στο σπίτι γιά τρεις ήμερες, έκτός από λίγα μπακοτάκια. Αυτός ό άγγελος πούλασε τή δαχτυλίδια της και τή ρολόι της από δώ και τόνους μήνες. Τό με-

γάλο αυτό σπίτι με τα παλαιά χαλιά του είνε με νοῦα καὶ ὁ νοικοκύρης φωνάζει γιὰ τὸ νοῦα του. Αὐτὸς ἐκεῖ—συχώρα με, Θεέ μου—εἶνε τώρα στὰ χέρια σου καὶ κρίνει τον γιὰ δὴς τῆς πῆρε καὶ τῆς ἔφαγε.

Μετά δέκα περίπου λεπτά ἡ κυρία Τσάντλερ μπήκε στὸ δωμάτιο Φανότανε πὺ καλὰ μετὰ τὸν ἴπνο καὶ τὸ τοκοπιὰ πὺ εἶχε πάρει. Ὁ δόκτωρ Τζέμης εἶχε σκαπὶς τὸ πτώμα μ' ἓνα σεντόνι στὸ κρεβάτι.

Ἡ κυρία ἔβριξε τὰ λυπημένα μάτια της, μισοφουριεμένα, γιὰ μιὰ στιγμή στὸ κρεβάτι, καὶ ἔμαζευτηκε κοντὰ στὴν πιστὴ της δούλη πὺ τὴν ὑπερόσπεζε. Τὰ μάτια της ἦταν στεγνά καὶ ζωηρά. Ἡ λύπη φαίνεται πὺς τὴν εἶχε ὀλότελα ξεπνέσει. Ἡ πηγή τὸν δακρύων εἶχε στερέψει. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ αἰσθήματα εἶχαν παρὰλῃσει.

Ὁ δόκτωρ Τζέμης στεκόταν κοντὰ στὸ τραπέζι, μὲ τὸ παλὶ τοῦ φορεμένο καὶ τὸ καπέλλο καὶ τὴ βαλίτσα του στὸ χέρι. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἥμεμο—ἡ αἰτία τὸν εἶχε συνήθεισε σὺς ἀνθρώπους συμφορές. Τὸ λαμπρὸ ὅμως καστανὰ μάτια του εἰδειχναν μόνον μιὰ ἐπαγγελματικὴ συμπάθεια.

Μύλωνε εἰνετικά καὶ σύντομα, λέγοντας πὺς, ἐπειδὴ ἦταν τόσο ἀργὰ καὶ βοηθία ζωὴς ἀμωβόλια, δύσκολα θὰ βρισκόταν αὐτὴ τὴν ὥρα, αὐτὸς ὁ ἴδιος θάστελνε τὰ κατὰλληλα πρόσκαιρα γιὰ νὰ κοιτάξουν τίς τελευταῖες λεπτομέρειες.

—Ἐνὰ ζήτημα μὲνι ἀκόμη, εἶπεν ὁ γιὰ τὸς δειχόντας τὸ χρηματοκόμμι, τοῦ ὁποῦ ἡ πόρτα ἦταν ἀκόμη ἀνοιχτή. Ὁ σύζυγός σας, κυρία Τσάντλερ, αἰσθάνθηκε πὺς δὲν θὰ ζοῖσε καὶ μὲ ὀδύγησε ν' ἀνοῖξω τὸν χρηματοκόμμι, δίδοντάς μου τὸν ἀριθμὸ μὲ τὸν ὁποῦ ἀνοίγει. Ἐν περιπτώσει κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ θέλατε νὰ τὸ χρησιμοποιοῦστε θυμηθεῖτε πὺς ὁ ἀριθμὸς εἶνε σωρᾶντα ἓνα. Τὸ γνωρίζετε μερικὲς φορές πὺς τὰ δεξιὰ κατόπιν ἀριστερὰ μιὰ φορὰ—σταματᾶτε στὸ σωρᾶντα ἓνα. Δὲν μ' ἀφῆσε νὰ σὰς ξεπνέσω, ἀν καὶ γνώριζε πὺς τὸ τέλος τοῦ πλησίον.

Στὸ χρηματοκόμμι αὐτὸ εἶπε πὺς σὰς ἔχει ἀρῆσει μερικὰ χρήματα—ὄχι πολλὰ—ἀρκετὰ ὅμως γιὰ νὰ κάμουν τὴν τελευταία του θέληση. Ἐπὶ τοῦ νὰ ἐπετεργένηται αὐτὸ σπῆτι σας καὶ ὅταν ὁ καιρὸς τὸ καταστήσει εἰκόλο γιὰ σὰς, νὰ συγχωρήσετε διὰ ἐκεῖνα τὰ κακὰ πὺς σὰς ἔκαμε.

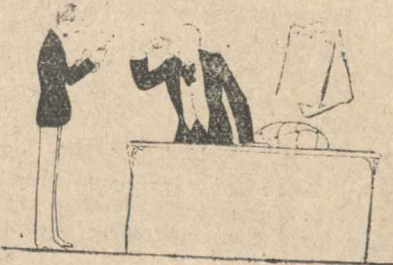
Ἐδίδε τὸ τραπέζι ὅπου ἦταν ταχυτοπιμένη μιὰ στίβα ἀπὸ χαρτονομίσματα, ἀπάνω στὴν ὁποῖα ἦταν τοποθετημένα σὲ στήλες μερικὰ χρυσὰ νομίσματα.

Τὰ χρήματα εἶνε ἐκεῖ. Ὅπως μοῦ εἶπε, εἶνε τριάντα δολάρια. Θὰ μοῦ ἐπατρέψετε νὰ σὰς ἀφήσω τὴν κάρτα μου ἐν περιπτώσει καὶ μὲ χρειασθῆτε ἀργότερα.

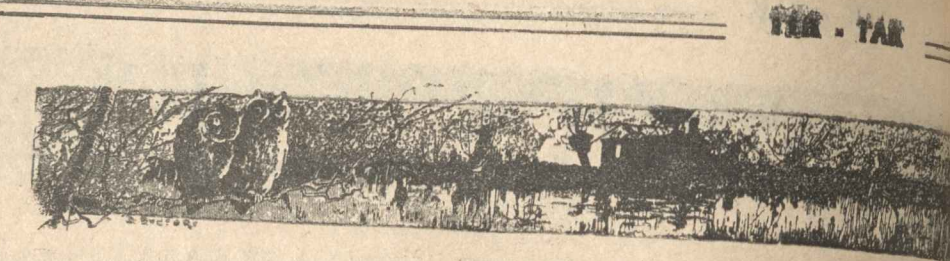
Ἔτσι, λοιπόν, τὴν εἶχε σκεφθῇ, καὶ μὲ τόσο λεπτότητα, στὸ τέλος τῆς ζωῆς του! Τόσο ἀργά! Κ' ἐν τούτοις τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἔδωσε ζωὴ στὸν τελευταῖο σπινθῆρα τῆς λεπτότητός του, ἐκεῖ πὺς αὐτὴ ἐνόμιζε πὺς δὲν ἦταν ἔτι πλοῦτε ἀλλο ἀπὸ σάχη. Φώναξε δυνατὰ «Ρόμπε, Ρόμπε». Γύρισε καὶ ἔστειλε σὲ δάκρυα ἀπάνω στὴν ἀγκαλιά τῆς πιστῆς της δούλης. Πρέπει ἐπίσης νὰ συλλογιστοῦμε ὅτι σὺς κατὰ τὴν χρόνιαν, ἡ ψευτιά τοῦ φρονιᾶ, ἔλαμπε πάνω ἀπὸ τὸν τάφο τῆς ἀγάπης καὶ τὴν παρηγοροῦσε.

Ὅταν τέλος παρηγορήθηκε πάνω στὸ στήθος τῆς δούλης τῆς, ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη καὶ εὐχρηστὴ συμπάθεια τῆς μαῖρας, σήκωσε στὸ τέλος τὸ κεφάλι της, ἀλλὰ ὁ γιὰ τὸς εἶχε φύγει. Βιαζόταν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα του πὺς διῶς γιὰ τὴν συνείδησή του δὲν ἦταν ἐγκλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο διῶς ζητοῦσε ὁ ἴδιος νὰ τιμωρηθῇ.

Ο ΧΕΝΡΥ

Ὁ Τεταγχαμὸν Οὐβαν ἐπὶ λεοπαρδάλεως.— Ἀπὸ τὰ εἰρημὰ του τὰ φου τοῦ Τεταγχαμὸν.

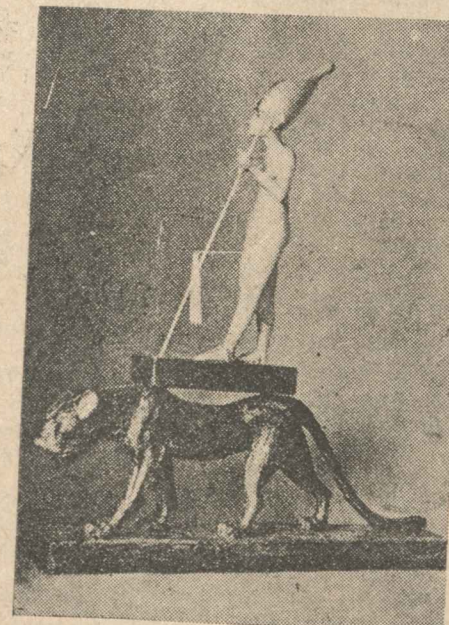
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

7 NOCTURNE DE CHORIN

... Ψυχομαχάει ἡ χλωμὴ βασιλοπούλα μέσα στὰ κρυσταλλένια τῆς παλάτια καὶ ὁ ἥλιος πεθαίνει κατακόκκινος, σὰν ματωμένη καρδιά, πίσω ἀπὸ τὰ μενεξεδένια κῆματα τὸν βουνὸν... Τὰ πονεμένα, τῆς μάτια, διάπλατα καὶ θολὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ πυρετοῦ, σέρνονται μὲ νοσταλγία πρὸς τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὰ τρεμουλιαστά τῆς χερᾶκια γύρονται κρίνα, κρίνα λευκὰ σὰν ἀφρὸς καὶ σὰν ἀλάδαστρα! Τὰ μαλλᾶκια τῆς εἶναι ἀπλωμένα ἀπάνω στὸ ἀραχνοῦφαντο προσκέφαλο σὰν μιὰ γαλήνια λίμνη ἀπὸ χρυσάφι καὶ τὸ νεοκικὸ τῆς πρόσωπο πλέει, πλέει πνιγμένο μέσα στὴν ὀλόφωτη ἐκείνη θάλασσα... Λευκὴ σὰν μάρμαρο στὰ κρυσταλλένια τῆς παλάτια ψυχομαχάει ἡ χλωμὴ βασιλοπούλα καὶ ὁ ἥλιος βουλιάζει, βουλιάζει μέσα σὺς σιωπηλοὺς ἤσκιους τὸν βουνὸν, ὀλοσφύρρο, σὰν καρδιά, πικρὴ καρδούλα σπαραγμένη...

Ἐνὰ δάκρυ βουδὸ καὶ ἄφωνο σὰν ἀχτίδα φεγγαριοῦ σταλάζει ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα τὸν ματιὸν τῆς καὶ τὰ χερᾶκια τῆς ἀνοίγουν σὰν ἐτοιμαθᾶντα νυχτολούδα... Καὶ τὸ δάκρυ πέφτει στὸ γυμνὸ τῆς χέρι καὶ σδύνει, σὰν ἀχτίδα φεγγαριοῦ, ἀπάνω σ' ἓνα μάρμαρο τοῦ κοιμητηρίου. Εἶναι ὀλομόναχη στὰ κρυσταλλένια τῆς παλάτια καὶ χαμογελάει στὸν ἥλιο πὺς ἀργοπεθαίνει... Κάπου μακριὰ κάποιον τριαντάφυλλο ἐξεφύχισε, γιατί, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἔφερε μέσα ἓνα ἀπόμακρο μῦρο, ἀπαλὸ, σὰν ὑστερὸν ἀναστέναγμα λουλουδίων πὺς ἐξεφύχισαν ἀπὸ μιὰ μεγάλη θλίψη...

Σιωπάτε, σιωπάτε, ὦ! σῆς ἔρωτικὰ τριξίματα τὸν φύλλον καὶ τὸν νερὸν, γιατί ξεψυχάει ἡ πονεμένη βασιλοπούλα μέσα σὲ κρίνα, κρίνα λευκὰ σὰν τὸν ἀφρὸ καὶ σὰν τ' ἀλάδαστρα! Θυμάται, θυμάται καὶ

ἀνερεῖται μιὰ γλυκυτάτη νύχτα πὺς παράδερνε σὲ μιὰ διψασμένη ἀγκυρὰ κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς ἀργιελῆς, τὰ μάτια διάπλατα καὶ θολὰ ἀπὸ τὴν ραλήρημα τῆς ἡδονῆς... Τὰ μαλλᾶκια τῆς ἦσαν ξεχυμένα ἀπάνω τους σὰν ἓνα ἀπὸ κωταραγμένο κύμα ἀπὸ χρυσάφι καὶ λευκὸ τῆς πρόσωπο κολυμποῦσε, κολυμποῦσε σδυσμένο μέσα στὴν ὀλόφωτη ἐκείνη τρικυμία τὸν ξανθὸν πλοκάμιν. Ἐνὰ κόκκινο πυρὸμένο στόμα, σὰν γισμένη πηγή, τῆς ἔκαιγε τὰ χερᾶκια, τὰ ἄναβε τὰ μάγουλα καὶ ἔπειτα ἀνέβαινε γὰ-σιγὰ καὶ τῆς σφαλοῦσε τὰ μάτια, ἀγρία φιλάκια μέθης, καὶ τὰ βιάζετο τῆς μὲ τὰ γελαστά ματόφυλλα ἐστὺς κάτω ἀπὸ τὸ στόμα ἐκείνο σὰν ἀχνὴς...

... Καὶ τινάζεται σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἡ καρδιά της λούζεται πὺς σὲ σκετινὸς λυγμούς, σὲ λυγμούς πνιγμένους! Τὰ ὀπάλινα χερᾶκια τῆς ἀπλωμένα μὲ νοσταλγία πρὸς τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι καὶ ἡ στερεὴ ἀχτίς τοῦ μαινοῦ ἡλίου τὰ ροδίζουν μὲ τὴν ἀπὸ πορφύρα τους, σὰν φθινοπορινὰ τριαντάφυλλα παγωμένα ἀπὸ τὴν λαχτάρα τῆς χειμῶνα... Μιὰ καμπάνα ἐρημονυχιστοῦ ξυπνάει τὴν ἐναρμόνια αἰγὴ τοῦ δειλινῆ καὶ οἱ φθόγγοι τῆς σταλάζουν ἀνάλαφρα στὴν ψυχὴ, ἀργὰ-ἀργὰ, σὰ γλυκύτητα, σταγόνες βαλσάμου πὺς ἐξεφύχισαν καὶ στάζουν ἀπὸ τὴ μυρωμένη λήκη...

... Ψυχομαχάει ἡ χλωμὴ βασιλοπούλα μέσα στὰ κρυσταλλένια τῆς παλάτια καὶ ὁ ἥλιος πεθαίνει κατακόκκινος, τῆς ξεψυχημένη καρδιά, πίσω ἀπὸ τοὺς σκετινὸς πέπλους τὸν βουνὸν... Τὰ πονεμένα τῆς μάτια, ἄτονα καὶ θαμπὰ ἀπὸ τὸ χάδι τοῦ θανάτου, σέρνονται μὲ νοσταλγία πρὸς τὸ σκοτάδι καὶ ἀπὸ τὰ φρεμουλιαστά τῆς χερᾶκια δὲν γύρονται πὺς κρίνα, κρίνα λευκὰ σὰν ἀφρὸς καὶ σὰν ἀλάδαστρα! Τὰ μαλλᾶκια τῆς εἶναι ἀπλωμένα στὸ ἀραχνοῦφαντο προσκέφαλο, σὰν μιὰ θανάσιμη λίμνη ἀπὸ χρυσάφι καὶ τὸ κέρινο πρόσωπό της πλέει, πλέει σὰν νυμφαῖα πὺς ἔσπασε ἀπὸ τὸ κλονεράκι τῆς, μέσα σὺς νεκρικὸν ἐκείνο ὀκεανόν... Λευκὴ σὰν μάρμαρο στὰ κρυσταλλένια τῆς παλάτια ψυχομαχάει ἡ χλωμὴ βασιλοπούλα καὶ ἄσφα...

...Σιωπάτε, σιωπάτε, ὦ! εἰσεῖς ἔρωτικὰ τριξίματα τὸν φύλλον καὶ τὸν νερὸν, γιατί ἡ λευκὴ βασιλοπούλα ἀποκοιμίζεται, ἀποκοιμίζεται μὲ μάτια γυαλινὰ καὶ σὰν τὸ κρυστάλλο καὶ μὲ χερᾶκια μισοκλειστά... Τὸ φεγγάρι τώρα κλαίει κατακλινε στὰ γαλᾶνὰ ρυθ τοῦ γένους καὶ ὅλα εἶναι γλυκὰ, εἶναι γλυκὰ καὶ ἡ βονιχά... Ἡ καρδούλα τῆς δὲν χυπᾶται, γιατί ἡ χλωμὴ βασιλοπούλα ἀποκοιμήθηκε μὲ τὸ ναυούρισμα τοῦ ἀσπρηνίου φεγγαριοῦ... Μὴν τὴν ξυπνάται, μὴ τὴν ξυπνάτε, ὀλόλευκα κρίνα μὲ τοὺς λυγμούς σας, γιατί ἀποκοιμήθηκε καὶ βλέπει ὄνειρα, ὄρατα ὄνειρα, λευκὰ ὄνειρα, σὰν τὸν ἀφρὸ καὶ σὰν τ' ἀλάδαστρα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Δ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΛΥΡΙΚΗ ΡΑΦΩΔΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΥ

Ὁ Ἀχάδερ σῦρεται ἔξω ἀπὸ ἓνα σκετινὸν σπήλαιον τῆς Κάριελ...

Ἐπέρασαν περισσότερα ἀπὸ δυὸ χιλιεῖς χρόνια πὺς περιπλάτταται δίχως ἀνάπαυσι ἀπὸ χώρα σὲ χώρα.

Τὴν ἡμέραν, πὺς ὁ Ἰησοῦς ἔφερε τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ ἡθέλησε ν' ἀναπαυθῇ μὴν στιγμὴν ἔμπρὸς εἰς τὴν πόρτα τοῦ Ἀχάδερ... Ἀλλοῖμονον!... αὐτὸς ἐναντιώθηκε καὶ ἔδωκε σκληρὰ τὸν Μεσσίαν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίον. Ἀλλὰ δὲν ἔκλαψε.

Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου ἔμπηκε μέσα στὸ σπῆτι τοῦ Ἀχάδερ καὶ τοῦ εἶπε μὲ τόνον αὐστηρόν:

Ἀνῆλθες τὴν ἀνάπαυσιν στὸν υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου... Ἐἰ λοιπὸν τέρας, δὲν θὰ εἶναι περὶ σῆς σένα ἀνάπαυσις ἔως τὴν ἡμέραν πὺς ὁ Χριστὸς θὰ ξαναγυρίσῃ!

Ὁ Ἀχάδερ σῦρεται ἔξω ἀπὸ ἓνα σκετινὸν σπήλαιον τῆς Κάριελ...

Τινάζει τὴν σκόνιν ἀπὸ τὰ γένημα του, πέρνει ἓνα ἀπὸ τὰ κρανία τὰ στιβαγμένα ἐκεῖ καὶ τὸ ἐσφενδονίζει ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ βουνοῦ τὸ κρανίον τινάζεται, χοροπητὰ καὶ θουμπατίζεται μὲ λάμψεις...

Ἦταν ὁ πατέρας μου φωνάζει ὁ Ἰσὺδαος. Ἀκόμα ἓνα!... Ἀχ!... καὶ ἄλλὰ ἔξη κρανία, νὰ χοροπηδοῦν ἀπὸ βοᾶ γο ἀερόπλο... καὶ αὐτὰ ἐδῶ... μουγκρίζει μὲ τὰ μάτια φλογισμένα ἀπὸ λύσσα!... Ἀχ!—τὰ ἐδῶ εἶναι ἡ γυναῖκάς μου... Ἀχ!—τὰ κρανία κατακυλῶν ὀλοένα... Ἀὐτὰ ἐδῶ, καὶ αὐτὰ ἐκεῖ εἶναι τὰ κρανία τὸν παιδῶν μου. Ἀλλοῖμονον! αὐτοὶ ἡμπόρεσαν νὰ πεθάνουν!

Ἀπὸ τὸ ὕψος ἐνὸς βράχου, πὺς ἡ κορυφὴ τοῦ ἐρασιλευν ἀνάμεσα εἰς τὰ σύννεφα, κατεκρημνίσθη μέσα εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ ἔπειτα τὰ φρενισμένα κύματα μ' ἐκύλησαν στὴν ἀκτὴ καὶ τὸ βέλος τῆς φωτιᾶς τῆς ὀπλοῦσε μὲ διεπέρασεν ἓκ νέου. Καταμνηστὴρ καὶ μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια μου τὸν σκετινὸν κρατήρα τῆς Αἴτνας καὶ ἔπεσα μέσα μὲ λύσσα... Ἐκεῖ οὐράριζα δέκα μῆνες ἀνάμεσα σὺς γίγαντες καὶ οἱ στεναγμοὶ μου ἐκούρασαν τὸ βάραθρον πὺς ἦταν γεμῆτο φλόγες καὶ θειάφι... Ἀλλοῖμονον! δέκα μῆνες ὀλόκληροι! Ἐν τούτοις ἡ Αἴτνα ἐξεργάγη, καὶ ἐμένα μὲ ἐξέρασε ἀνάμεσα σὲ κύματα λάδας. Ἐσπάραξα κάτω ἀπὸ τὴν φλογερὴν σάχη. Καὶ ὅμως ἔζησα.

Ἐνὰ δάσος ἐκαίετο ὥρμησα ἐκεῖ πολὺ γρήγορα... Ὅλη ἡ βλάστησίς του ἔφερε ἀπάνω μου ἀναμένη ἡ φωτιά ἀκαυμποῦσε τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὸ καταστρέψῃ.

Ἐπειτα ἀνακατεθῆκα μὲ ἀνθρώπους καταστροφῆς, ἐρρίχθηκα μέσα εἰς τὴν καταγίδα τὸν μαχών... Ἐποσεκάλεσα εἰς τὴν μάχη τὸν Γαλάτην, τὸν Γερμανόν, ἀλλὰ ἡ σάρκα μου ἔκανε νὰ θιγῶνται τὰ δόρατα καὶ τὰ κοντάρια τὸ γαλατῆν ἐνὸς Σασρακηνῶ ἐκοιματιὰ, σὴν ἀστράπτει ἀπάνω στὸ κεφάλι μου εἰς πὺς πολλὸν καιρὸν τίς σφαῖρες νὰ πέφτουν βροχὴ ἐπάνω στὰ ρούχα μου, ὥ-

...Ἐνὰ δάσος ἐκαίετο ὥρμησα ἐκεῖ πολὺ γρήγορα... Ὅλη ἡ βλάστησίς του ἔφερε ἀπάνω μου ἀναμένη ἡ φωτιά ἀκαυμποῦσε τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὸ καταστρέψῃ.

Ἐπειτα ἀνακατεθῆκα μὲ ἀνθρώπους καταστροφῆς, ἐρρίχθηκα μέσα εἰς τὴν καταγίδα τὸν μαχών... Ἐποσεκάλεσα εἰς τὴν μάχη τὸν Γαλάτην, τὸν Γερμανόν, ἀλλὰ ἡ σάρκα μου ἔκανε νὰ θιγῶνται τὰ δόρατα καὶ τὰ κοντάρια τὸ γαλατῆν ἐνὸς Σασρακηνῶ ἐκοιματιὰ, σὴν ἀστράπτει ἀπάνω στὸ κεφάλι μου εἰς πὺς πολλὸν καιρὸν τίς σφαῖρες νὰ πέφτουν βροχὴ ἐπάνω στὰ ρούχα μου, ὥ-

...Ἐνὰ δάσος ἐκαίετο ὥρμησα ἐκεῖ πολὺ γρήγορα... Ὅλη ἡ βλάστησίς του ἔφερε ἀπάνω μου ἀναμένη ἡ φωτιά ἀκαυμποῦσε τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὸ καταστρέψῃ.

Ἐπειτα ἀνακατεθῆκα μὲ ἀνθρώπους καταστροφῆς, ἐρρίχθηκα μέσα εἰς τὴν καταγίδα τὸν μαχών... Ἐποσεκάλεσα εἰς τὴν μάχη τὸν Γαλάτην, τὸν Γερμανόν, ἀλλὰ ἡ σάρκα μου ἔκανε νὰ θιγῶνται τὰ δόρατα καὶ τὰ κοντάρια τὸ γαλατῆν ἐνὸς Σασρακηνῶ ἐκοιματιὰ, σὴν ἀστράπτει ἀπάνω στὸ κεφάλι μου εἰς πὺς πολλὸν καιρὸν τίς σφαῖρες νὰ πέφτουν βροχὴ ἐπάνω στὰ ρούχα μου, ὥ-

...Ἐνὰ δάσος ἐκαίετο ὥρμησα ἐκεῖ πολὺ γρήγορα... Ὅλη ἡ βλάστησίς του ἔφερε ἀπάνω μου ἀναμένη ἡ φωτιά ἀκαυμποῦσε τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὸ καταστρέψῃ.

σὰν μπιζέλια ἐκτοξευόμενα ἀπάνω σ' ἓνα γαλκίνο θόσακα. Οἱ κερανοὶ τοῦ πολέμου, ὅμοια φεῖδια, ἐκούλουριάζοντο τριγύρω εἰς τὴν μέσην μου, ὥσάν τριγύρω εἰς ἓνα ὠχυρωμένον βράχον, ὁ ὁποῖος στέκεται ὀρθὸς ἀπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα.

Ἐἰς μάτην ὁ ἐλέφας μὲ ἐπάτησε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος του, εἰς μάτην τὸ ἄλογο τοῦ πολέμου ἐξωργισμένο μὲ ἐπετέθη μὲ τὰ σιδεροπεταλωμένα πόδια του!...

Μία ὑπόμονος γεμάτη μαρτυρὴ ἐξεργάγη καὶ μὲ ἐτίναξεν ἔως τὰ σύννεφα ἔξανάπεσα φοβερὰ παραξάλισμένο καὶ ἔξανασπρώχθηκα βουτηγμένο στὸ αἷμα μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματός μου ἀκρωτηριασμένα.

Τὸ χαλύβδινον ρόπαλον ἐνὸς γίγαντος ἔσπασεν ἐπάνω μου, ἡ γραβὴ ἐνὸς ἀγρίου παρέλυσεν ὅταν ἐσεκέφθηκε νὰ μὲ ἀκουμπήσῃ ἡ τίγρις ἐχάλασε τὰ δόντια τῆς ἐπάνω στὸ δέρι μου, ποτὲ ὁ λέων δσφ καὶ ἄν ἦτο πεινασμένος, δὲν μπόρεσε νὰ μὲ κατασπαράξῃ μέσα στὸ ἵπποδρόμιον. Ἐγὼρα τὸ κορμὶ μου ἐπάνω σὲ φαρμακερὰ φεῖδια, ἔσुरα τὸν δράκοντα ἀπὸ τὴν αἰματομένην του χαλτῆ... τὸ φεῖδι μ' ἐδάγκωσε, ἀλλὰ δὲν πέθανα!

Ἐπεριφρόνησα τοὺς τυράννους καθισμένους σὺς θρόνους τοὺς εἶπα στὸν Νέρωνα: «Εἰσαι ἓνα σκύλλος μεθυσμένος ἀπὸ αἷμα!», εἰς τὸν Χριστιόν: «Εἰσαι ἓνας σκύλλος μεθυσμένος ἀπὸ αἷμα!». Οἱ τυράννοι ἐφείδον τὰ φοβερώτερα βασανιστήρια, ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν χωρὶς ἀποτελεσμα ἐναντίον μου.

Ἀλλοῖμονον νὰ μὴ μπορῶ νὰ πεθῶ!... νῶ! νὰ μὴ μπορῶ νὰ θάψω αὐτὸ τὸ κουφάρι, τὸ κατακοιματιασμένο ἀπὸ τοῦ:

...Ἐνὰ δάσος ἐκαίετο ὥρμησα ἐκεῖ πολὺ γρήγορα... Ὅλη ἡ βλάστησίς του ἔφερε ἀπάνω μου ἀναμένη ἡ φωτιά ἀκαυμποῦσε τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὸ καταστρέψῃ.

Ἐπειτα ἀνακατεθῆκα μὲ ἀνθρώπους καταστροφῆς, ἐρρίχθηκα μέσα εἰς τὴν καταγίδα τὸν μαχών... Ἐποσεκάλεσα εἰς τὴν μάχη τὸν Γαλάτην, τὸν Γερμανόν, ἀλλὰ ἡ σάρκα μου ἔκανε νὰ θιγῶνται τὰ δόρατα καὶ τὰ κοντάρια τὸ γαλατῆν ἐνὸς Σασρακηνῶ ἐκοιματιὰ, σὴν ἀστράπτει ἀπάνω στὸ κεφάλι μου εἰς πὺς πολλὸν καιρὸν τίς σφαῖρες νὰ πέφτουν βροχὴ ἐπάνω στὰ ρούχα μου, ὥ-

...Ἐνὰ δάσος ἐκαίετο ὥρμησα ἐκεῖ πολὺ γρήγορα... Ὅλη ἡ βλάστησίς του ἔφερε ἀπάνω μου ἀναμένη ἡ φωτιά ἀκαυμποῦσε τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὸ καταστρέψῃ.

Ἐπειτα ἀνακατεθῆκα μὲ ἀνθρώπους καταστροφῆς, ἐρρίχθηκα μέσα εἰς τὴν καταγίδα τὸν μαχών... Ἐποσεκάλεσα εἰς τὴν μάχη τὸν Γαλάτην, τὸν Γερμανόν, ἀλλὰ ἡ σάρκα μου ἔκανε νὰ θιγῶνται τὰ δόρατα καὶ τὰ κοντάρια τὸ γαλατῆν ἐνὸς Σασρακηνῶ ἐκοιματιὰ, σὴν ἀστράπτει ἀπάνω στὸ κεφάλι μου εἰς πὺς πολλὸν καιρὸν τίς σφαῖρες νὰ πέφτουν βροχὴ ἐπάνω στὰ ρούχα μου, ὥ-

...Ἐνὰ δάσος ἐκαίετο ὥρμησα ἐκεῖ πολὺ γρήγορα... Ὅλη ἡ βλάστησίς του ἔφερε ἀπάνω μου ἀναμένη ἡ φωτιά ἀκαυμποῦσε τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὸ καταστρέψῃ.

Ἐπειτα ἀνακατεθῆκα μὲ ἀνθρώπους καταστροφῆς, ἐρρίχθηκα μέσα εἰς τὴν καταγίδα τὸν μαχών... Ἐποσεκάλεσα εἰς τὴν μάχη τὸν Γαλάτην, τὸν Γερμανόν, ἀλλὰ ἡ σάρκα μου ἔκανε νὰ θιγῶνται τὰ δόρατα καὶ τὰ κοντάρια τὸ γαλατῆν ἐνὸς Σασρακηνῶ ἐκοιματιὰ, σὴν ἀστράπτει ἀπάνω στὸ κεφάλι μου εἰς πὺς πολλὸν καιρὸν τίς σφαῖρες νὰ πέφτουν βροχὴ ἐπάνω στὰ ρούχα μου, ὥ-

...Ἐνὰ δάσος ἐκαίετο ὥρμησα ἐκεῖ πολὺ γρήγορα... Ὅλη ἡ βλάστησίς του ἔφερε ἀπάνω μου ἀναμένη ἡ φωτιά ἀκαυμποῦσε τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὸ καταστρέψῃ.

Ἐπειτα ἀνακατεθῆκα μὲ ἀνθρώπους καταστροφῆς, ἐρρίχθηκα μέσα εἰς τὴν καταγίδα τὸν μαχών... Ἐποσεκάλεσα εἰς τὴν μάχη τὸν Γαλάτην, τὸν Γερμανόν, ἀλλὰ ἡ σάρκα μου ἔκανε νὰ θιγῶνται τὰ δόρατα καὶ τὰ κοντάρια τὸ γαλατῆν ἐνὸς Σασρακηνῶ ἐκοιματιὰ, σὴν ἀστράπτει ἀπάνω στὸ κεφάλι μου εἰς πὺς πολλὸν καιρὸν τίς σφαῖρες νὰ πέφτουν βροχὴ ἐπάνω στὰ ρούχα μου, ὥ-

...Ἐνὰ δάσος ἐκαίετο ὥρμησα ἐκεῖ πολὺ γρήγορα... Ὅλη ἡ βλάστησίς του ἔφερε ἀπάνω μου ἀναμένη ἡ φωτιά ἀκαυμποῦσε τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὸ καταστρέψῃ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΑΛΕΥΤΗ ΖΩΗ

Καὶ τὰγαλμα' ἀγωνίστηκα γιὰ τὸ ναὸ νὰ (πλάσω

στὴν πέτρα τὴ δική μου ἀπάνω, καὶ νὰ τὸ στήσω ὀλόγυμνο καὶ νὰ περάσω, καὶ νὰ περάσω δίχως νὰ πεθάνω.

Καὶ τὸπλάσα. Κ' οἱ ἄνθρωποι, στενοὶ προσ- (κυνητῶδες) στὰ ξόανα τὰπλάσα μπροστὰ καὶ τὰ κακο- (ντυμένα, θυμὸς γεοκῆσαν τίναγμα καὶ φόβου ἀνα- (τριχάδες) καὶ εἶδανε σὰν ἀντίμαχους καὶ τὰγαλμα κ' ἐ- (μένα.

καὶ τὰγαλμα στὰ σκούβαλα κ' ἐμὲ στὴν ἐξο- (ρία) Καὶ πρὸς τὰ ξένα ἐτραβήξα τὸ γοργοπέρα- (ορμὰ μου) καὶ πρὶν τραβήξω, πρόσφερα παρὰξενη θυ- (σία) ἐσκαψα λάκκο, κ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΝΤΕ ΛΑ ΒΑΛΛΙΕΡ

Η καταγωγή της Φραγκίσκης — Λουίζας ντελά Μπώμ λέ Μπλάν δεν ήταν ταπεινή : καταγόταν από μια παλιά και ευγενή οικογένεια της εποχής του δεκάτου πέμπτου αιώ-
νος.

Γεννήθηκε στο Τούρ και βαπτίσθηκε την επομένη ημέρα της γεννήσεώς της στην εκκλησία του Σαιν — Σατουρνέν αυτής της πό-
λεως. Έχασε τον πατέρα της πολύ μικρή, και η μητέρα της δεν άργησε να ξαναπαν-
τρευθῇ με τὸν μαρκήσιο Σαιν — Ρεμύ. Ἡ δεσποινίς ντελά Βαλλιέρ πέρασε τὰ νεανικά της χρόνια στὸ Μπλουά, ὅπου ἀνετράφη μα-
ζί με τὴ μικρὴ συνομήλική της ἀδελφὴ της ποὺ ἦν κυρία ντε Σαιν — Ρεμύ εἶχε ἀποκτήσει ἐ-
κ τὸν πρώτῳ της γάμο. Λένε, ὅτι ἡ πρώτη της συνάντησι με τὸν Λουδοβίκου XIV ἐνι-
νε τὸ 1659 με 1660, ὅταν αὐτὸς ἐπισκεψθῇ τὸν πύργο τοῦ Μπλουά καὶ ἔφαγε στὸ θεῖο τοῦ Γάστον τῆς Ὁρλεάνης.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ προσδιορίσῃ κανεὶς ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγενεῖ ἡ πρώτη αὐτῆς συν-
άντησις, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι οἱ σχέσεις τοῦ Λουδοβίκου XIV με τὴν δεσποινίδα ντελά Βαλλιέρ ἐτηρήθησαν ἀπολύτως μυστικῆς κα-
τὰ τοὺς πρώτους μῆνες.

Ὅταν ἐπέθανε ὁ Γάστον τῆς Ὁρλεάνης, ἡ κυρία Σαιν — Ρεμύ ἐγκατεστάθη με τῆς κόρες της στὸ Παρίσι. Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἐγενεῖν οἱ γάμοι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βα-
σιλέως με τὴν Ἀνριέττα τῆς Ἀγγλίας. Ἡ δεσποινίς ντελά Βαλλιέρ προσελήφθη στὴν ἀκολουθία τῆς νέας βασιλίσσης ὡς δεσποι-
νίς τῆς τιμῆς. Λένε, ὅτι τὴν τιμητικὴ αὐτῆ θέσι της στα ἀνάκτορα τὴν ἐπέτυχε ἡ δεσποι-
νίς ντελά Βαλλιέρ κατόπιν σχετικῶν ἐνορ-
γειῶν τῆς κυρίας Σουαζόν, μητέρας τοῦ Γά-
λου συγγραφέως ἀββᾶ Σουαζόν, ἡ ὁποία ἦταν γνωσητὴ τότε γιὰ τὴς νεανικῆς τρέλλης της. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἡ νεαρὰ αὐλικὴ κατόρ-
θωσε νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν με τὸ Λουδοβίκου XIV, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε πολλοὺς μῆνες πρῶτῃτερα, χωρὶς, ἐν τούτοις, νὰ τολμᾷ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸν ἔρωτά της.

Μερικοὶ εἶπαν ὅτι δὲν εἶταν τόσο ἔξυπνη. Ἄλλοι ὅμως διαφωνοῦν σ' αὐτό. Ἄν πα-
στήνῃ κανεὶς τὸν Βισσὺ Ραμπιντέν εἶνε εὖ-
στοφο, ἀρθροῦ καὶ σπινθηροβόλο πνεῦμα καὶ ἦταν ἀρετὰ μορφωμένη. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅα δὲν εἶταν τόσο ἔξυπνη ἐκ φύ-
σεως, ἀλλ' ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ θεώρῃ καὶ νὰ στολίζῃ τὸ πνεῦμα της με τὸ διάβασμα καὶ τὴ μελέτη. Αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶνε ἡ γνώμη τοῦ συγγραφέως ἀββᾶ Σουαζόν ὁ ὁ-
ποῖος εἶχε μαζί της τὰ παιδικὰ του χρόνια.

Λαμβάνοντας κανεὶς ὑπ' ὄψιν τοὺς γνῶ-
μες διαφόρων συγγραφέων καὶ ἱστορικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μπορεῖ νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἶταν μᾶλλον χαριτωμένη παρὰ ὀρεῖα καὶ ὅτι τὸ πρόσωπό της εἶταν μᾶλλον γο-
ητευτικό παρὰ κανονικό κα' ἀνάλογο ὑπὸ ἐπο-
ψιν συμμετρίας.

Ὅταν συγκρίνανε τὴν δεσποινίδα Σαιν-
Ρεμύ με τὴν δεσποινίδα ντελά Βαλλιέρ, ἔ-
λεγαν : «Ἡ μία εἶνε ὀρεῖα, ἡ ἄλλη χαρι-
τωμένη». Τὸ γεγονός ἐν τούτοις εἶνε ὅτι ἡ τελευταία αὐτῇ κατώρθωσε νὰ ἐπιστήνῃ τὰ βλέμματα πολλῶν προσώπων τῆς Αἰλῆς, προ-
τὸ ἀκόμη τραβήξῃ τὴν προσοχὴ ἐκείνων εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ τὴν καρδιά της ὀλόκληρη. Ὁ Λομενί ντε Μπριέρ καὶ ὁ Φονκέ, ἔξοχοντα πρόσωπα τῆς ἐποχῆς ἐκεί-
νης, εἶχαν γοητευθῇ με τὴν δεσποινίδα τῆς

τιμῆς. Λέγουν μάλιστα με βεβαιότητα ὅτι ὁ οικονομολόγος Φονκέ ἐπροσπάθησε νὰ δελε-
άσῃ τὴν δεσποινίδα ντελά Βαλλιέρ, ὑπο-
σόμενος εἰς αὐτὴν ἕνα σημαντικώτατο πο-
σόν : εἴκοσι χιλιάδες πιστόλες!

Ἡ δεσποινίς ντελά Βαλλιέρ ὅμως δὲν ἐδέχθηκε αὐτὴν τὴν προσφορά ἐκ μέρους του καί, τὸ ἴδιο βράδυ μάλιστα, ἔκανε λόγο σχε-
τικῶς στὸ βασιλεῖα, ὁ ὁποῖος ἔλαβε ὑπὸ ση-
μείωσιν τὴν ἀνάγκαστὴ αὐτῇ πρότασι τοῦ Φονκέ. Αὐτὸς εἶταν ἀραγε ὁ λόγος τῆς δυσ-
μενείας τοῦ βασιλέως ἐναντίον του;

Ὁ Λουδοβίκος XIV, ποτὸς τιμωρῆσθαι τὸν Φονκέ, θέλησε καὶ βεβαιωθῇ ἐντελὸς περὶ τῆς ἐνοχῆς του, καὶ μόνον ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια συνεχῶς καὶ λεπτομεροῦς ἀνακρίσεως ἀποφάσισε νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν του. Λέ-
γουν ὅτι ὁ Λουδοβίκος XIV προέβη στὴ σύλ-
ληψιν τοῦ Φονκέ ἀπὸ ἐσωτερικὴν ἀντιπάθειαν.

Ἡ Δίς ντελά Βαλλιέρ

γουν ὅτι ὁ Λουδοβίκος XIV προέβη στὴ σύλ-
ληψιν τοῦ Φονκέ ἀπὸ ἐσωτερικὴν ἀντιπάθειαν.

Ἡ δούκισσα τῆς Ὁρλεάνης εἶταν ἡ πρῶ-
τη ποὺ ἀντελήφθη τὴς ἐρωτικῆς ἐκδηλώσεως τοῦ βασιλέως πρὸς τὴν κόρη της. Τὴ δια-
γωνιὰ αὐτῇ τοῦ βασιλέως κατέστησε μάλιστα γνωστὴ καὶ στὴ βασιλομήτορα, ἡ ὁποία ἔκα-
νε δομῆματα παρατηρήσεις στὸ γυνὶ της.

Λέγ εἶταν ὁσοστὸ πρόγναι, τοῦ εἶπε, νὰ ἐπι-
σπεύσῃ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς βασιλίσσης γιὰ νὰ τὴν ἀπατήσῃ, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὴν δι-
στροφικὴν ἀντιπάθειαν ποὺ ἔπαιξε τὸν ἑαυτὸν καὶ τὸν βασιλεῖα.

Ἡ Μαρία Θηρεσία κλεινεται τότε στὴ δου-
μάτιν της καὶ στέλνει νὰ εἰδοποιήσῃν αὐ-
τὴς τὴν Ἄννα τῆς Αὐστρίας. Ἡ βασιλο-
μήτωρ, ἀφοῦ συνεννοήθηκε με τὴ νύμφη της δὲν παρουσάσθηκε στὴ ντελά Βαλλιέρ, ἀλλ' ἔ-
βρισκε ὅλο τὸ βράδυ σχεδόν μέσα στὸ πορ-
σευχητάριό της εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας. Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα, κανένα πρόσωπον καὶ δὲν παρεμβάλλεται στὴς σχέσεις τῶν δύο ἐ-
ραστῶν. Οἱ σχέσεις τοῦ βασιλέως με τὴν ἐ-
ρωμένη του εἶταν παρρησιώδεις γνωστῆς.

ΞΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ

Εἶχαν περάσει δύο μῆνες ποὺ δὲν εἶχα πᾶν νὰ ἰδῶ τὸν φίλον μου Ἀδρίλ, ἕνα ζωγράφου με τάλαντο, ποὺ εἶχε τὸ ἀτελιέ του στὴ συνοικία τοῦ Μονπαρνάς. Ἦθε-
λα νὰ τὸν ἰδῶ καὶ νὰ μάθω γιὰ τὸ ἔργο του ποὺ ἐτοίμαζε γιὰ τὴν ἐκθεσί.

— Εἰς εἶμαι, μοῦ εἶπε κατ' οὐρανὸν ὡς ἔ-
βην ἀνοιξε τὴν πόρτα. Κόπιασε νὰ ἴδῃ τί ἔχω ἐδῶ μέσα...

Ἐμπήκα καὶ εἶδα ἕνα παιδί κακοντυ-
μένον τσεσάρων ἢ πέντε χρονῶν.

— Πῶς; τοῦ εἶπα, ἔχεις παιδί καὶ μὰς τὸ ἐκτρέφεις; Καλὸ καὶ αὐτό!

— Τρελλάθηκες λοιπόν; Αὐτὸ παιδί καὶ μοῦ. Ὅχι, φίλε μου, αὐτὸ εἶναι ἕνα ἐγκαταλειμμένο παιδί.

— Ὅποτε παίρνει ξένα παιδιὰ οἰκοτρό-
φους; Καὶ πόσο πληρώνεται;

— Πληρώνονται λές; Μοῦ ἔχει κοστί-
σει τὰ μαλλιοκεφαλὰ μου αὐτὸ τὸ βρωμέ-
ται.

Τὸν ἐκτύπησε ἀπορῶν.

— Νομίζεις ὅτι σὲ κοροϊδεύω; μοῦ εἶ-
πεν ὁ Ἀδρίλ. Ἀκουσε, φίλε μου, γιατί μοῦ συνέβη κάτι πρωτοφανές.

Τὴν περασμένη ἐβδομάδα εἶχα πᾶν στὴν Μασσαλία γιὰ τὸν γάμο μίσε ξα-
δέρφους μου. Τὶς συχαίοναί αὐτῆς τὴς φασαρίας, ἀλλὰ τί νὰ κάμω ποὺ ἔπρεπε νὰ πάω. Τέλος πάντων ἐπῆγα. Στὸ γυρι-
σὲν καὶ εἶδα ἕνα ἀνθρώπου παραφορτω-
μένον με ἀποσκευὲς καὶ ἕνα παιδί—αὐτὸ ἐ-
δῶ—ποὺ τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ σακκάκι.

Ἐπειτα ἀκούσα κάτι στρίγγλικες φωνές. Κυττάζω καὶ βλέπω τὸ παιδί μόνο του ἀ-
κλινῆ καὶ νὰ στριφογυρίζῃ στὴν ἴδια θέσι. Φαίνεται στὴ στριμωξιά εἶχε ἀφή-
σει τὸ σακκάκι στὸν ποταμὸν καὶ τὸν

εἶχε χάσει μέσα στὸν ἄλλον κόσμο.

Τότε ἐγώ—κι' ἐδὼ ἄλλως τε τὸ ἴδιο ἔβλεπα—ἀφῆκα τὸν γάμου τῆς ἡμέρας καὶ καὶ σὺνδοντας ἠθέλησα νὰ κα-
ταράξω τὸ παιδί.

Μὴν κλαῖς, μικρὲ μου, τοῦ λέω, κα-
ποῦ ἐδῶ κοντὰ εἶναι ὁ μπαμπᾶς σου. Ὅ-
που νᾶναι ἔθρην νὰ σὲ πάρῃ.

Κυττάζω γύρω μου ποιεῖν ὁ πατέρας του. Τότε ἀνέβηκα καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφῆκα ἐκεῖ τὸ παιδί καὶ τὸ πῆρα μαζὺ μὲ ὡς τὴν πόρτα ποὺ γίνετα ὁ ἐλεγχος τῶν εἰσιτηρίων. Ἐκεῖ θὰ περιμένα τὸν πατέρα του, ποὺ ἴσως καὶ ἐκείνος νὰ πε-
ρίμενε τὸ παιδί του. Περνῶν οἱ ἐπιβάται καὶ στὸ τέλος μένουμι στὸ σταθμὸ ἐγὼ καὶ τὸ παιδί. Τὸ ρωτῶ τὸ ὄνομά του, τὸ ρωτῶ ποῦ κἀκεῖται, μιλά αὐτό. Λέει δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σπίτι του, λές καὶ δὲν ἤξερε ἄλλο παρὰ νὰ κλαίῃ καὶ φωνάζῃ.

ἴσως νὰ εἶναι κορὸς ἢ κορᾶλο ἐσκέ-
φθηκα. Ἐπληρώσα λοιπὸν τὴν πόρτα καὶ ἐδῶκα τὸ εἰσιτήριο μου.

— Τὸ εἰσιτήριο τοῦ παιδιοῦ, μοῦ εἶπεν ὁ ὑπάλληλος.

— Δὲν ἔχω εἰσιτήριο γιὰ τὸ παιδί αὐ-
τό, δὲν εἶναι δικό μου.

Καὶ τοῦ ἐξήγγει, δὲν εἶναι ἕνα παιδί, ποὺ ἔχει χάσει τὸν πατέρα του.

— Ἐχασες τὸν πατέρα σου, βρέ παιδί μου; ἐρώτησε με τραχὺ ὄψος ὁ ὑπάλλη-
λος, σκύδοντας στὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ.

Τὸ παιδί τρομαγμένο ἀπὸ τὸ ὄψος του καὶ τὸ ὄντρο του, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσε-
ως ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, ἔπειτα πιάσθηκε ἀπὸ τὸ παντελόνι μου καὶ ἐφώνησε «μπα-
μπᾶ».

— Καταλαβαίνω, μοῦ εἶπεν ὁ ὑπάλλη-
λος, στραβοκυττάζοντάς με. Ἐσθὲ εἰσθε ὁ πατέρας του καὶ θέλετε νὰ περάσετε τὸ παιδί χωρὶς εἰσιτήριο.

— Ὅριστε νὰ πᾶμε στὸν ἀστυνόμο τοῦ σταθμοῦ καὶ κἀκεῖ καλὰ μαζὺ του.

Ὁ ἀστυνόμος μοῦ εἶπεν ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω παιδί. Καὶ ἂν δὲν ξαναβρεθῇ ὁ πα-
τέρας τὸ παιδί θὰ τὸ στείλουν στὸ Ὁρφα-
νοτροφεῖο καθὼς μοῦ εἶπαν.

Ὁ Πιέρ Ἀδρίλ ἀναστράφηκε καὶ συνε-
πέρανε.

— Σὲ βεβαίω ὅτι στὸ μέλλον, ὅσα παι-
διὰ καὶ ν' ἀφήσουν στὸ δρόμο δὲν θὰ θε-
λήσω νὰ τὰ παρηγορήσω. Καλύτερα νὰ τὰ πᾶσῃ ὁ διάβολος παρὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔπαθα!

Τὸ κράτῃς λοιπὸν προσωρινῶς.

Τὸ παιδί τρομαγμένο περὶ πολὺ ἀπὸ ὅ-
λη αὐτὴ τὴν περιπέτεια ἐκόλλησε κυρι-
λεκτικῶς ἐπ' αὐτὸν καὶ ἐφώνησε κλα-
ψάρικα: «Μπαμπᾶ! Μπαμπᾶ!».

Καταλαβαίνεις τὴ φωνή μου. Ἐστὶ μοῦ ἤρ-
θε νὰ τὸ πιάσω καὶ νὰ τὸ πατήσω χάμω. Ἐγὼ εἶπα στὸν ἀστυνόμο καὶ τοῦ φωνάζω ἔξω φρενῶν:

— Σὲς βεβαίω, κύριε, ὅτι δὲν εἶμαι πα-
τέρας του!

Ὁ ἀστυνόμος ἐσκέφθηκε μὴ στιγμὴ καὶ κατόπιν μοῦ εἶπε με ὄψος ἀσθηρῶ καὶ συγχρόνως προστατευτικό:

— Μποροῦσα νὰ σὲ στείλω μέσα, διό-
τι θελήσατε νὰ περάσετε τὸ παιδί σὲς χωρὶς εἰσιτήριο. Ἐν τούτοις...

Τὸν διακόπτω ἀναγκαστικῶς:

— Μὰ σὲς εἶπα καὶ σὲς ξαναλέω, ὅτι δὲν εἶνε δικό μου αὐτὸ τὸ διαβολόπαιδο! Ἦταν μαζὺ τοῦ πατέρας του, ἀλλὰ μέ-
σα στὸν κόσμο θὰ τὸν ἔχασε...

— Ἀκούς τί λέει ὁ κύριος; ρωτᾷ ὁ ἀστυνόμος τὸ παιδί.

Ἐκεῖνο ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ καὶ χω-
ρὶς ν' ἀφίγη οὔτε στιγμὴ τὸ παντελόνι μου φωνάζει ἀνάμεσα στὰ κλάμματα τοῦ «Μπαμπᾶ! Μπαμπᾶ!».

— Κύριε, λέω ἐγὼ τότε, ὀνομάζομαι Πιέρ Ἀδρίλ, εἶμαι ζωγράφος. ἴσως δὲν εἶμαι διάσημος, ἀλλὰ στὴ συνοικία μου με ἔξερουν ὅλοι γιὰ ἕνα ἀνθρώπου. Ἐ-
ξετάσατε καὶ θὰ πληροφορηθῇτε...

— Ἐστὸ, μοῦ ἀπαντᾷ συγκαταβατικῶς ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ ἀφοῦ ἐξήγαγε τὸ ἐκλογικὸ μου βι-
βλιόριο, ποὺ ἔχω πάντα μαζὺ μου:

— Ἐν τῷ μεταξύ ἂν θέλετε νὰ σὲς ἀ-
φήσω ἐλεύθερον, πληρώστε μοῦ εἰσιτή-
ριο γιὰ τὸ παιδί ἀπὸ τὴν Μασσαλία ὡς ἐδῶ. Ἄν λέτε ἀλήθεια θὰ πάρете πίσω καὶ χρήματά σας.

Τὶ νὰ κάμω; Πληρώνω γιὰ νὰ ξεμ-
περῶ καὶ πάω νὰ φύγω. Αὐτὸ τὸ δια-
βολόπαιδο ὅμως τρέχει κοντὰ μου καὶ με ξανατσακώνει.

— Βλέπετε, ὅτι δὲν θέλει νὰ σὲς ἀφή-
σῃ, μοῦ λέει ὁ ἀστυνόμος, μ' ἕνα μειδίαμα κάπως εἰρωνικό. Κρατήστε το λοιπὸν προ-
σωρινῶς...

Τὸ κράτῃς λοιπὸν «προσωρινῶς», δη-
λαδή ἕως ὅτου πιστοποιηθῇ, ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω παιδί. Καὶ ἂν δὲν ξαναβρεθῇ ὁ πα-
τέρας τὸ παιδί θὰ τὸ στείλουν στὸ Ὁρφα-
νοτροφεῖο καθὼς μοῦ εἶπαν.

Ὁ Πιέρ Ἀδρίλ ἀναστράφηκε καὶ συνε-
πέρανε.

— Σὲ βεβαίω ὅτι στὸ μέλλον, ὅσα παι-
διὰ καὶ ν' ἀφήσουν στὸ δρόμο δὲν θὰ θε-
λήσω νὰ τὰ παρηγορήσω. Καλύτερα νὰ τὰ πᾶσῃ ὁ διάβολος παρὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔπαθα!

Ἐπειτα ἀπὸ δύο—τρεῖς μῆνες μοῦ ἦλθε στὸ νοῦ νὰ ἐπισκεψθῶ πάλιν τὸ φί-
λο μου, τοῦ ὁποῖου εἶχα ξεχάσει ἐν τῷ μεταξύ τὴν περιπέτεια με τὸ παιδί. Ἡ μουνα ἔτοιμος νὰ γυμνήσω στὴν πόρτα του, ὅταν ἀπὸ μέσα ἀκούσα ἕνα διαβολέ-
μένο θόρυβο ἀπὸ ἕνα ταμπουρλό καὶ μὴ καραμίζω.

Τέλος ὁ Ἀδρίλ μοῦ ἀνοιξε καὶ εἶδα τὸ πρόσωπό του ν' ἀκτινοβολῇ.

— Χαίρω ποῦ σὲ βρίσκω εὐθυμῶ, τοῦ εἶπα. Τὸ ἔργο σου γιὰ τὴν ἐκθεσί θὰ προ-
χωρῇ καλὰ βέβαια...

— Τοναντίον ἐμεῖς μέινει πολὺ πίσω, εἶπε μοῦ. Καὶ μάλιστα φοβάμαι μήπως δὲν προλάβω νὰ τὸ τελειώσω. Ἐγὼ ἐδῶ κάποιον ποὺ μοῦ τρώει ὅλες τὴς ὥρες μου...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ξανάκουσα στὸ δι-
πλανὸν δωμάτιο τὸν ἴδιο διαβολέμενο θό-
ρυβο.

— Εἶναι τὸ παιδί, μοῦ λέει ὁ Ἀδρίλ, χαμογελῶν.

— Τὸ παιδί; Ἀ! ναι, θυμάμαι... Βρί-
σκεται πάντα ἐδῶ;

— Ὅπως σοῦ εἶπα πρὶν ἔγινε ἔρευνα καὶ πιστοποιήθηκε ὅτι εἶναι πᾶν τὴν ἀ-
λήθεια. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα ἐστάθηκε ἀδύνατον νὰ τὸν βροῦν. Ἀπεφασίσθη λοι-
πὸν νὰ στείλουν τὸ παιδί στὸ Ὁρφανοτρο-
φεῖον. Ὅταν ὅμως ἦλθε ἕνας ἀστυφύλα-
κας γιὰ νὰ τὸ πάρῃ, ἐκεῖνο κρεμάσθηκε ἀπὸ τὸν λαμπρὸν μου καὶ μοῦ εἶπε κλαίγον-
τα: «Μπαμπᾶ, μπαμπᾶκα μου, δὲν θέλω νὰ φύγω!»

Ἡ Ν' ἀκούγεις τὴ φωνή του τί τρυφερὴ καὶ παρακλητικὴ ποῦ ἦταν...

— Καταλαβαίνεις βέβαια ὅτι τὸ κρά-
τῃς, ἐσυνέχισεν ὁ Ἀδρίλ. Τώρα ὅμως φοβάμαι μήπως παρουσιασθῇ καμμιὰ ὥ-
ρα ὁ πατέρας του καὶ ζητήσῃ νὰ τοῦ τὸ δώσω!

ANDRE DE BREVILLE

ΓΙΑ ΤΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙΑ

"Ένας λόρδος, που περιόδευε την Ευρώπη, πήγε και στο Παρίσι. Μία βραδιά που δεν είχε να κάνει τίποτε απέφασε να πάει σε μία χαρτοπαιχτική λέσχη, αν και δεν του άρεσαν καθόλου τα χαρτιά.

Ο λόρδος μ' ένα πελώριο ποδό και με την συνήθη αγγλικήν απάθειαν, μπήκε στη λέσχη και κάθησε κοντά στη ρουλέττα που την είχαν τριγυρισμένοι πλούσιοι και κομψοί κύριοι και ώρες και ώρες χωρίς να κινείται.

Ο φλεγματικός Άγγλος έβγαλε από την τσέπη του πέντε γαλλικά φράγκα, τάβαλε σ' ένα αριθμό και τάχασε. "Ο γκρουπιέρης πέταξε, μέσα στα χιλιάδικα και τα καποστάρικα, τα πέντε φράγκα του Άγγλου, λέγοντας περιφρονητικά: —Πούρ λέ γκαρσόν.

Διηλάθ μπουρμπουάρ για τα γκαρσόνια.

Ο Άγγλος ξανάβαλε και ξανάχασε. Κάθε φορά ο γκρουπιέρης επανειλάμεινε περιφρονητικά τη φράση: —Πούρ λέ γκαρσόν.

Ο λόρδος έκανε ότι δεν καταλάβαινε και εξακολούθησε να μιζάρη μικρά ποσά και να χάνη διαρκώς.

Έξαφνα όμως η τύχη του έμειδίασε, κι άνοιξε να κερδίσει σκανδαλωδώς. Κέρδισε, ξανακέρδισε κι έτσι η μίζα διπλασιάστηκε, δεκαπλασιάστηκε, εκατονταπλασιάστηκε κι έγινε ένα σοβαρό ποσό.

"Ολοι τώρα οι παίκτες άρχισαν να κυτάζουν με θαυμασμό τον έκκεντρικόν Άγγλον, ο οποίος κέρδιζε τα χιλιάδικα, που κέρδιζε με την ίδια απάθεια που έχανε τα τάλληρα. Έν τέλει είχε μαζέψει μισό του δόλοκληρη περιουσία.

Τότε ανέβηκε σε μία καρέκλα και κάνοντας μία χειρονομία άρχισε να μιλάει στα γκαρσόνια της λέσχης τα κέρδη του, εκατόν περίπου χιλιάδες φράγκα, λέγοντας με φωνή που είχε ένα τόνο εσχάτης περιφρόνησης.

—Πούρ λέ γκαρσόν! Πούρ λέ γκαρσόν!!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ ΑΓΓΛΟΙ

Σ' ένα βαγόνι του σιδηροδρόμου ταξιδεύουν τρεις Άγγλοι στον τόπο μεθύσι.

Α' Άγγλος.—Τι ώρα είναι;

Β' Άγγλος (βλέποντας την ατμομηχανή του).—Πέμπτη.

Γ' Άγγλος (σηκωνόμενος απότομα).—Α, ευχαριστώ, είναι ακριβώς ο σταθμός που πρέπει να κατεβώ.

Ο ΗΛΙΘΙΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Μία φορά σ' ένα χωριό ένας αυστηρός παπάς έκανε κήρυγμα. Σε μία στιγμή βλέπει ότι το εκκλησίασμα άρχίζει ν' αποκοιμείται. "Ο παπάς θυμωμένος τότε, φωνάζει:

—Δεν ντρέπεσθε, να μη θέλετε ν' ακούσετε τον λόγον του Θεού; Δεν βλέπετε το Γιάννη, τον ηλίθιο του χωριού, που ακούει με τόση εύλάβεια;

Ο Γιάννης πειραγμένος απαντά:

—Πάτερ, να με συγχωράς, αν δεν ήμουν ηλίθιος, θα είχα αποκοιμηθί σαν τους άλλους...

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΙΚΡΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

με ύφος μελαγχολικό τα ερωτικά λόγια του βαρώνου λέ Παγονιέρ.

—Δεν παύετε πιά, κύριε βαρώνε, τα κλιμένα σας; Είπεν εις τον ερωτόληπτο ο ριστοκράτη. Τό κοίθω πώς γέμισα πιά.

—Καλέ τι λέτε, αγαπητή κόμισσα, τα χρόνια σας μετριούνται με καλοκαίρια.

—Βεβαίως, αλλά τα τελευταία αυτά καλοκαίρια ήτανε βοσχερά!

Ο ΔΟΥΜΑΣ ΚΑΙ Η ΡΑΧΗΛ

Ο Άλξανδρος Δουμάς, υιός, πήγε να επισκεφθί τη μεγάλη ήθοπολη Ραχήλ, η οποία είχε πέσει στο κρεβάτι από το οποίο δεν σηκώθηκε πιά.

Ο συγγραφέας της «Κυρίας με τις καμέλιες» άκουσε ένα μεταλλικό χροτί και μιλώσε και διέκρινε την όμιλία του γάμω ρωτήση την Ραχήλ:

—Παράξενο, είπε ο Δουμάς, από πού έρχεται αυτός ο κρότος;

Η Ραχήλ έμειδισε, έπειτα σήκωσε λυγρή το σκεπασμά της, έδειξε το κρεβάτι της που ήταν γεμάτο από χρυσά νομίσματα και κοινώντας νευρικά με το χέρι, είπε:

—Αυτός ο κρότος μου κάνει πολύ καλό.

—Μα να μη σάς τα κλέβουν, απήντησε ο Δουμάς.

—Μην ανησυχήτε γι' αυτό, αγαπητέ μου: τα μετρώ άμέσως έπειτα από την αναχώρησή κάθε επισκέπτη.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Η Χούλλη, η μικρή αγγλική πόλη, έγινε μία φορά διάσημη στα άνεκδοτα χρονιά, λόγω μιας περιπέτειας που συνέβη στον Βισμαρκ.

Ο σιδηρός άρχικαγκελλάριος απειθόρμητα πραγματικώς μία Κυριακή στην μικρή αυτή αγγλική πόλη. Τί μπορούσε να κάνει την Κυριακή στη Χούλλη; Θα με ρωτήσετε. Αυτό ακριβώς διηρώτατο ο Βισμαρκ, ενώ περιπατούσε στην πόλη, σφυρίζοντας κάποιον μικρό σκοπό για να διασκεδάση. Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει το τραγουδί του. Ένας πολιμένος πετάχθηκε έμπρός του και τον άρπαξε από τον γαζά. Γιατί ήταν άνηθοσ μένο να σφυρίζετε την Κυριακή, σήμερα εφιερωμένη στην λατρεία του Κυρίου.

Έτσι ο Βισμαρκ κόντεψε να πάει στο φασκ για μία φορά στη ζωή του.

Ο ΠΙΡΟΝ ΚΑΙ Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Ο Πιρόν καθότανε μία μέρα στο παρθερό του και είδε από μακριά τον Βολταίρο, ο οποίος ερχότανε σπίτι του. Ο Πιρόν έπαύσθηκε άμέσως να υποδεχθί τον μεγάλον σαρκαστή. Έν τούτοις η πόρτα δεν χτύπησε.

Ο Πιρόν άκουσε κάποιον να γράφει με το μολύβι στην πόρτα και έπειτα να φεύγει. Χωρίς να χάσει καιρό άνοιξε την πόρτα, έπαισε στην οποία ήταν γραμμένες ολόγραφαι και ενανάνγνωστα οι λέξεις αυτές: «Ιωάννης Βλακώπουλος».

Ο Πιρόν δεν ήταν άνθρωπος να φέρη τέτοια προσβολή χωρίς να εκδικηθί. Έπειτα από λίγες μέρες έβαλε τα καλά του και πήγε επισήμως στο σπίτι του Βολταίρου, ο οποίος δεν μπόρεσε να κρίνη την έκκλησή του.

—Κύριε, του λέγει ο Πιρόν, βλέπω ότι η επιστολή μου σάς έκλήττει. Το πρώην έμωσ έξηγγείτα. Είδα τις τελευταίες ημέρες το όνομά σας που το άφησατε πάνω στην πόρτα μου... και έσπευνα να σας ποδώσω την επιστολή που λάβατε τον καιρό να μου κάμετε.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΕ ΕΙΠΕ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

Ο Γάλλος δικαστής Μπέζον ήτανε καμπαρής και είχε μάλιστα μεγάλη καμπούρα. Μία μέρα έφταν στο δικαστήριο έναν δημοπαθή του, ο οποίος κατηγορείτο ότι είχε προσβάλλει άσχημα και δείρει έναν δημοφο κύριο. Λαβόν ο κατηγορούμενος αυτός είχε συνήγορο τον δικηγόρο Ματόν ντε λά Βαρέν, που ήταν κι αυτός καμπούρης.

Όταν ο πρόεδρος ρώτησε τον κατηγορούμενο γιατί είχε χτυπήσει έτσι άσχημα τον ένοχον, ο καμπούρης είπε τραυλίζοντας:

—Κύριε πρόεδρε, δεν τολμώ να σάς το πω.

—Το δικαστήριο σάς διατάσσει να πείτε την αλήθεια, δη την αλήθεια, μονάχα την αλήθεια.

Ο κατηγορούμενος διατάζει πάλι:

—Μου είπε μία άσχημη βρισιά που δεν τολμώ να επαναλάβω.

—Τι βρισιά λοιπόν σάς είπε; Έχετε σμεινον να την πείτε.

—Λαβόν, νά, μου είπε ότι είμαι καμπούρης!

Ο πρόεδρος απήντησεν άμέσως:

—Μα φίλε μου, αυτό δεν είναι βρισιά. Ρωτήστε καλύτερα τον συνήγορό σας.

Ο ΤΣΩΡΤΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΜΠΟΥΣΤΕΡ ΚΙΤΟΝ

Ο Άγγλος πολιτικός Ουόλτον Τσώρτσιλ είχε παραθερίσει πρό τρία χρόνια στη μεσημβνή Γαλλία, φίλος-ενοχόμενος στο "Έξ α-πο τον ανταρματούρη και την κ. Μπαλσάν, το γένος Βάντεμυλντ.

Η ζωογόνος αβρα και ο γαλανός ούρανός της Μεσογείου τον ένέπνεαν για να γράφη τη περίφημη απομνημονεύματά του.

Μία μέρα πήγε σ' ένα δάσος από πεύκα και καθισμένος κάτω από ένα δέντρο, έγραφε πολλήν ώρα σκυρπίζοντας τα φύλλα γύρω του. Έκείνη την ώρα πέρασε μία οικογένεια χωρικών, η οποία βλέποντας τον γαλήνιο Άγγλο ύπαινο, σταμάτησε γεμάτη θαυμασμό.

Είπε ο Μπουστερ Κίτον που τον είδε από σην κινηματογράφο, είτε ένα κορίτσι από την οικογένεια. Ξέρεις μαμά, εκείνος που δεν γελεί ποτέ.

Και πλησίασε με χάρη για να ζητήσει από τον Τσώρτσιλ ένα αυτόγραφο.

—Θά προμηθεύω Άγγλος υπέγραψε με φλέγμα.

Θά προμηθεύω να έβαλε το καλλιτεχνικό του όνομα: Τσώρτσιλ, δέ μου λέει τίποτε, παρετήρησε η νέα.

ΔΕΝ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΤΙΠΟΤΑ

Ο Γάλλος ποιητής Μάλεραμ είχαν ένα γυνή που τον άγαπούσε πολύ. Ο νέος αυτός σκούθησε σε μία μονομαχία από έναν εγγενή του τον έλεγαν Φιλ και ο πατέρας του άποφάσισε να εκδικηθί το σκοτόμό του παιδιού του.

Οι φίλοι όμως του ποιητού του έλεγαν ότι ήταν τρέλλα να μονομαχήση αυτός που ήταν έδωκται πέντε χρονών μ' ένα νέο είκοσι πέντε χρονών. Ο Μάλεραμ τούς απήντησε:

—Άφηστε με, σάς παρακαλώ, να κάνω αυτό που θέλω. Δεν κινδυνεύω, άλλως τε, τίποτα. Είπε σαν να βάλω εγώ μία δεκάρα κι αυτός έκασε φράγκα.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΛΛΗΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ

Ο πρώτος Έλλην τυπογράφος ήταν ο Άλξανδρος Γεωργίου από τον Χάνδακα της Κρήτης, ο οποίος έδιδάχθη την τυπογραφικήν τέχνην στο Δνετιχ, όπου και τύπωσε το Ψαλτήριο του Δαυίδ το 1486.

ΞΕΧΑΣΑ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ

Τρεις φοιτητάι μπήκαν μία μέρα σ' ένα ούρανοξυστη και ζήτησαν από το θυρωρό να νοικιάσουν ένα διαμέρισμα με τρία δωμάτια.

Ο ούρανοξυστης αυτός ήτανε ο μεγαλύτερος της Νέας Υόρκης. Είχε ύψος 400 μέτρα, 102 πατώματα και 60 ανσαντέρ, που μετέφεραν κάθε μέρα 20 χιλιάδες ανθρώπους.

Σαν πρακτικοί Άμερικανοί που ήταν, οι τρεις φοιτητάι, συμφώνησαν άμέσως και νοίκιασαν ένα διαμέρισμα στο 102 πάτωμα, που ήτανε το παιδ φτηνό.

—Θά ξαναγύρισουμε μετά το φαγητό, είπαν οι φοιτητάι στο θυρωρό.

Πράγματι στη μία μετά τα μεσάνυχτα γύρισαν, αφού έφαγαν και ήταν άκόμη καλύτερα, παρά την απαγόρευση των ποτών.

Άπελπισία! Οι ανέλκυστήρες, που είναι υπό επιδιόρθωσιν δεν δουλεύουν. Οι δυστυχείς πρέπει ν' ανεβούν με τα πόδια τα 102 πατώματα.

—Για να περάση ή ώρα, λέγει ο ένας φοιτητής στον άλλο, πές μας καμιά ιστορία, έτσι οι σκάλες δεν θά μας φανούν τόσο πολλές.

Οι τρεις φίλοι ήμα τελείωσε το ανέκδοτο, σταματήσαν για να πάρουν την αναπαυή τους στο 78 πάτωμα.

—Τώρα είναι η σειρά σου, λέγει ο άρχηγός στον άλλο φοιτητή, ο οποίος είπε κι αυτός κάτι.

—Φθάσαμε στο 97 πάτωμα, παρετήρησε εκείνος που είπε την πρώτη ιστορία. Τώρα θ' ακούσουμε έσένα, λέγει στον άρχηγό. που δεν είπες ακόμα τίποτα, αλλά να είσαι σύντομος, γιατί μονάχα πέντε πατώματα έχουμε ν' ανεβούμε.

—Θά είμαι σύντομος ύπόσχετο ο άρχηγός. Δύο λόγια θά πω μονάχα. Ξέχασα το κλειδί στο θυρωρό.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

—Πώς, Γιάννη, ανάβεις δύο κεριά για να διαβάσης την εφημερίδα;

—Λάθος κάνετε, κυρία. Ένα μόνο κερί είναι και τώκοφα στα δύο.

—ΟΛΑ ΕΝ ΤΑΞΕΙ

Ο δικηγόρος.—Δεν μπορείτε να ξαναπαντρευθίτε, κύρια μου. Η διαθήκη του μακαρίτη συζύγου σας, λέει καθαρά, ότι εν τοιαύτη περιπτώσει η περιουσία του θα περιέλθι εις τον άδελφόν του.

Η χήρα.—Δεν πειράζει, κύριε... Α-κοιθώ τον άδελφό του πανδρεύομαι.

—ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ

Ένας κύριος παρουσιάζεται στα αστυνομικών τηρήμα.

Την προηγούμενη νύκτα ένας κλέπτης έμπήκε στο σπίτι του και τον έβαλε και ύστερα από λίγο συνελήφθη σε ένα μπαρ όπου είχε πιει και έκανε θάρροδο.

—Είναι εδώ ακόμα αυτός ο άθλιος; ρωτά τον αστυνόμο.

—Μάλιστα.

—Ήθελα να τον έδελα.

—Γιατί;

—Νά, έμπήκε χθές στης δύο τη νύχτα στο σπίτι μου χωρίς να ξυπνήση τη γυναίκα μου. Θέλω να μου πη πως το κατάφερε...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ ΤΟΥ ΠΑΤΚΟΣ ΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥ ΚΑΤΑ ΝΗΟΠΟΜΠΗΣ

Ροζανζόντας μίαν υπερμεγέθη κοκκάαν, ο μάγειρος του υποβρυχίου μας έσκυψε έξω από την πόρτα του μαγειρείου του, προσπαθώντας να διεισδύση στο γύρω σκότος.

—Πού στ' διάβολο νά βρισκόμαστε; έμουρμούρισε.

Μόλις είχε καθαρίσει τις πατάτες διά τ' φαγητόν της ημέρας.

Όλοι είχαν χυμή σαν κατσαρίδες στο κίτος του πλοίου, γιατί λόγω της θαλασσοταραχής είχαμε σκεπάσει τὰ στεγανά, γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν νερά. Φότα δὲν έπληχαν. Όλα σβήσιτά. Άπάνω στη γέφυρα ήσαν συναγμένοι οί περισσότεροι αξιωματικοί καί ο κυβερνήτης.

Εμείς οί λίγοι τής φρουράς περιδιαβαίναμε σὸ κατάστρωμα. Γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ μαγειρείου ξαναρχίσαμε τὴν κουζίνα γιὰ λίγες στιγμές.

—Αὐτὸ πὸς σὰς λέω έγω, εἶπε ὁ Φίσερ. Ὁ Γέρος (έννοῦσε τὸν κυβερνήτη), συνεννοείται μὲ τοὺς έχθρους καί περνει διαταγὲς ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους.

—Χά, χά, χά... καί τὸ πιστεύεις εὐαυτό;

—Σὲ μὰς ὑπάρχει ἐλευθερία ἐνεργείας. Διεξάγουμε πόλεμον κατὰ τὴν ἰδίαν μας πείραν καί ἐκτίμησιν. Ἀμφιβάλλεις, λοιπόν, ὅτι ὁ Γέρος συνεννοείται μὲ τοὺς Ἑγγλέζους;

—Πάνσε, μὴ μὰς ἀκούσει κανεὶς...

—Όλο τέτοια ὥρα ἔρχεται σὲ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς Ἑγγλέζους διὰ τοῦ ἀσφράγιστου...

Ὁ Χέκ καί ὁ Βούρμαν ήσαν θαπλωμένοι στὶς δύο ἄκρες τοῦ υποβρυχίου. Σὲ κάθε μιά ἀπ' αὐτὲς ὑπῆρχαν δύο τοο πολυβλητικοὶ σωλήνες καί τώρα μέσα τὰ διαμερίσματα τοῦ πληρώματος. Κάτι ἐτοιμάζεται ἐκεῖ.

—Πόσο κοντοὶ πὸν εἶναι τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ Ἑγγλέζοι, ἐφώναζε ἕνας ἀξιωματικός ἀπὸ τὴ γέφυρα. Κάθε βράδυ ραδιοτηλεγραφοῦν ἀπὸ τὸν σταθμὸν τῆς Μάλτας σ' ἀνοικτὴ γλῶσσα σὲ 699 μίλια περιφέρεια, πὸς εὐρίσκονται γερμανικά υποβρύχια.

—Πὸς ἀλλοῶς θὰ ξέραμε νὰ φεύγουμε ἀπὸ κεῖ πὸς μὰς κυνηγοῦν;

Μέσα σὸ καμαρίνι τοῦ κυβερνήτου οἱ ἀξιωματικοί, σκυμμένοι πάνω στοὺς γόρτες, φαίνονται πολυάσχολοι. Ὁ πρῶτος μηχανικός ἐπρόβαλε γιὰ μίαν στιγμὴ καί ρώτησε:

—Εἰ τιμονέρι, τέλειωσαν οἱ ὑπολογισμοί; Πὸς βρισκόμαστε λοιπόν;

—Κατὰ τὴν Βαλάρκα.

—Πάμε λοιπὸν πρὸς τὴν Ἀλικόρνια;

—Όχι, πάμε στὶς Ἰσπανιές. Ἀπὸς δὲ ἐπιχειρήσει. Ἀλλὰ μποροῦμε νὰ ἐργαζόμαστε μόνο νύχτες, χωρὶς φεγγάρι.

Όταν εἶνε φεγγάρι τὰ πλοία μὰς βλέπουν καί δὲν ξεφυτίζουν ἀπὸ τὴν οὐδέτερη ζώνη. Σήμερα τὸ φεγγάρι ἔπεσε διὰ ὥρες πρὶν ξεμερῶσει. Ἀύριο θὰ μὰς ἀφίση μόνο μία.

—Αὖς εἶναι, ἔσως πιάσουμε κανέναν χονδρομπαλάν ἐδῶ στὴ Μάλτα, ἀλλοῶς θὰ περιμένουμε πολὺ πέρα ἐκεῖ.

Μὲ τὸ «χονδρομπαλάν» έννοοῦσαν ἐμπορικά πλοία μὲ πλοῖοιο φορτίο.

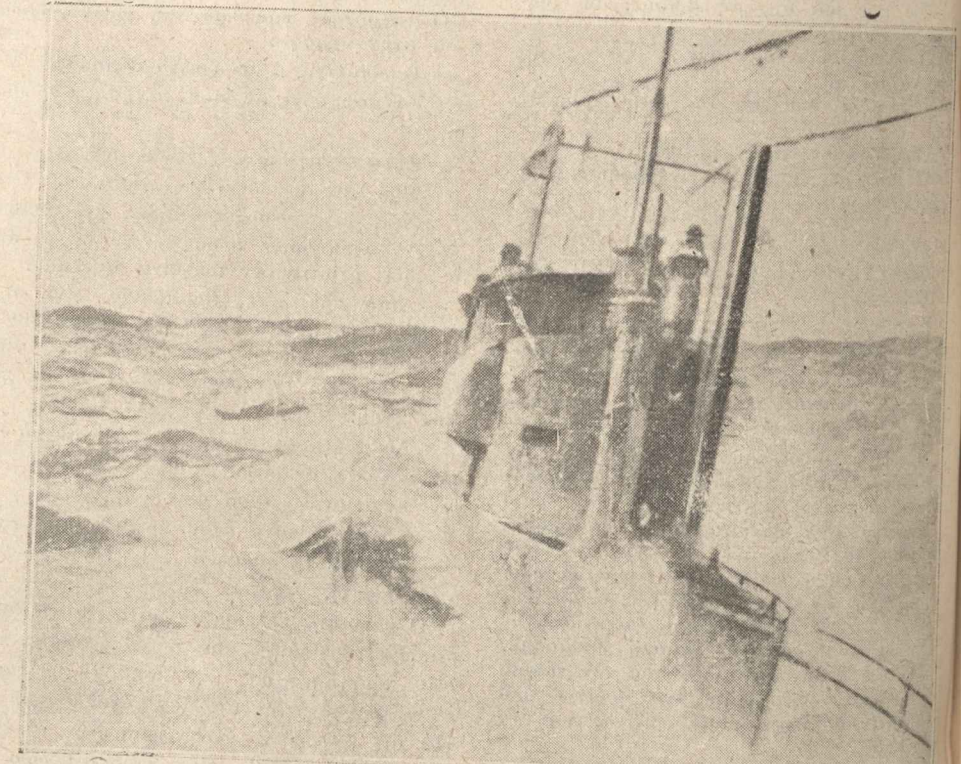
—Ἐπῆρατε διαταγὲς ἀπὸ τὸ Βερολίνο;

—Μόλις τώρα μεταφράζουμε κρυπτογραφικὸ ραδιογράφημα τοῦ Νάουεν εἰς ὅλα τὰ υποβρύχια. Κατὰ πληροφορίας τῆς κατασκοπείας, μίαν ἰσχυρὰ νηοπομπή ἔπλεε τὴν πρῶαν τῆς 25ης παρὰ τὰς Ἰσπανιὰς ἁπλάς, πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Κάτα. Ἀύριο πρὶν θὰ βρισκόμαστε σὸ ἀκρωτήριο. Πρὸ ὀλίγου εἶδαμε σὸ γὰρ τὴ καί τις θέσεις τῶν ἄλλων υποβρυχίων. Εἰμαστε οἱ μόνοι σ' αὐτὸν τὸν τομεά.

—Ἐτοὶ λοιπόν, αὐριο τὸ προῖ μὲ τὸ καλό.

Τὸ ἄλλο πρὶν περιηολούσαμε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο, μακριὰ ἀπ' τὴν οὐδέτερη ζώνη.

Ὁ Κρούγκερ ήταν καί σήμερα τὴν αὐ-

Ἀλλὰ δὲν ἐδουθήθημεν

γὴ ὅπως καί γδές, πάλι σὸ τιμόνι.

Μὰ καί τὸ φεγγάρι βυθιζόταν στὴ θάλασσα, ὅπως εἰχαμε προδιαγράψει ἀπὸ γδές. Ἐμεινε τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ προγράμματος καί σὲ λίγο ἀκούστηκε:

—Κυβερνήτα, πολλὰ πλοία ἐν ὄψει.

Πρὸς ἀνατολὰς ἀνεβαίνουν στήλαι καπνοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἀρχίσαν λοιπὸν κινήσις ἀπάνω σὸ ὑποβρυχίον.

—Κλείσατε στεγανά. Πίσους 230 ἀτμόσφαιρες. Ἀμφοτέρω αἱ μηχαναὶ ἐμπρὸς ὀλοταχῶς. Όλοι εἰς τὰς θέσεις σας καί ἔτοιμοι πρὸς κατάδυν.

Ἀλλὰ δὲν ἐδουθήθημεν. Ἐμείναμε ἀπάνω σὸν ἄφρο. Ἐξέδοκα πὸς δὲν μποροῦσαν νὰ μὰς ἰδοῦν.Τὶ νὰ ἰδοῦν ἀπὸ τὸ γκρίζο αὐτὸ τοιαυτόχαρτο ἀπάνω στὴ γκρίζα θάλασσα; Ἡ νηοπομπή ἔπλεε κατὰ παραγωγὴν. Προηγείτο ἕνα πολεμικόν. Ἐστρέφοντο καί ἐπιάσαμε τὰ πλεονά, διαλέξαμε ἕνα σημεῖο καί ἐξακοντίσαμε μίαν τορπίλλη καί διὰ τὰ δύο πλοία.

Τὸ πρῶτο διεπεράσθη καί ἡ τορπίλλη ἐτρυπῆσε καί τὸ δεύτερο ἀπὸ τὴ μιά πλευρά, μὰ καί αὐτὸ ἐφθανε.

Τὰ δύο πλοία ἔκλιναν καί καταποντοσθῆκαν αὐθιγροί. Πίσω τοὺς ἠκολούθησαν ἄλλα δύο, πλεόντα παραλλήλως. Καί αὐτὰ ἐδοκίμασαν νὰ διαφύγουν μὴς ἔδωκαν τὸ θέαμα τῶν ἄλλων. Ἀπὸ αὐτὰ τεδιώξαμεν τὸ ἕνα καί ἀρχίσαμε νὰ βάλλωμεν μὲ τὰ πυροβόλα μὰς—ἕνας ἀνατός κανονιοβολισμὸς σὸ σκούαδι, ἡρὶς νὰ τοῦ ἀπαντᾷ κανεὶς.

Διὰ νὰ τὸ βλέπωμεν καλὰ ἔπρεπε νὰ πλησιάσωμεν πολὺ κοντά. Ἐξημέρησαν ἤδη, ὅταν εἶδαμε τὸ πλοῖο νὰ στέκεται 100 μέτρων ἀπόστασι. Ἀλλὰ καμιά νησις, καμιά ζωὴ δὲν ἐφαίνετο ἐπὶ τὴν πλώρη μὰς. Ὅτε τρῶν, οὔτε πλύν-

—Τὶ νὰ συμβαίνει; ἤρπυθη ἀπὸ τὴν πλώρη μὰς. Ὅτε τρῶν, οὔτε πλύν-

Ἄλλα τὸν είχαν συμπιάσει ὅλοι. Ἡ ἔξερσε πολλὰ πράγματα ὁ γέρω-κατεργάρης, εἶχε γυρίσει τόσους τόπους, καί εἶχε γνωρίσει τόσους ἀνθρώπους, ὥστε διασκεδάσε κανεὶς πολὺ κουβεντιάζοντας μαζί του μιά ὥρα.

Κι' ἔμεινε κεῖ. Σὲ ἡλικία 50 χρόνων παντρεύτηκε καί ὅλας! Μάλιστα, παντρεύτηκε τὴν Σόρκα, τὴν κόρη τοῦ Λαζάρωφ τοῦ μαργαροῦ, εἰκοσι χρόνια μικρότερή του. Ζητιανεύοντας τόσον καιρὸ, εἶχε καταφέρει νὰ κάμῃ κάποιο κομποδέμα. Κι' ὁ Λαζάρωφ σὸ πρῶτο τοῦ Μίνκα, ὅρκε τὸν γαμπρὸ πὸς τόσο καιρὸ γύρινε γιὰ τὴν Σόρκα του.

Ἀπὸ τὸν γάμο αὐτὸ, παρουσιάστηκε στὴ ζωὴ ὁ Πέτρος Μίνκοβιτς, π' ἀργότερα ἔγινε Πέτρος Μίνκοβιτς Μακάροφ. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ὄνομα κανεὶς δὲν ἤξερε στὴ Λιουμπιάνκοβα πὸς κάλλησε συνέχεια σὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τοῦ παλποῦ «στράννικ». Ἐμοιαζε σὸν παραποικίλι λιγάκι. Ἀλλὰ ταίριαζε τόσο καλὰ πὸς ὅστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ καί μὲ τὸν χαρακτηριστὴ τοῦ Πέτρον, ἔγινε πιά ἀναπόσπαστο ἐκπώνυμο τοῦ νεαροῦ Μίνκοβιτς.

Σὰ εἰκοσὶ τοῦ χρόνι, ἦταν καί ὅλας ὁ καλύτερος καλλιεργητὴς τῆς περιφέρειας καί πὸς περιζήτητος γαμπρός. Καί μόλις πέρασε τὸ πένθος του, πὸς βάστηξε γιὰ τὸν θάνατο τοῦ γέρω-Μίνκα, τοῦ πατέρα του, (ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ του!) ὁ Πέτρος παντρεύτηκε.

Ἦρσε τὴν Βάρκα, τὴν κόρη τοῦ Ζάκοβιτς, πὸς τὴν προίκισε μὲ τέσσαρις γελάδες καί δύο ἄλογα.

Κι' ὁ Πέτρος Μίνκοβιτς Μακάροφ ἔκανε οἰκονομία, οἰκονομία μεγάλη. Ὁ Θεὸς (ἐλλογμένο ἄς εἶνε τ' ὄνομά του!) ἐστειλε τὰ παιδιά, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ροδοκανάνα, κατὰξανα, ζωηρά, τ' ἀγόρια καί τὰ κορίτσια τοῦ Μακάροφ ἦταν ἡ χαρὰ του καί ἡ ζωὴ του. Σὲ δέκα χρόνια παντρεῖς εἶχε ἔφτα. Τέσσερα ἀρσενικά καί τρία θηλικά. Ἐτοὶ τὰ ἤθελε ὁ Πανάγαθος, τοῦ δόξα νύχτ' ὀνόμα (του!) Κι' ἔτσι τὰ ἔτρεφε καί ὁ Μακάροφ, ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ, (νενηθῆται τὸ θέλημά του!)

Μὰ, αἰνιγται, πὸς κάποιο «κακὸ μάτι» εἶχε ὑπάρξει τὴν ταπεινὴ εὐτυχία του. Κι' ὁ Μακάροφ ὄργισε νὰ δοκιμάσῃ τίς πύργες τῆς ζωῆς π' ἄς τὰ τότε δὲν ἤξερε.

Μιά μέρα ὁ μεγάλος του, ὁ Μιχάλης, ὡς δεκάξη χρόνῳ, ἔπεσε βαρετὰ. Ἀδελφὴ ἡ νεο-Βάρκα, ἔπληξε, χτυπήθηκε, παρεκάλεσε τὴν Ἀνία Πέθνενο, καί πάσχισε νὰ τὸ γλυτώσῃ. Ὁ Μιχάλης τῆς, τρεῖς μέρες ὕστερα, τὴν τρίτῃ θραύει, ἔκλεισε τὰ ματάκια του γιὰ πάντα!

Ὁ Μακάροφ, ἔσως νὰ λυτήθηκε περισσότερο καί ἀπ' τὴν νυναικά του, ἀλλὰ δὲν τὰ σόληγε. Τὶ μποροῦσε νὰ κάνη αὐτὸς σὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ; Δὲν ἤξερε Ἐκεῖνος τί ἔκανε.

Δὲν εἶχε ὅμως ἀκόμα συνέλθει ἀπὸ τὸ κτύπημα αὐτὸ, ὅταν ἄλλη συμφορὰ τὸν βόηξε μεγαλειότερη καί σκληρότερη. Ἐνα ἀπὸ-

—Καλὰ πήγαμε καί ἀπὸψε. (Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στὴ Λιουμπιάνκοβα εἶχανε ὅλοι νὰ τὸ κά-
νουν. Ποῖο θεοσεβέστατο ἄνθρωπο δὲν ἔξε-
σαν ἀπὸ τὸν γέρω-Μακάροφ.

Κι' ὅμως ὁ πατέρας του ἦταν «στράννικ». Οἱ γεροντότεροι τὸν θυμούνται ὅταν πρῶτορθε στὴν Λιουμπιάνκοβα ἀπὸ τὴν Β. Ρωσία. Θυμούνται καλὰ τὸν γέρω-κουρελι-
στη μὲ τὸ σακκούλι του, πὸς δὲν τὸ χωρίζο-
ταν ποτὲ καί πὸς φτάνοντας σὸ χωριὸ
τοῦ, τὸ διάλεξε γιὰ ὀριστικὴ κατοικία του
συναπτόντας ἐκεῖ τὴν ἀξιοδάκρυτὴ ἀλητεία
του π' ὡς τὰ τότε τὴν εἶχε περιφέρει σὰ
τέσσαρ σημεῖα τῆς Ρωσίας.

Ἄλλα τὸν είχαν συμπιάσει ὅλοι. Ἡ ἔξερσε πολλὰ πράγματα ὁ γέρω-κατεργάρης, εἶχε γυρίσει τόσους τόπους, καί εἶχε γνωρίσει τόσους ἀνθρώπους, ὥστε διασκεδάσε κανεὶς πολὺ κουβεντιάζοντας μαζί του μιά ὥρα.

Κι' ἔμεινε κεῖ. Σὲ ἡλικία 50 χρόνων παντρεύτηκε καί ὅλας! Μάλιστα, παντρεύτηκε τὴν Σόρκα, τὴν κόρη τοῦ Λαζάρωφ τοῦ μαργαροῦ, εἰκοσι χρόνια μικρότερή του. Ζητιανεύοντας τόσον καιρὸ, εἶχε καταφέρει νὰ κάμῃ κάποιο κομποδέμα. Κι' ὁ Λαζάρωφ σὸ πρῶτο τοῦ Μίνκα, ὅρκε τὸν γαμπρὸ πὸς τόσο καιρὸ γύρινε γιὰ τὴν Σόρκα του.

Ἀπὸ τὸν γάμο αὐτὸ, παρουσιάστηκε στὴ ζωὴ ὁ Πέτρος Μίνκοβιτς, π' ἀργότερα ἔγινε Πέτρος Μίνκοβιτς Μακάροφ. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ὄνομα κανεὶς δὲν ἤξερε στὴ Λιουμπιάνκοβα πὸς κάλλησε συνέχεια σὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τοῦ παλποῦ «στράννικ». Ἐμοιαζε σὸν παραποικίλι λιγάκι. Ἀλλὰ ταίριαζε τόσο καλὰ πὸς ὅστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ καί μὲ τὸν χαρακτηριστὴ τοῦ Πέτρον, ἔγινε πιά ἀναπόσπαστο ἐκπώνυμο τοῦ νεαροῦ Μίνκοβιτς.

Σὰ εἰκοσὶ τοῦ χρόνι, ἦταν καί ὅλας ὁ καλύτερος καλλιεργητὴς τῆς περιφέρειας καί πὸς περιζήτητος γαμπρός. Καί μόλις πέρασε τὸ πένθος του, πὸς βάστηξε γιὰ τὸν θάνατο τοῦ γέρω-Μίνκα, τοῦ πατέρα του, (ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ του!) ὁ Πέτρος παντρεύτηκε.

Ἦρσε τὴν Βάρκα, τὴν κόρη τοῦ Ζάκοβιτς, πὸς τὴν προίκισε μὲ τέσσαρις γελάδες καί δύο ἄλογα.

Κι' ὁ Πέτρος Μίνκοβιτς Μακάροφ ἔκανε οἰκονομία, οἰκονομία μεγάλη. Ὁ Θεὸς (ἐλλογμένο ἄς εἶνε τ' ὄνομά του!) ἐστειλε τὰ παιδιά, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ροδοκανάνα, κατὰξανα, ζωηρά, τ' ἀγόρια καί τὰ κορίτσια τοῦ Μακάροφ ἦταν ἡ χαρὰ του καί ἡ ζωὴ του. Σὲ δέκα χρόνια παντρεῖς εἶχε ἔφτα. Τέσσερα ἀρσενικά καί τρία θηλικά. Ἐτοὶ τὰ ἤθελε ὁ Πανάγαθος, τοῦ δόξα νύχτ' ὀνόμα (του!) Κι' ἔτσι τὰ ἔτρεφε καί ὁ Μακάροφ, ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ, (νενηθῆται τὸ θέλημά του!)

Μὰ, αἰνιγται, πὸς κάποιο «κακὸ μάτι» εἶχε ὑπάρξει τὴν ταπεινὴ εὐτυχία του. Κι' ὁ Μακάροφ ὄργισε νὰ δοκιμάσῃ τίς πύργες τῆς ζωῆς π' ἄς τὰ τότε δὲν ἤξερε.

Μιά μέρα ὁ μεγάλος του, ὁ Μιχάλης, ὡς δεκάξη χρόνῳ, ἔπεσε βαρετὰ. Ἀδελφὴ ἡ νεο-Βάρκα, ἔπληξε, χτυπήθηκε, παρεκάλεσε τὴν Ἀνία Πέθνενο, καί πάσχισε νὰ τὸ γλυτώσῃ. Ὁ Μιχάλης τῆς, τρεῖς μέρες ὕστερα, τὴν τρίτῃ θραύει, ἔκλεισε τὰ ματάκια του γιὰ πάντα!

Ὁ Μακάροφ, ἔσως νὰ λυτήθηκε περισσότερο καί ἀπ' τὴν νυναικά του, ἀλλὰ δὲν τὰ σόληγε. Τὶ μποροῦσε νὰ κάνη αὐτὸς σὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ; Δὲν ἤξερε Ἐκεῖνος τί ἔκανε.

Δὲν εἶχε ὅμως ἀκόμα συνέλθει ἀπὸ τὸ κτύπημα αὐτὸ, ὅταν ἄλλη συμφορὰ τὸν βόηξε μεγαλειότερη καί σκληρότερη. Ἐνα ἀπὸ-

γεμα πῆρε ὁ ἀχρῶνας φωτιά. Καί πρὶν προφτάσῃ νὰ τρέξῃ κανένας γιὰ βοήθεια, κάηκε σὸν ψεύτικο πυρσέχημα.

Κι' ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια καί τ' ἀπο-
καΐδια τράβηξαν, καρδουνιασμένα, τὰ σω-
ματάκια τῶν δύο μικρότερων παιδιῶν του,
τῶν δύο κοριτσιῶν, πὸς μοιάζανε πρὶν μιά
ὥρα δύο ἀγγελουδία, δύο χερουδίμ, πὸς ὁ
μεγάλος Θεὸς πῆρε κοντά του.

Ὁ Μακάροφ, γονατισμένος στὴν αὐλὴ, ἔ-
λεγε τὸ «Πάτερ ἡμῶν»...

Μὰ ὁ Θεὸς ἐδοκίμαζε τὴν πίστη του.

Θανατικὸ μεγάλο εἶχε πέσει σὰ ζῶα ὁ
ὅλη τὴν περιφέρειαν. Σὲ μιά βδομάδα ὁ Πέ-
τρος, εἶδε τὸνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ γελά-
δια του καί τὰ ἄλογά του, νὰ φοφᾶνε ἀπὸ
ἀγνωστὴ αἰτία, πὸς κανεὶς δὲν ἔμπορεσε νὰ
ἐξηγήσῃ. Ἐγινε τότε φτωχὸς, πὸς φτωχὸς,
ἀπὸ τοῖς πὸς φτωχοῦς μουζίκους τῆς Λι-
ουμπιάνκοβας.

Μὲ τὸ σακκούλι του πὸς δὲν τὸ χω-
ρίζτανε ποτέ.

Ὁ Πέτρος ὅμως πίστευε. Πίστευε σὸν
Μεγαλόδυναμο καί στὴν χάρι Του. Καί ὁ Ἰ-
ὅθ δὲν εἶχε ἔτσι δοκιμασθῇ; Αὐτὸς εἶχε
στελεῖ κάτω σὸν Κόσμο τὸ παιδί Του καί
ἐσταυρώθηκε γιὰ νὰ ἀφῇ τίς ἁμαρτίες τοῦ
κόσμου! Τί ἦταν αὐτὸς, ὁ Μακάροφ, πὸς
θὰ συζητοῦσε τὸ θέλημά Του; Κι' ἔπειτα,
ὅ,τι εἶχε, ὅ,τι ἀπόκτησε, ποῖος τὸ τάδωσε;

Ἀλλὰ ἡ Βάρκα δὲν ἀνθεξε. Ἐπεσε σὸ
στρώμα γιὰ νὰ μὴν ξαναποικηθῇ. Ἐμεινε
παράλυτὴ χάμω, τρώγοντας χυλὸ, πὸς τῆς ἔ-
βαζε σὸ στόμα μὲ τὸ ξύλινο κοντάλι, ἡ με-
γάλη τῆς κόρη, ἡ Κούστα.

Ὁ Μακάροφ δὲν βαρυνόμισε. «Ἡ πί-
στις Σου, σώσεκέ σε!» ἔλεγε μέσα του. Καί
διπλασίαζε τίς προσευχὲς του. Κι' ἔτσι ἐπέ-
βαζε ἕνας χρόνος. Δίχως ἄλλο ἢ «ὁργὴ τοῦ
Κυρίου» εἶχε παρέλθει.

Μιά μέρα, πέρασε ἀπὸ τὴν Λιουμπιάνκοβα
ἱππικὸ, Κοζάκικο ἱππικὸ. Ἦταν ἀπάνω ἀ-
πὸ τρεῖς ἱλες. Ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ στενά δρο-
μάκια τῆς Λιουμπιάνκοβας σὸν σίφουνας,
παρσέρνοντας σὸν τρελλὸ καλπασμὸ τῆς
ὅ,τι τῆσανε.

Σὲνα δρομάκι μερικά παιδάκια κάνανε χι-
νοπόλεμο. Ἀποτόμως, ὁ γεμάρος τῶν ἁλο-
γῶν τῶν Κοζάκων, στρίβοντας ἀπὸ ἕνα στε-
νὸ, ξεχίθησε ἀκάθεκτος σὸ δρόμο. Τὰ παι-
διά σκορπίστησαν σὸν τρομαγμένον πολυά-
κια στὴν μπάντα. Τὸ ἱππικὸ πέρασε καλπά-
ζοντας, ἀλλὰ καταμεσῆς τοῦ δρόμου, διὰ μι-
κροὶ σωροὶ μετῶνα ἀνίτητοι. Τρέσανε οἱ

χωριάτες καί σὲ λιγάκι ὁ στενὸς δρόμος
ἀντηχοῦσε ἀπὸ σαραντακτὲς κραυγές. Ἀνὰ
παιδάκια, πὸς δὲν εἶχαν προκάνει νὰ πα-
ραμερίσουνε, εἶχαν καταπατηθῇ ἀπὸ τὰ πό-
δια τῶν ἁλόγων καί εἶχαν τὰ μικρὰ τους σω-
ματάκια τόσο παρσμορφωμένα πὸς τρομάζε-
νε νὰ τὰ ἀναγνωρίσουνε.

Ἦταν τὰ δύο μικρὰ ἀγοράκια τοῦ Μα-
κάροφ. Ὁ Βάνιας, ὁ ὁμορφος Βάνιας μὲ
τὰ μεγάλα μάτια, δώδεκα χρόνῳ, καί ὁ Σάβ-
δας ὁ κατὰξανθος ἀγγελος μὲ τίς χρυσοὺς
μουζικιστὲς του, ὁ μικρότερος.

Ὁ Μακάροφ ἔκλειγε ψιθυρίζοντας: «Ἄ-
γιος ὁ Θεὸς, Ἅγιος ἰσχυρὸς, Ἅγιος Ἀ-
θάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς...»

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλη ἡ Λιουμπιάνκοβα ἀκο-
λουθῆσε στὴν κηδεῖα τῶν ἀδικοσκοτωμένων
παιδιῶν. Ὁ Πέτρος γύρισε σπῆτ' τὸν βια-
στικός. Βιάζονταν νὰ παρηγορήσῃ τὴν καί-
μένη τὴν γρηά του.

Μὰ, αὐτὸ, ἦταν τέλεια περιττό. Ἡ Βάρ-
κα Βασιλίεβνα Μακάροφ δὲν εἶχε πιά ἄ-
νάγκη ἀπὸ τίποτα. Τὴν εἶχε ἀναπαύσει ὁ
Θεὸς ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ ψεύτικου κόσμου.
«Θεὸς σχωρέστην!» εἶπε μὲ στεγνὰ τὰ μάτια
ὁ Μακάροφ καί ξαναγύρισε στὴν μικρὴ ἐκ-
κλησία.

Τώρα ὁ Μακάροφ δὲν εἶχε, παρὰ τὴν
Κούστα, τὴν μεγάλην τὴν κόρη καί τὸν Ζί-
σκο, τὸν δεύτερο γιού.

Ἡ Κούστα εἶχε μεγαλώσει καί ὁμορφῆ-
νε τόσο, πὸς ἔδειχναν μὲ τὸ δάχτυλο στὴν
Λιουμπιάνκοβα. Κι' ὅταν ἦρθε ὁ Στανίσλα-
ος, ὁ ὁραίος γιούς τοῦ Ἀρχοντα Χριστόφ-
σκου, μὲ τὴν μεγάλην τὴν Τροϊάκα μὲ τὰ ἔξη
ἄλογα, τὸ μάτι του ἔπεσε πρῶτα-πρῶτα ἀ-
πὸ τῆς λαίμαργου.

Κεῖνο τὸ βράδυ ὁ Μακάροφ περίμενε ἄ-
δικα τὴν Κούστα βάζοντας ξύλα στὴν φω-
τιά.

Ὅλη κείνη τὴν νύχτα, δὲν φάνηκε, οὔτε
τὴν ἄλλη μέρα, οὔτε καί τὴν παρᾶλλη.

Μὰ ὁ Μακάροφ δὲν ἀπελπίστηκε. Μαθαί-
νοντας τὸ κλέψιμο τῆς κόρης του εἶπε: «Ἐ-
γὲι ὁ Θεός!» Ὁ ἀρχοντας ἦταν δίκαιος.

Δορύλαιον ΑΡΑΙΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ Παπούλας

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

"ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ" GUIDO DA VERONA

της, ύγρα από την ήδονή, έλαμψαν μ' ένα γέλιο που φάνηκαν τα σματωμένα ούλα. Τα μπράτσα, τα χέρια και τα δάχτυλά της, μ' ετύλιξαν. Αιστάνθηκα να με αρπάξει από τους ώμους, να πιέξει το στόμα της στο δικό μου, ενώ τα βλέφαρά της χτυπούσαν άπάνω στα πρόσνια μάτια της.

"Ετσι μ' έσφιξε από ω της, περισσότερο δική μου παρά ποτέ, κυλίστηκε στα προσκέφαλα και άναυδιστάτη σαν τη τρομερή 'Ασία που βγάζει απ' τα λουλούδια της τα φάρμακα των άφροδισιακών μαρτυριών, μ' ετύλιξε δολόκληρον σ' ένα παράφορο άγκάλιασμα.

"Ο καπνός ανέβαινε πάντα, γαλάσιος, απ' το μαγγάλι και σκορπίζονταν στην όρη, όρματιζοντας όλο το δωμάτιο...

"Όταν έφτασα στο ξενοδοχείο μου χωρίς να έχω δώσει την Χασάν, που δεν θέλησε να μου δώσει καμιά πληροφορία για την κραταυτή του κυρία.

Αυτό συνέβη το βράδυ της Τρίτης, 2 Ιουνίου ήμερομηνία που θα την θυμάμαι σά μιά απ' τις ωραιότερες της ζωής μου. Κουρασμένος κ' ευτυχισμένος μπήκα στο δωμάτιό μου για να δροσισθώ και ν' αναπαυθώ, και να μου έψω τις σκορπισμένες μου σκέψεις, κάτω από τ' άστρα που μόλις άρχιζαν να λάμπουν.

Για την Αϊσά τίποτε άλλο δεν ήξερα, ούτε πού ήταν το ταμινό της όνομα. Έγνώριζα βέβαια ότι το σπίτι αυτό δεν ήταν δικό της, και ότι ερχεν έλθει περιφρονώντας τόσες δυσκολίες και κινδύνους. "Όταν της ζητούσα πληροφορίες για τη ζωή της, στη Τεχεράνη, εκείνη μου έκλεινε το στόμα με το χέρι. Το μόνο που κατόρθωσα να μάθω απ' αυτήν, ήταν μονάχα αυτά τα λόγια: "Περίερε, μη φύγης ακόμα".

Στο άριστο πόδι φορούσε πάντα τη μικρή χρυσή αλυσίδα της, σκαβιάς που της είχα χαρίσει. Και όταν την ρωτούσα αν θα μ' αγαπούσε ακόμα, ή ποίε θα σταματούσε αυτό το μαρτύριο του χωρισμού και της άναμονής, αυτή, μ' ένα χαμόγελο που έκαιε να λάμψει το ύψος της στόμα, μου άπαντούσε:

"Ως πού να λιώσει, Σίντι, ή χρυσή σου αλυσίδα που φορώ στο ποδόρι.

"Ήταν τόσο ωραία και φιλήδονη ή Αϊσά μου, το στόμα της ήταν τόσο γεμάτο από μέλι και δηλητήριο, που έγω, ζαλισμένος και υποδουλωμένος δεν της ζητούσα παρά να μου δώσει το έναστρο κορμί της, ν' ακούω πάλι τη φωνή της που είχε γίνη βραχνή από τους κυνηγούς της ήδονης, και να μου χαμογελά ανοίγοντας τα πράσινα μάτια της που έμοιαζαν με σμαράγδια του Κασμίρ.

Το βράδυ της Πέμπτης, με το πολυτελές αυτοκίνητο του οδηγού μου Μυρζά Σαίντ 'Αμπάς φωνώντας και οι δύο ένα άμειπτο φράσο, σάν να επρόκειτο να πάμε σε μιά λέσχη εύγεων, επιγίγαμε στο Συμπράν, σε μιά επαυλή εις την όποιαν έδινε μιά έσπεριδα ο τέως ρώσος ύπουργός Γρηγόριος 'Ιλις.

"Ήταν ε' ας άνθρωπος πενήντα χρονών, συμπαθητικός και με αδύνατον χαρακτήρα, όπως μου είπεν ο οδηγός μου.

Είχαν έλθει στην Τεχεράνη για να διευθύνουν την ρωσική πρεσβεία όταν στην Αβλή του Νικολάου Β' έβασίλευε ο χλωμός καλόγηρος Ρασπουτίν. "Όταν έπεσε το καθεστώς, ο Γρηγόριος, 'Ιλις, εύρισκόμενος στη πατρίδα Περσία, άποφάσισε να εγκατασταθή στην Τεχεράνη, όπου έκτισε ένα μέγαρο και άγόρασε μίαν ωραία επαυλή στο Συμπράν.

Χήρος από μίαν γυναίκα πολύ όμορφη, που ήταν έρωμένη ενός Μ. Δουκός καθως και πολλών άξιωματικών της Φρουράς, ο Γρηγόριος 'Ιλις, δύο χρόνια πριν από την ήμεραν εκείνη που έδινε την δεξίωση, άποφάσισε να ξαναπαντρευθή. Πήρε μίαν γυναίκα πολύ νεότερή του και ωριότερή ίσως απ' την πρώτη, με την όποιαν έλεγε σε όλους ότι κατορθώσε να νιώσει την πραγματικήν ευτυχία. Και αλήθεια, ή 'Ελεάνα 'Ιγκόρεβνα, ήταν σε όλους αγαπητή και όλοι την επιθυμούσαν.

"Όταν φτάσαμε στην Επαυλή όλα τα παράθυρα ήταν φωτισμένα. Από τα σαλόνια του ισόγειου, άκούσαμε τόν ήχο μιάς όρχήστρας που έπαιζε ευρωπαϊκούς χορούς.

Μπήκαμε στον άντιθαλαμο που ήταν γεμάτος καλεσμένους. Είχα την όπορησας να παρουσιαστώ άμέσως στους οικοδεσπότες, που είχαν την ευγένεια να με καλέσουν χωρίς να ξέρουν.

"Έγινε όμως κατάχλωμος, και έπειτα θα κοκκίνησα άσφαλώς, όταν παρουσιάστηκε ή οικοδέσποινα που έχωρτίσε πρώτα τόν Ξεναγό μου και έπειτα έμένα. "Ο άλλος με παρουσίασε:

"Ο φίλος μου μαρκήσιος... "Η μεγάλη μου φίλη πριγκίπισσα 'Ελεάνα 'Ιγκόρεβνα...

"Έπειτα μ' ήκνυτ' ές: αϊ μουίε:

Μά τι έχετε αγαπητέ μου; Μήπως άδιαθετήσατε ξαφνικά;.. Σας έχουρασε το αυτοκίνητο;..

"Η αν όδιαθεσία μιάς στιγμής, μιά ζαλάδα που πέρασε άμέσως. "Εσκυφα άμέσως και φίλησα το πουδρωρισμένο εκείνο χέρι που το κρατούσα αϊχμάλωτο στο δικό μου που έτρεπε. Δεν έξω τι είπα και τι έκαμα. Για μιά στιγμή δοκίμασα τόν πειρασμό να την τραβήξω άπάνω μου, να την σφίξω, να βυθιστώ το πρότυπο στο περιήγημο και ύπεροχο εκείνο λτεχολέ.

Φορούσε ένα φόρεμα που την έσκέπαζε χωρίς να την ντυή, που την έγύμνωνε δίχως να προσβάλή την αιδώ. "Εσκυφα άπάνω τη, πάνω στην πρασινη φλόγα, σχεδόν μαγευτική, τών πράσινων ματιών της, σάν τα σμαράγδια του Κασμίρ. Και της είπα, Ξεναγός μου μίλοφσε με τόν Γρηγόριον 'Ιλις:

"Αϊσά, είσαι σύ...

"Ναι, περιμένε με και σάπα, θα με πάρης μαζί σου... για ιδέες: ώς πού να λιώσει, Σίντι ή χρυσή μου αλυσίδα που την φορώ στο πόδι. "Εκείνη τη στιγμή ο Ξεναγός μου στράφηκε. Κρατούσε άγκάλια ένα άνδρα μετριών άναστήματο, κομπών, με άραία μαλλιά, ε' νηθά και γκριζα, με μιάν έφφρασι κουρασμένης γλυκύτητας, τα μάτια πολύ φωτεινά, που δεν έβλεπαν καλά. "Ο Μυρζά Σαίντ 'Αμπάς έκαμε άλλη μιά φορά την παρουσίασε:

"Ο μεγάλος μου φίλος μαρκήσιος... ο παλιός μου φίλος πριγκη Γρηγόριος 'Ιλις...

"Είμαι εδνυχής!... Καί σά, είμαι εδνυγόμενος για την πρόσκλησίον σας...

"Ανήκει σ' έμένα ή τιμή να σάς έχω στο σπίτι μου... Θά ειπε πάντα άνοιχτό για σάς. Σαθθή... α, γνωρίζετε με την κυρία μου; Τότε να σάς παρουσιάσω την ζωή μου θυγατέρα Σόνναν 'Ιβάνοβνα... "Όρατο κοριτσάκι, αϊ... Νά και ο υίός μου Φωντόρ Γρηγόρεβιτς... αυτός ειπε πραγματικώς πέρσης... βλεπετε, φορέει περσικό κοστούμι...

"Όταν στράφηκα για να ιδώ καλύτερα τόν υίο του Γρηγόριου 'Ιλις, που τόν έλεγαν Φωντόρ Γρηγόρεβιτς, κατάλαβα πώς ήταν μιά παλιά μου γνωριμία: ήταν άπλούστατα ο έμπιστος Χασάν.

"Εκείνη τη στιγμή, ή γυναίκα του Γρηγόριου 'Ιλις στάθηκε ανάμεσά μας:

"Δώστε μου το μπράτσο σας, κύριε μαρκήσιε. Θά σάς δείξω τη βίλλα μας. Θ' άνεβούμε ως την ταράτσα. Και από εκεί πάνω, θα ίδούμε να λάμπουν στην πεδιάδα τα μακρινά φώτα της Τεχεράνης...

Κ' έκει άπάνω, παραδόθηκε σ' έμένα, ντυμένη από μπρυλλάντια, κάτω από τ' άστρα...

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΟΙ ΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΨΗΦΟΙ

ΝΑΥΣΙΚΑ ΜΩΡΑΙΤΟΥ — 'Από το προηγούμενο φύλλον ψηφοί 159. 'Ι. 'Αλεξάνδρου 9, Καίτη Μινιάτη 5, Ντίος Σκελλάρου 4, Ιπποκράτης Ζωγράφος 5, Ιωάν. Σταμελιάδης 7, 'Αλ. Μαρτάκης 3, Γιάννης Σώτος 4, Νίκος Βίος 3, Κώστας Μέλιος 4, 'Ολγα 'Ανδρεάδου 3, Τσέλλα Βανάκου 2, 'Αγ. Δουμένης 3, 'Αντώνιος Μυροκέφαλος 2, Κώστας Καλογιάννης 1, 'Αντ. Χαρισσανίδης 1, 'Αλέξ. Μανουλάκης 1. 'Εν όλω ψηφοί 216.

ΕΛΕΝΗ ΒΑΛΚΟΥ — 'Από το περασμένο φύλλο ψηφοί 130. Ιωάν. Παναγιώτου ψηφοί 3, Βασίλ. 'Αναγνώστου 3, Θεοδώρα 3, Σταμ. 'Ανδρεάδης 1, Τουλία Κώνστα Κέρκυρα 1, Παναγ. Παυλάτος 1. 'Εν όλω ψηφοί 141.

ΚΑΙΤΗ ΝΑΚΟΥ — 'Από την προηγούμενη εβδομάδα ψηφοί 129. Γεώργ. Καντής 6, 'Α. Παπαποστόλου 8, Βασίλ. Νούσης 1, Σωτηρία Λογοθέτου 1, Πόπη Ραπανάκη 1, Τ. Β. Περραιφής 1, Π. Κωστοπρίτης, Καλάμα 6. 'Εν όλω ψηφοί 153.

ΚΑΙΤΗ ΝΑΚΟΥ — 'Από το προηγούμενο φύλλο ψηφοί 102. Ψ. Ψ. ψηφοί 30, Γ. Γασμελής 6, Στ. Οικονόμου 1, 'Ι. Οικονόμου 1, 'Ι. Κ. Μερτίης 1, Α. Κ. Αδωνίτης 3. 'Εν συνόλω ψηφοί 144.

ΝΙΓΣΑ ΛΑΜΠΡΟΥ — 'Εκ προηγούμενων ψηφών 39. 'Ενας άγνωστος θαυμαστής 25, Α. Α. Σ. 4, Ν. Καράνης, Ποσειδώνος 34, 'Α. Βαγενάς, ασυρματιστής, ναυστάθμουν 2, Εύαγ. Κουφιώτης, Βόλος 2, Μίριος Μαντουκάς 1, Τ. Ν. Κανακάκης 1, Δ. Πέτρου 1, 'Αλ. Χρηστοφίλης, Σύρος, 1. 'Εν συνόλω ψηφοί 80.

ΜΠΑΛΤΜΟΡ — 'Από το προηγούμενο φύλλο ψηφοί 41. 'Ενας λημονιμένος 18, Γ. Μπεχιδούκης, Τεγέα 5, Μάκης Καραλής 4, Στ. Ταμπάκας 1. 'Εν συνόλω ψηφοί 69.

ΝΙΝΑ ΖΑΝΕΤΤΟΥ — 'Από το περασμένο τεύχος ψηφοί 83. 'Α. 'Αναγνώστου 1, Γ. 'Αναγνώστου 1, Μ. Τούντας 1, Βασ. Νούσης 1, Μιχ. Τριανταφυλλίδης ψηφοί 9. 'Εν συνόλω 96 ψηφοί.

ΤΟΥΛΑ ΣΤΕΡΓΙΑΚΗ — 'Από το προηγούμενο ψηφοί 38. Δ. Ευσταθίου 7, Π. Πέτρον 3, 'Αλ. Μαρούλας 1. 'Εν συνόλω 65 ψηφοί.

Κα ΛΑΓΚΑ. — 'Από το προηγούμενο ψηφοί 2. Κα Λίτσα Δαμβέργη 6, Γ. Σπύρου 3, Στ. Τσεκιάς 2, Χ. Παπαγιαννόπουλος 2, Στ. Σταυρίδης 2. 'Εν συνόλω ψηφοί 17.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΚΟΥΡΤΕΣΗ — 'Εκ προηγούμενων ψηφών 51. Γ. Παπτάς, εν πλώ, 1, Γ. Μαραβίλιας 1, Γ. Λιάπης, Νυμφαία 1, Σ. Μανρινιαννάκης, Νυμφαία 1. Σύνολον 55 ψηφοί.

ΚΑΝΤΑΡΤΖΗ — 'Εκ προηγούμενων 8 ψηφοί. Α. Βλαβιανός 3, Θ. Βλαβιανός 1, Γ. Βλαβιανός 1, Α. Βλαβιανός 1. Σύνολον 14 ψηφοί. ΟΛΓΑ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ — 'Απο την προηγούμενη εβδομάδα ψηφοί 28. Χαρ. Σγοδρό, Δράμα 1, Γ. Νικολόπουλος 1. Σύνολον 30 ψηφοί.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ — 'Εκ προηγούμενης εβδομάδος ψηφοί 5. Εύαγ. Κουφιώτης 3, 'Α. Κουτογιάννης 1, Π. Στάμου 4. Σύνολον 13 ψηφοί.

ΠΙΠΙΝΑ ΒΑΣΙΛΑΡΗ — Στ. Ευσταθίου 3, Γ. Πολυκανδριώτης 2, Γ. Λαζαρίδης 2, 'Ελένη Πάντου 1, Γ. Γρηγορίου 4, Στ. Σωτηρίου 1. Σύνολον ψηφοί 13.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΟΥ — Πέτρος Γεωργιάδης, Πειραιά, 5, Γ. Σπανός, 'Αγ. Ρεντής, 3, 'Ανδρεάς Μπότσης 1. Σύνολον 9 ψηφοί.

ΝΙΚΗ Κ — Σωτήριος Φιορέτο, λογίας Ναυπλίου ψηφοί 1, Κ. Κ. 2. Σύνολον 3 ψηφοί. ΣΗΜΑΝΤΥΡΑ — Μαριτσα Κολαίου 1, Π. Παπαστάμου 1. Σύνολον 2 ψηφοί.

ΑΝΝΑ ΣΑΡΡΗ — Εύαγ. Κουφιώτης, Βόλος, ψηφοί 1. 'Ενας καλλιτέχνης 2, Ψ. Ψ. εν συνόλω 3.

ΖΟΥΖΟΥ — 'Εκ προηγούμενων ψηφών 78. Β. Αύτης 3, Δημ. Λόγγος 2, Γ. Π. 3. Σύνολον 86 ψηφοί.

ΓΙΟΥΛΑ ΛΕΒΑΝΓΗ — 'Εκ προηγούμενης εβδομάδος ψηφοί 72.

ΣΟΦΙΑ Κ. — 'Εκ προηγούμενης εβδομάδας 31 ψηφοί.

ΦΙΦΗ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ — 'Εκ προηγούμενου 50 ψηφοί. ΑΣΠΑΣΙΑ ΒΟΓΙΑΤΖΗ — 'Εκ προηγούμενου ψηφοί 5. ΓΙΟΥΛΑ ΛΕΟ — ψηφοί 2. Α. ΒΑΛΑΝΟΒΙΤΣ Αίγυπτος ψηφοί 1.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Δα Π.Τ. και Α.Ν. (διαγωνισμού κτημών) παρακαλείσθε να διέλθωτε από τα γραφεία μας όταν 12—11! διὰ διακονισμὸν ψευδονόμου σας Δ. Νινὴ Λεὼν... 'Ομοίως δι' ὑπόθεσιν σας. Αἱ Δεὲς Βλάχου παρακαλοῦνται νὰ διέλθουν ὁμοίως τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὰ γραφεία μας διὰ νὰ διακονίσουν ποῖα ἐκ τῶν δύο παρατεταῖται ἐπὶ τῆς ἄλλης. Δεὲς Ρ.να Κωνσταντίνου, 'Αλεξάνδρα Λουϊζίδου, 'Ελ. Παιρίδου, 'Αννα Σαροῦ. Αἱ φωτογραφίαι σας ἐλήφθησαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς. Εὐθὺς δὲ ἐγκρίθησαν καὶ δημοσιεύονται κατὰ σειρὰν λήψεως. Δεὲς Παλαγγύλου Μοναστηρίου Σερβίας Δυστυχῶς αἱ φωτογραφίαι τοῦ μοῦ ἀποστείλατε σὰς ἀδικούν προφανῶς. Φρόνη Πολίτου ὁμοίως. 'Αποστείλατε μὰς ἄλλην καὶ ἀνεγκριθῇ θὰ δημοσιευθῇ Δεὲς Νίνα Μοσχίδου 'Αλεξάνδρεα. 'Η φωτογραφία σας εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ κλισε διότι εἶναι μύλοι. 'Αποστείλατε μὰς ἄλλην καὶ μάλιστα πρὸς ἔξω νὰ εἶναι μύρη γὰ νὰ βγῇ καλὰ.

Δεὲς Μαρίας Δημοπούλου 'Επίσης ἡ φωτογραφία σας δὲν εἶναι καλὴ. Περιάστε ἀπὸ τὸν Χ. Σινδράκη ὁ ὁποῖος θὰ σας φωτογραφίῃ καλλιτεχνικώτατα καὶ δωρεάν. Παρακαλοῦνται οἱ γενικὸς αἱ τοιμήριοι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς φωτογραφίας των νὰ διέρχονται ἀπὸ τὰ γραφεία μας διὰ νὰ διακονίσουν τὰ ψευδωνύμια των, ἐὰν μεταχειρίζονται τοιαῦτα, καὶ διὰ νὰ μὴ διενεργήσουν εἰς τὴν περιγραφήν των πορτυρίαν του ἢ ὁποῖα θὰ συνοδεύῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ δημοσιευμένη φωτογραφία.

ΔΟΥΛΑΙΟΝ:

'Αραιοὶ πυροβολισμοί.

Παπούλας.

Τὸ ὠραιότερον πολεμικὸν ἀνάγνωσμα εἰς τὸ ὁποῖον παραλαύνει δολόκληρος ἡ τραγῳδία τοῦ Μικρασιατικοῦ πολέμου ὀφειλόμενον εἰς τὸν κάλαμον γνωστοτάτου λογιῶν καὶ συγγραφέως θ' ἀρχίσῃ δημοσιευόμενον λίαν προσεχῶς εἰς τὸ «Τικ-Τάκ».

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Τικ-Τάκ» θὰ εὗρουν εἰς τὸ ἀνωτέρω ἀνάγνωσμα πιστὴν ἀναπαράστασιν τῶν συνθηκῶν καὶ τῆς μαρτυρικῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν ἔκαναν ἑκατοντάδες χιλιάδες στρατιωτῶν καὶ θὰ λάβουν μίαν ἰδέαν ὑπὸ ποίας περιπτώσεως ἔβαψαν τὴν μικρασιατικὴν γῆν μετὰ τὸ αἷμα τῶν 75 χιλιάδες φονευθέντες καὶ ἀκρωτηριασθέντες ἀδελφοί μας

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γω. Σταμελιάδην Χίον. 'Αποστείλατε μὰς ἄλλην καὶ ἀνεγκριθῇ θὰ δημοσιευθῇ Δεὲς Νίνα Μοσχίδου 'Αλεξάνδρεα. 'Η φωτογραφία σας εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ κλισε διότι εἶναι μύλοι. 'Αποστείλατε μὰς ἄλλην καὶ μάλιστα πρὸς ἔξω νὰ εἶναι μύρη γὰ νὰ βγῇ καλὰ.

Δεὲς Μαρίας Δημοπούλου 'Επίσης ἡ φωτογραφία σας δὲν εἶναι καλὴ. Περιάστε ἀπὸ τὸν Χ. Σινδράκη ὁ ὁποῖος θὰ σας φωτογραφίῃ καλλιτεχνικώτατα καὶ δωρεάν. Παρακαλοῦνται οἱ γενικὸς αἱ τοιμήριοι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς φωτογραφίας των νὰ διέρχονται ἀπὸ τὰ γραφεία μας διὰ νὰ διακονίσουν τὰ ψευδωνύμια των, ἐὰν μεταχειρίζονται τοιαῦτα, καὶ διὰ νὰ μὴ διενεργήσουν εἰς τὴν περιγραφήν των πορτυρίαν του ἢ ὁποῖα θὰ συνοδεύῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ δημοσιευμένη φωτογραφία.

Δεὲς Μαρίας Δημοπούλου 'Επίσης ἡ φωτογραφία σας δὲν εἶναι καλὴ. Περιάστε ἀπὸ τὸν Χ. Σινδράκη ὁ ὁποῖος θὰ σας φωτογραφίῃ καλλιτεχνικώτατα καὶ δωρεάν. Παρακαλοῦνται οἱ γενικὸς αἱ τοιμήριοι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς φωτογραφίας των νὰ διέρχονται ἀπὸ τὰ γραφεία μας διὰ νὰ διακονίσουν τὰ ψευδωνύμια των, ἐὰν μεταχειρίζονται τοιαῦτα, καὶ διὰ νὰ μὴ διενεργήσουν εἰς τὴν περιγραφήν των πορτυρίαν του ἢ ὁποῖα θὰ συνοδεύῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ δημοσιευμένη φωτογραφία.

Δεὲς Μαρίας Δημοπούλου 'Επίσης ἡ φωτογραφία σας δὲν εἶναι καλὴ. Περιάστε ἀπὸ τὸν Χ. Σινδράκη ὁ ὁποῖος θὰ σας φωτογραφίῃ καλλιτεχνικώτατα καὶ δωρεάν. Παρακαλοῦνται οἱ γενικὸς αἱ τοιμήριοι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς φωτογραφίας των νὰ διέρχονται ἀπὸ τὰ γραφεία μας διὰ νὰ διακονίσουν τὰ ψευδωνύμια των, ἐὰν μεταχειρίζονται τοιαῦτα, καὶ διὰ νὰ μὴ διενεργήσουν εἰς τὴν περιγραφήν των πορτυρίαν του ἢ ὁποῖα θὰ συνοδεύῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ δημοσιευμένη φωτογραφία.

Δεὲς Μαρίας Δημοπούλου 'Επίσης ἡ φωτογραφία σας δὲν εἶναι καλὴ. Περιάστε ἀπὸ τὸν Χ. Σινδράκη ὁ ὁποῖος θὰ σας φωτογραφίῃ καλλιτεχνικώτατα καὶ δωρεάν. Παρακαλοῦνται οἱ γενικὸς αἱ τοιμήριοι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς φωτογραφίας των νὰ διέρχονται ἀπὸ τὰ γραφεία μας διὰ νὰ διακονίσουν τὰ ψευδωνύμια των, ἐὰν μεταχειρίζονται τοιαῦτα, καὶ διὰ νὰ μὴ διενεργήσουν εἰς τὴν περιγραφήν των πορτυρίαν του ἢ ὁποῖα θὰ συνοδεύῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ δημοσιευμένη φωτογραφία.

Δεὲς Μαρίας Δημοπούλου 'Επίσης ἡ φωτογραφία σας δὲν εἶναι καλὴ. Περιάστε ἀπὸ τὸν Χ. Σινδράκη ὁ ὁποῖος θὰ σας φωτογραφίῃ καλλιτεχνικώτατα καὶ δωρεάν. Παρακαλοῦνται οἱ γενικὸς αἱ τοιμήριοι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς φωτογραφίας των νὰ διέρχονται ἀπὸ τὰ γραφεία μας διὰ νὰ διακονίσουν τὰ ψευδωνύμια των, ἐὰν μεταχειρίζονται τοιαῦτα, καὶ διὰ νὰ μὴ διενεργήσουν εἰς τὴν περιγραφήν των πορτυρίαν του ἢ ὁποῖα θὰ συνοδεύῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ δημοσιευμένη φωτογραφία.

Δεὲς Μαρίας Δημοπούλου 'Επίσης ἡ φωτογραφία σας δὲν εἶναι καλὴ. Περιάστε ἀπὸ τὸν Χ. Σινδράκη ὁ ὁποῖος θὰ σας φωτογραφίῃ καλλιτεχνικώτατα καὶ δωρεάν. Παρακαλοῦνται οἱ γενικὸς αἱ τοιμήριοι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς φωτογραφίας των νὰ διέρχονται ἀπὸ τὰ γραφεία μας διὰ νὰ διακονίσουν τὰ ψευδωνύμια των, ἐὰν μεταχειρίζονται τοιαῦτα, καὶ διὰ νὰ μὴ διενεργήσουν εἰς τὴν περιγραφήν των πορτυρίαν του ἢ ὁποῖα θὰ συνοδεύῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ δημοσιευμένη φωτογραφία.

Δεὲς Μαρίας Δημοπούλου 'Επίσης ἡ φωτογραφία σας δὲν εἶναι καλὴ. Περιάστε ἀπὸ τὸν Χ. Σινδράκη ὁ ὁποῖος θὰ σας φωτογραφίῃ καλλιτεχνικώτατα καὶ δωρεάν. Παρακαλοῦνται οἱ γενικὸς αἱ τοιμήριοι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς φωτογραφίας των νὰ διέρχονται ἀπὸ τὰ γραφεία μας διὰ νὰ διακονίσουν τὰ ψευδωνύμια των, ἐὰν μεταχειρίζονται τοιαῦτα, καὶ διὰ νὰ μὴ διενεργήσουν εἰς τὴν περιγραφήν των πορτυρίαν του ἢ ὁποῖα θὰ συνοδεύῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ δημοσιευμένη φωτογραφία.

ΜΑΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Ματρίτσα μὲν σας τὰ περὶ σας φορεματα μετὰ τὴν ἡλιοθεραπείαν

ΑΡΤΙ

Ματρίτσα μὲν σας τὰ περὶ σας φορεματα μετὰ τὴν ἡλιοθεραπείαν

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

ΑΡΤΙ

Μάθετε σωστά νὰ ἡλιοθεραπευεσθε! Δηλαδή: Τρίβετε καλὰ τὸ δέρμα σας πρὸ τῆς ἡλιοθεραπείας μετὰ

NIVEA KREMAN

Ἡ Κρέμα «Νιβέα» εἶναι μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς, διότι περιέχει Eucerit, συστατικὸν ἀπαραίτητον διὰ τὴν προστασίαν τοῦ δέρματος. Ἡ Eucerit ἐμπνέει τὰ ἐγκαύματα, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸς πόνους καὶ διατηροῦν τὴν ἐπιδερμίδα δροσερὰν καὶ μετὰ ἐλαφρὰν ἀλαδαστρίαν ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἡ Κρέμα «Νιβέα» χάρις εἰς τὴν συγγενὴ πρὸς τὸ δέρμα συστατικὰ τῆς ἐπενεργεῖ εἰς ἄκρον ἀνακουφιστικὰ εἰς τὰ ἐγκαύματα.

Ἡ Κρέμα εἶναι ἄριστον ὑποβοηθητικὸν διὰ τὴν τελείαν χρησιμοποίησιν τῆς πούδρας. Ἐμποδίζει τὸ κλείσμον τῶν πόρων καὶ συντελεῖ εἰς τὴν εὐκόλυν ἀπομάκρυνσίν τῆς.

Ἐπαλείφετε λοιπὸν πάντοτε τὸ σῶμα σας πρὸ τῆς ἡλιοθεραπείας μετὰ Κρέμαν «Νιβέα», διότι μόνον οὕτως ἐξασφαλίζετε τὰ πλέον εὐάριστα ἀποτελέσματα.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα: ΕΤΑΙΡΙΑ «ΔΑΦΝΗ», Βερνάντερο 44 - ΑΘΗΝΑΙ. Ἀντιπρόσωποι ἐν ΚΥΠΡῳ: Κ. Μ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΜΕΔΙΑ, Ρ.Ο.Β. 137.

Τιμαὶ: Δρχ. 8.- 16.- 22.- 30.-

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΡΧΑΙ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΟΔΥΝΑΜΙΚΗΣ VIGOR ELIXIR TONIQUE

Τὸ ἄριστον ἀναπλαστικὸν τοῦ αἵματος VIGOR εὐνοεῖ καὶ βοηθεῖ τὴν θρέψιν με ἐξόχους ἀναμι-
σθητήτους αἱμοποιητικῆς ιδιότητος καὶ ὁρᾷ ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ χλωρώσεως καὶ ἀναιμίας.

ΑΔΥΝΑΜΙΑ — ΚΟΥΡΑΣΙΣ — ΕΞΑΝΤΛΗΣΙΣ

Διαπρεπεῖς ἰατροὶ ἐπιστοποίησαν ὅτι τὸ VIGOR προσφέρει τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα διὰ τὴν ἀνα-
γέννησιν τοῦ ὁργανισμοῦ, ἐὰν οὗτος στερεῖται τούτων.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΓΕΝΙΚΑΣ ΕΞΑΝΤΛΗΣΕΙΣ ΠΑΣΗΣ ΦΕΤΙΛΕΩΣ

Τὴν πολὺν εἰδικότητα τοῦ VIGOR διεπίστωσαν οἱ γνωρίσαντες τὰς τονωτικὰς ἀρετὰς του, ὅτι
τοῦτο εἶνε ὁ φορεὺς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων τῶν αὐξανόμενων διὰ τῆς χρήσεως αὐτοῦ.

ΕΓΚΩΜΙΑΣΘΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΕΤΑΙ ΕΠΙ ΧΛΩΡΑΙΜΙΩΝ

Ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑπερδυσπεψίας, τὸ VIGOR διαχειρίει ἰσχυρῶς τὴν ὁρεξιν, ἀπιταχύνει τὴν ἀνάπτυξιν
καὶ πλουτίζει τὸ αἷμα.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΑΝΑΡΡΩΝΥΟΝΤΑΣ

Τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ VIGOR ἐνθαρρύνουν τοὺς ἰατροὺς καὶ συνιστῶσι τοῦτο
καὶ ἐπὶ προῶρου ἀναπτύξεως καὶ ὑποθρεψίας.

ΕΠΑΙΝΕΙΤΑΙ Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ VIGOR ΚΑΙ ΕΠΙ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Ὡς ἄριστον ἀνερρωτικὸν τῶν δυνάμεων, ἐγένετο μεγίστη χρῆσις του καὶ παρὰ τοῖς ἀθληταῖς.

ΩΦΕΛΙΜΟΝ ΔΙΑ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΕΝΙΣΧΥΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΑΝ- ΨΕΩΣ

Ἐξέχον θρεπτικὸν - καρδιοτονωτικὸν καὶ νευροτονωτικόν.

Βιβλιογραφία τοῦ VIGOR δωρεάν.

"PHARMACO COMPANY"

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 28. — ΑΘΗΝΑΙ